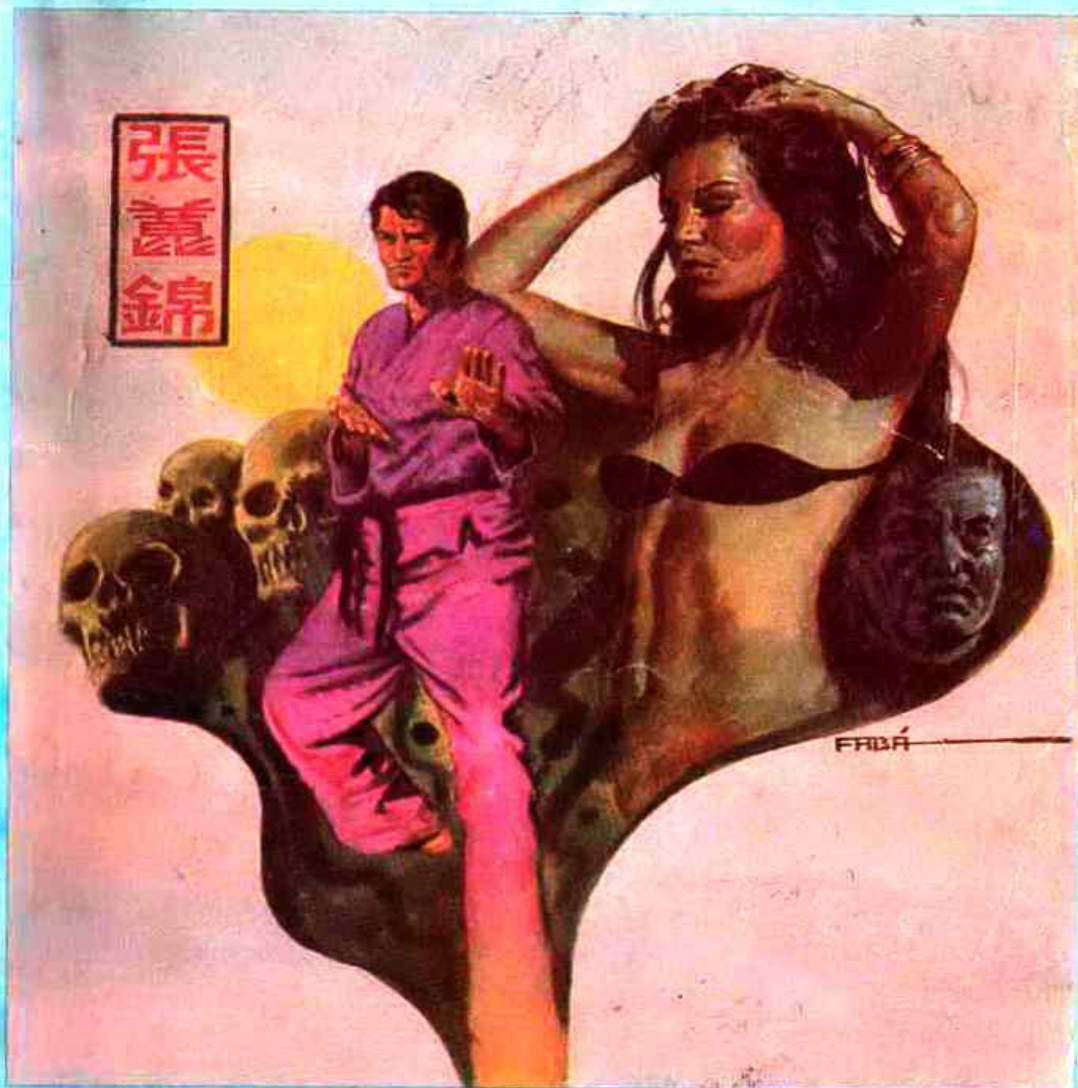

BORILAKKE UESTINE

BROJ 7

CENA 40 DINARA

NINJA

Vašington, D.C.

Derek Finegan
VAŠINGTON, D. C.

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
VAŠINGTON, D. C.

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Milorad Stevanović

Korektura:
Fotoslog NIRO Dečje novine

© DEN PRESS

PONY WEST – BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA 7 – VANREDNO IZDANJE
– DECEMBAR 1983. godine. Cena 40 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300
Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirja-
na Šterijeovski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Opra-
dović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana
Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špa-
jaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i
714-250 prodaja. Teleks: 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

Derek Finegan

VAŠINGTON, D.C.

– Kog ćemo đavola ovde, Hari? – zevnu umorno policajac Bredli, okrećući se svom drugu za volanom. – Ovde se ionako nikada ništa ne događa...

Hari Torstenson se osmehnu. Bredli je još mlad policajac, odskora u Vašingtonu. Mora još mnogo da uči o ovom gradu...

Njihova kola su gotovo bešumno klizila kroz noć po glatkom asfaltu severozapadnog dela grada, ulicom oivičenom raskošnim bogataškim zgradama skrivenim od pogleda gustim krošnjama drveća i negovanim zelenilom parkova oko bazena i igrališta za golf. Ulica je bila pusta, a retki semafori besmisleno su žmirkali i menjali boje po uglovima, propuštajući tek po-

vremeno poneka kola.

– Odakle si ti, Bredli? – upita, spuštajući malo staklo svog prozora. U kolima je već postajalo zagušljivo od duvanskog dima i mirisa znoja. Ovaj jun u Vašingtonu bio je topliji nego obično.

– Rekao sam ti, iz Minesote – osmehnu se Bredli. Njegovo dečačko lice odudaralo je od ozbiljne uniforme i velikog revolvera za pojasom.

– Iz nekog malog mesta, pretpostavljam...

– Vidi se? – Bredlijev glas bio je malo uvređen.

Torstenson ćutke zavrte glavom. Ti momci iz malih gradova uvek imaju komplekse kad stignu u prestonicu, premda Vašington, u stva-

ri, za Ameriku i nije veliki grad.

– Nije to – nasmejao se. – Vidiš, u malim gradovima svako zna svoje mesto, pa i kriminalci. U bogate kvartove zalaze samoiskusni lopovi, tamo nećeš naći ni prodavce droge, ni drolje, gangstera čak i nema. A ovde... – Torstenson sleže ramenima – iza ovih bleštavih fasada ima više prljavštine nego u predgrađima...

Bredli je zamišljeno gledao oko sebe. Na licu mu se čitala neverica.

– Zaista? – tiho je upitao.

Torstenson klimnu glavom.

– Tačno je. U tvom mestu verovatno se zna kako je ko zaradio svaki svoj dolar. U Vašingtonu to ne znaju čak ni poreznici. Vidiš onu vilu?

Bredli zadivljeno zviznu. Iza visoke ograde od rešetaka i dugog, dugog travnjaka, okružena drvećem, stajala je kuća građena tako da podseća na prebivališta južnjačkih plantažera. Čitav sprat plivao je u svetlu, a pred ulazom se video dug niz parkiranih kola.

– Dva ujutru – reče bacivši pogled na časovnik – a ovi još slave...

– To i hoću da ti kažem – nasmeja se Torstenson. – Hajde reci mi kome ta kuća pripada i kako je taj došao do nje. Ne znaš, naravno. A u tvom Saut Kriku, ili kako se već zove, to bi mi istresao iz rukava, je li tako? Lako se može dogoditi da je u ovoj vili središte trgovine drogom u Vašingtonu!

– Stvarno? – trže se Bredli.

– Ne, do đavola – uzdahnu Torstenson. – Samo sam tako rekao... Ne bih se usudio da prođem kroz tu kapiju bez naloga za pretres, samo da znaš. U Vašingtonu, ko ima pare, ima i moć, to ćeš veoma brzo naučiti.

– Nije to samo u Vašingtonu...

– Nije – klimnu stariji čovek glavom – ali se možda bolje vidi nego drugde.

– Mnogo pušiš – dobaci Bredli, gledajući kako Torstenson jednom rukom vešto izvlači novu cigaretu iz zgužvanog omota.

– Spava mi se – odmahnu Torstenson rukom. – Još dva sata, pa kući u krevet. Svaka noć mi je sve duža kako mi se bliži penzija.

Strpljivo su zastali pred jednim semaforom. Torstenson spusti još niže prozor i proturi glavu napolje da udahne malo vazduha.

– Prokletstvo, što je vruće! – progundā, uvlačeći glavu ponovo unutra. – Kao usred dana...

– Hari...

– Šta je? – trže se Torstenson.

Pogled mladog policajca bio je uprt u mnogo mračniju poprečnu ulicu. Ulična svetiljka na tom uglu nije gorela. Mali park, u čijoj se pozadini videla neka niska bezoblična zgrada okružena drvećem, bio je u potpunom mraku.

– Tamo nekog ima – prošaptao je Bredli.

– Pa šta – sleže stariji ramenima. – Ljubavni par, verovatno. Taman

posla kad bismo izlazili iz patrolnih kola kad god nam se nešto učini sumnjivim. To ti je prva lekcija – dodade sa osmehom. – Izbegavaj mračna mesta! Znaš li koliko je policajac poginulo u Vašingtonu prošle godine?

Svetlo na semaforu se promenilo. Kola lagano kretoše dalje. Bredli je slegao ramenima i malo se udobnije namestio u svom sedištu, iako mu je pogled i dalje bio uprt u mrak.

U tom trenutku kroz otvoreni prozor do njih je dopro prigušen ženski vrisak. Bredli se trže.

– Hari, čuo si?

Motor patrolnih kola već je urlao. Stežući zube, Torstenson je stezao volan, oštro okrećući udesno u poprečnu ulicu. Farovi kola osvetlili su gusto zelenilo malog parka.

Bredli je izleteo još dok su gume škripale od kočenja.

– Polako, do đavola! – dobacio mu je Torstenson, izvlačeći se na svoju stranu. Revolver mu je već bio u ruci. – Prvo pogledaj, pa se onda zaleći!

Mladić je zastao kao ukopan. Ono što je video podsećalo je na scenu iz nekog filma strave i užasa: granje se zloslutno njihalo, oaze tame među drvećem svetlost farova nije uspevala da razbije, trava je u mraku izgledala gotovo crna...

I na njoj vitko telo devojkice duge plave kose. Ležala je na leđima kao slomljena lutka, sa praznim pogle-

dom uprtim u nebo nad gradom. Na obrazu joj je kao biser sijala jedina jedina krupna suza.

Bredli oliza iznenada suve usne. Razderana bluza otkrivala je savršene grudi ukrašene velikim medaljonom na tankom zlatnom lancu. Suknja je bila zadignuta do samog pojasa, otkrivajući duge lepo izvajane noge i blistavu belinu bokova i trbuha. Korak dalje, u travi, ležale su pokidane tanke providne gaćice.

– Prokletstvo! – procedi Torstenson osvrćući se oko sebe. – Tip koji je ovo učinio zaslužuje sto gasnih komora, a ne jednu!

Bredli se bacio na kolena pored devojkice i oprezno joj dotakao obraz.

– Još je topla – prigušeno je promucuo. – Možda...

– Ne – zavrte drugi policajac glavom. – Pogledaj. Vrat joj je slomljen. Ništa se više tu ne može učiniti...

– To znači da je ubica još u blizini!

Torstenson klimnu glavom.

– Tačno. Idemo za njim.

Trepteći od nemoćnog besa, mladić iščupa revolver iz futrole. Iskeženih zuba, osvetlio je lampom žbunje oko sebe.

– Ako mi samo dopadne šaka...

Trgao se toliko da mu je lampa gotovo ispala iz ruke.

– Pazi, Bredli! – kriknuo je Torstenson gotovo u istom trenutku.

U žbunju je stajao čovek. Mirno, kao statua.

Bledo svetlo lampe palo je na njegovo nepokretno lice, tanke usne i plavu kosu začesljanu unazad. Stajao je nepomično, prav kao strela u svoj svojoj visini od preko šest stopa. Ruke su mu bile opuštene niz bokove, noge malo raširene kao da održava ravnotežu.

– Ruke uvis! – prosiktao je Torstenson. – Izlazi ovamo!

Na licu čoveka nije se pomerila nijedna jedina crta. Kročio je napred nečujno kao mačka i stao pred cevi revolvera, čak i ne pokušavajući da zakloni oči od dva snopa svetlosti.

– Ruke uvis! – ponovi i Bredli. Grlo mu se stezalo od straha i porred revolvera u ruci.

»Šta se to dešava sa mnom«, pitao se. »Žar sam zaista tolika kukačica?«

– Pretresi ga, Bredli! – začu promukli Torstensonov glas iza sebe.

I u tom glasu osećao se strah!

– Ovamo! – dao je znak revolverom, nastojeći da mu glas ostane miran. – Do kola!

Tanke usne razvukle su se u leden osmeh.

Policajac Bredli nije imao vremena da povuče oroz. Nije za to imao vremena čak ni Torstenson, koji je stajao čitav korak dalje.

Ipak, on je dospelo da vidi kako je ubijen mladić. Kratko sečivo zablistalo je između prstiju ruke koja je prešla preko vrata Bredlijū.

Isto to kratko sečivo blesnulo je i pred njegovim očima u deliću sekunde...

Tišina. Dva tela pala su jedno kraj drugog. Krv je bešumno potekla u travu...

Ubica se nagnuo da obriše sečivo o Bredlijevu odeću. Ono je zatim ponovo iščezlo među njegovim prstima. Na trenutak je ostao zagledan u divno telo devojke, a onda se okrenuo i mirnim korakom krenuo ulicom.

Na usnama mu je ponovo lebdeo onaj isti ledeni osmeh...

* * *

U gotovo istom trenutku, otvorila su se vrata lifta u predvorju hotela »Statler Hilton«. Veoma debeo čovek u večernjem odelu, sa crnom tašnom u ruci, izašao je iz lifta, nervozno se osvrćući oko sebe. Bleštavo osvetljeno predvorje još je bilo puno. Iz bara je dopirala prigušena muzika.

Debeljko s nelagodnošću popusti čvor kravate, koji mu se zarivao u podvoljak. Nešto gundajući, izvuкао je ogromnu maramicu iz džepa i obrisao znoj. Curio mu je niz lice uprkos klima-uređajima. Gegajući se, uputio se u pravcu izlaza na 16. ulicu. Zastao je na trenutak da uporedi svoj ručni sat sa velikim zidnim časovnikom iznad pulta recepcije.

– Gospodine Vajseker? – začu iznenada iza sebe prigušen glas. Tr-

gao se i zastao, okrećući se celim telom prema jednoj od udobnih sofa u predvorju sa koje je upravo ustajala jedna žena.

Njegove sitne oči utonule u salo zasvetleše. Riđokosa koja mu je prilazila bila je žena baš po njegovom ukusu, ne suviše mlada, ali ni suviše stara, sa pogledom koji je odavao mnogo iskustva. Njena tamnozeleno večernja haljina, za-tegnuta na obimnim kukovima, otkrivala je dobar deo punih grudi. U njih je vredelo dvaput pogledati. Ipak, pogled mu je ostao nepoverljiv.

– Izvolite – rekao je glasom izne-nađujuće piskavim za tako krup-nog čoveka.

– Nadam se da nisam pogrešila? – zanosno se osmehnula riđokosa. – Vi ste gospodin Vajseker?

– Vajczeker – ispravi je debeli. – Šta mogu da učinim za vas?

– Oh, oprostite, gospodine Vajczeker – ponovo se osmehnu žena. – Bojim se da moj jezik nije stvoren za ta strana imena...

– Ja sam Amerikanac – hladno reče debeli.

– Da, znam to. Dosta su mi priča-li o vama...

– Zaista? – Vajczeker podiže obrve. – A ko to, ako smem da pitam?

– To je malo duža priča – uzdahnu riđokosa, gledajući ga ispod dugih veštačkih trepavica. – Kako bi bilo da sednemo u bar?

– Žao mi je – zavrte debeljko glavom. – Zaista nemam vremena.

Možda nekom drugom prilikom?

– Oh! – tobože ljutito lupi riđokosa nogom o mermerni pod. – Vi ste jedan od retkih muškaraca koji je rekao da nema vremena za mene. Zna li da je to za jednu damu velika uvreda?

Vajczekerovo lice i dalje je ostalo mračno. Pogled mu je ponovo odlutao do zidnog sata.

– Ali ćete možda promeniti mišljenje – produžila je žena – kad čujete ko me šalje...

– Ne verujem – blede se osmehnu on. – Stvarno mi je žao što moram napustiti tako ljupku damu, ali...

– Govori li vam nešto ime Marša Grifijs? – tiho upita žena.

Debeljko se trže i s nelagodnošću osvrte oko sebe. Usne mu se razvukoše u bled osmeh, iako su mu oči ostale hladne i proračunate.

– Mislim da ću ipak prihvatiti vaš poziv, gospodo...

– Rita. Rita Palmer – osmehnula se riđokosa. – Nećete se pokajati, verujte, gospodine Vajczeker.

Još jednom bacivši pogled na sat, debeljko zakorači u pravcu bara, premeštajući tašnu iz ruke u ruku.

– Zašto to ne ostavite na recepciji? – tiho upita žena. – Bar nije meso za poslovne spine.

– Ne – odmahnu Vajczeker glavom. – Uostalom, nećemo se dugo zadržati.

Zastali su odmah iza zavese koja

je zatvarala ulaz u bar, tražeći u polumraku slobodan sto. Debeljkov pogled odlutao je prema striptizeti na podijumu. Upravo se spremala da završi svoju tačku.

– Eno, tamo u uglu slobodan je jedan sto – tiho reče žena, hvatajući ga za ruku i pribijajući se čitavim telom uz njega. – Dođite...

Seli su u mali separe, jedno kraj drugog. Konobar se odmah stvorio kraj njih.

– Šampanj-koktel – mazno je odgovorila Rita na Vajczekerov upitan pogled. – Znam da i vi to pijete...

– Vi, izgleda, dosta znate o meni, Rita – kiselo se osmehnu debeljko kada ih je konobar napustio.

– Prilično – osmehnu se ona. – Znam dosta o vašim navikama... pogotovo o tome kakve žene volite i šta volite da radite sa njima...

– To vam je Marša rekla? – trže se on.

– A ko bi drugi? U vaše zdravlje – podigla je čašu sa providnom tečnošću koju je konobar stavio pred nju.

Vajczeker je oprezno otpio iz svoje čaše. Pogled mu je sve češće lutao prema podijumu.

– Ah – nasmeja se Rita. – To tebe privlači, dragi, je li? Ne moraš naprezati oči... moje grudi nisu ništa lošije od njenih, a mnogo su bliže, znaš!

– To vidim! – isceri se debeljko i kao slučajno pređe rukom preko

njenih grudi. – Nema šta, Rita, dobro si! Šteta je što nemam vremena, inače...

Ona se zavalila na sedištu i posmatrala ga kroz poluzatvorene kapke.

– Toliko žuriš? – upitala je promuklim glasom. – Zar ne treba da razgovaramo o Marši?

– Drugi put – odmahnuo je debeljko glavom. Izvukao je iz novčanika pedeset dolara i spustio ih na sto. – Ovo ti je da platiš piće, Rita. Nadam se da ćemo se uskoro ponovo videti...

Osmeh žene bio je leden kada je uzimala novčanicu.

– Sada više ne morate da žurite, gospodine Vajczeker.

Debeljko se trže. Neko je seo kraj njega, lako ga gurnuvši tako da je skoro pao na ženu.

– Ko...? – zaustio je, ali su mu reči zastale u grlu. Mladić pored njega bio je visok preko šest stopa. Elegantno večernje odelo nije moglo skriti njegova moćna rame na i ogromne šake. Plava kosa bila mu je zalizana sa čela unazad, na staromodan način, ali je to lepo pristajalo njegovim hladnim očima i tankim usnama.

– Sedite mirno, gospodine Vajczeker – tiho je rekao mladić, jasnim, kultivisanim glasom. – To je sve, Rita. Hvala.

Žena je klimnula glavom i ustala. Nije čak ni pogledala debeljka dok je izlazila iz bara.

Njegovo lice bilo je bledo kao

kreč. Paničnim pogledom pretražio je salu, ali na njihov sto niko nije obraćao pažnju. Striptizeta je skidala i poslednji deo odeće, praćena muzikom u ludom ritmu i glasnim povcima nekolicine oduševljenih posmatrača.

– Nemojte pokušavati da zovete u pomoć, gospodine Vajczeker – produžio je mladić mirno. – To vam neće uspeti.

– Šta hoćete od mene? – promuklo je rekao debeli. Čelo mu se ponovo osulo krupnim graškama znoja.

– Samo tu tašnu.

– Nema novaca u njoj...

– I ne tražim novac – ledeño se osmehnu mladić. – Vrlo dobro znam šta je u tašni.

Debeljko je brisao lice maramicom.

– U redu – progundao je. – Nosite je, do đavola...

– Ne mislite valjda da ćete se tako jeftino izvući, gospodine Vajczeker?

U pogledu debelog čoveka video se užas. Otvorio je svoje punačke usne kao da hoće da vikne.

Mladićeva leva ruka mu se kao zmija obavila oko vrata. Da je neko slučajno i pogledao u njihovom pravcu, ne bi primetio ništa neobično: dva pijana drugara se razneženo grle nad čašama.

Nekoliko trenutaka kasnije, mladić se uspravio i mirnim pokretima izgadio svoje odelo. Dohvatio je tašnu sa sedišta pored

Vajczekera i bez žurbe krenuo prema izlazu.

Debeljko je ostao za stolom glave oborene na grudi. Široko otvorene mrtve oči buljile su u čašu.

* * *

Lesli Eldridž, zadubljen u misli, dozvolio je da raširene novine padnu na pod njegove ukusno nameštene dnevne sobe u San Francisku.

»Neobično«, mislio je. »Ta dva policajca u Vašingtonu... zaista čudno kako su umrli. Sa oružjem u ruci, jedan pored drugog, sa presečenim grlima... Ako je to učinio čovek, onda se radi o veoma opasnom tipu. Ono što je izveo bilo je pravo majstorstvo. Odavalo je užasnu snagu i brzinu.

Dovoljan je samo delić sekunde da se pritisne obarač pištolja, ali policajci nisu imali ni toliko vremena... «

Lesli odmahnu glavom. »Ko zna da li se zaista tako dogodilo«, reče sebi. »Vest u novinama je ionako bila bez mnogo detalja. Mnogo je verovatnije da je neki novinar u potrazi za senzacijom pohitao da je objavi pre nego što je doznao sve detalje u istrazi... «

Podigao je pogled i nasmešio se. Nečujnim korakom u sobu je ušla oniska devojka bledog lica, ogromnih tamnih očiju i duge, glatke crne kose. U rukama je imala poslužavnik sa minijaturnim šoljicama za čaj. Klekla je na pod pored

njega i položila čaj na niski stočić.

– Sumiko ... – prošaptao je Lesli.

Njen osmeh govorio je više od svake reči. U dubokim očima čitala se radost. Skupila se kao mačka pred njegovim nogama i položila mu glavu u krilo, dozvolivši da joj svileni kimono otkrije grudi.

– Hej! – osmehnulo se on. – Tebi još nije dosta?

Njena ruka kliznula je po njegovoj butini, bez reči.

– Ipak ti nije dosta – šapnuo je Lesli. – Sumiko ...

– Zakasniću na posao ...

– Stići ćeš ...

– A kome još nije dosta? – nasmejala se devojka. – Šta ćeš danas da radiš?

Lesli sleže ramenima. – Ništa naročito. Malo ću vežbati ... Verovatno ću kasnije navratiti do restorana. Da li je stigla pošta?

– Nekoliko pisama – klimnu devojka glavom. – Nisam zapazila ništa naročito.

– A nisi htela da ih doneseš, je li? – smešio se Lesli, srkućući čaj.

– Imaš dovoljno vremena za to – branila se ona. – Tako smo malo zajedno ...

– Zbog mene ili zbog tebe?

Ona postićeno obori pogled.

– Moje prisustvo je još uvek neophodno u modnoj kući ...

– Eto vidiš ...

– Da ti donesem poštu? – prenu-la se Sumiko.

– Nemoj – Lesli je pomilovao po

sjajnoj kosi. – U pravu si ... Imam dovoljno vremena i kasnije ...

Nekih tridesetak minuta kasnije, Sumiko se vratila iz kupatila svežeg lica i blistavih očiju. Lesli je milovao pogledom njene savršene oblike.

– Devojčice, ako mi se tako budeš šetala unaokolo, nećeš danas ni otići na posao – nasmejao se.

– Ne! – trgla se ona. – Ionako već kasnim!

Vratila se trenutak kasnije u uskoj crnoj suknji, zakopčavajući tanku bluzu na golim grudima. – Hoćeš li sada poštu?

Udobno ispružen na kauču, Lesli se osmehnulo.

– Sad neću ...

Nagla se i dotakla mu obraz usnama. – Moram da žurim ... Pošta je u holu, na stočiću pored telefona.

– Doći ću kasnije u naš restoran – dobacio je već za njom.

Leno se uspravio tek nekoliko minuta kasnije i otišao u kupatilo. Vratio se osvežen i presvučen u čist kimono, a onda se spustio na pod u tradicionalni položaj za meditaciju.

Da je neko u tom trenutku mogao ući u malu kuću u jednom predgrađu San Franciska, pomislio bi da je pred njih egzotični drveni kip donet sa nekog turističkog putovanja u Japan.

Mali broj živih ljudi na svetu uspeo bi pravilno da protumači taj prizor, da shvati razloge za taj du-

boki trans u kojem je posebno obučeni čovek uspevao da dosegne krajnje granice svog duha i iskoristi ih da pređe granice koje je priroda postavila čovekovom telu. Lesli Eldridž bio je nindža...

Posle vežbi, Lesli je sprao znoj sa tela, naizmenično menjajući hladnu i toplu vodu pod tušem. Vratio se u dnevnu sobu, noseći iz hola nekoliko pisama koje je našao na stočiću.

Jedno od njih bilo je iz Vašingtona...

* * *

U uobičajeno vreme Lesli je zaustavio svoj »mercedes« u blizini Golden Gejta, gde se nalazio mali japanski restoran u koji je često odlazio. Sumiko ga je već čekala za jednim stočićem u uglu. Bio je to i za nju trenutak predaha. Njena modna kuća je za kratko vreme postala veoma popularna u čitavom kraju. Mnoge stanovnice San Franciska tu su otkrile čari japanske mode, mnoge Japanke, kojih na Zapadnoj obali ima veoma mnogo, potražile su tu duh svoje daleke domovine.

Sumiko ga je dočekala blistavim osmehom.

– Danas imam nešto posebno za tebe – reče.

Lesli se sa uzdahom spusti na nisku klupu.

– Moram da idem, Sumiko.

Ona se trgla. Oči su joj potamne-

le.

– Kuda? – upitala je tihim glasom.

– Vašingtona.

– Nešto se dogodilo?

Lesli je zamišljeno otpio jedan gutljaj iz krhke porcelanske šoljice. U njoj se, međutim, nije nalazio sake, već konjak, njegovo omiljeno piće.

– Nešto se dogodilo – potvrdi glavom. – Pisao mi je Tošiba. U poslednjih sedam dana u tom gradu nestala su tri vrsna majstora borilačkih veština. Njemu to izgleda veoma čudno, premda ne zna zašto. Plaši se...

– Tošiba? – Sumiko podiže obrve. Dosta dobro je poznavala Džeralda Tošibu, oniskog čoveka hitrih kretnji čije su oči i kosa odavali njegovo japansko-havajsko poreklo. Do pre dve godine, Tošiba, i sam majstor borilačkih veština, vodio je dodžo u San Francisku, u neposrednoj blizini njenog stana. Prešao je na Istok tvrdeći da je na Zapadnoj obali konkurencija prevelika i da se pravi novac nalazi negde u Bostonu, Filadelfiji ili Vašingtonu.

Jedno je, međutim, bilo sigurno: Džerald Tošiba nije se plašio ničega na svetu...

Lesli natmureno klimnu glavom.

– Upravo te reči upotrebio je u pismu. Ima utisak da ga prate...

– Ko, Lesli?

– To ni on ne zna, Sumiko – os-

mehnu se Lesli. – Zamolio me je da dođem. U pismu je natuknuo da će mi više detalja o svemu reći u četiri oka. Izgleda da se zaista plaši...

– I kada polaziš? – tiho upita ona.

– Brzo – osmehnu se Lesli. – Imam avion u četiri. Hoćeš da me ispratiš do aerodroma?

Devojka je nemo klimnula glavom, a duga kosa prekrila joj je lice.

– Ne znaš koliko ćeš se zadržati?

– Ne znam... ali mislim da to ne može trajati dugo.

Nežnim pokretom Lesli je uklonio kosu sa njenog lica.

– Možeš li da napustiš restoran?

– Imamo li dovoljno vremena? – Oči su joj iznenada zablistale.

– Ne previše – nasmeja se Lesli – ali ipak dovoljno. Znaš da ne nosim mnogo stvari...

– Odmah? Nećeš jesti?

– Mogu jesti i u avionu, zar ne?

Sumiko je graciozno ustala, spustivši ruku na njegovo rame. Grudi su joj se pod bluzom uzbuđeno dizale i spuštale. Bradavice su joj se jasno ocrtavale pod tankom tkaninom.

– Samo da javim da ću izaći – rekla je promuklim glasom i pohnutala između stolova praćena zadivljenim pogledima muškaraca.

Iz restorana su izašli zagrljeni. Lesli joj je otvorio vrata »mercedesa«, a zatim obišao kola i seo za volan. Sumiko mu se osmehnula, dugi prsti njene leve ruke zarili su

mu se u butinu.

– Hej, mala! Hoćeš da izazoveš saobraćajnu nesreću? – našali se Lesli.

– Baš me briga! – prkosno je dobacila. – Kad samo pomislim koliko dana nećemo biti zajedno... To ime neprestano je odvezanjalo u Leslievim mislima. Ako su dvoje ikada bili stvoreni jedno za drugo, onda su to bili Lesli i Sumiko. Shvatili su to onog časa kada su se prvi put sreli, po Leslievom povratku iz Japana. Sumiko je poticala iz porodice nindža: otac joj je stradao kao nindža, majčin brat, njen ujak, i sam je bio nindža. Nikakvo čudo, onda, što je Tanaka, Bretov sensei, svog učenika uputio toj krhkoj devojci, koja je već godinama živela sama i slobodna u džungli San Franciska.

– Lesli, požuri! – šaputala je Sumiko. – Toliko te želim...

Sedela je zabačene glave, sklopjenih očiju, poluotvorenih usana, uvijajući se čitavim telom. Lesli je progutao pljuvačku kad je njena ruka sa butine kliznula naviše.

Drugom rukom devojka je otkopčala jedno dugme na svojoj bluzi, zatim i drugo.

– Gledaj me, Lesli! – šaptala je. – Gledaj me...

– Gledam te, ludice – promuklo reče on. – Strpi se... samo još malo... Sumiko nije ni zatvorila vrata kola. Iskočila je čim su se zaustavila na peščanoj stazi pred Leslievom kućom. Lako je ustrčala

la uz stepenice, raskopčavajući bluzu do kraja. Zastala je na časak da otključa vrata i onda se okrenula da mahne rukom Lesliju, koji je tek izlazio iz »mercedesa«.

Nekoliko koraka dalje, na ulici neko zadivljeno zviznu. Bila je to grupica dečaka koja je sa rukavicama i štapovima za bezbol hitala prema obližnjem igralištu. Lesli im se osmehnu i sleže ramenima, stavljajući ključeve kola u džep.

– Požuri, ortak! – doviknu neki dečak. – Inače će mačkica naći nekog drugog!

Lesli nije imao vremena da se naljuti zbog grohotnog smeha koji je odjeknuo iza njegovih leđa. Zalupio je vrata za sobom.

Sumiko ga je čekala u samom holu. Naga. Kao zver se bacila na njega, stežući ga uz sebe i šapućući nešto nerazgovetno ...

* * *

Rik je čvrsto stezao volan odevog automobila, ne skidajući pogled sa tamne trake uskog šumskog puta koji je od Lazbija vodio prema Sent Lionard Kriku. Put je bio potpuno prazan, ali je Rik Perkins bio ozbiljan dečak za svojih sedamnaest godina.

Naročito zato što otac nije ni znao da kola nisu u garaži

Nije se plašio odevog gneva, bar u ovom trenutku, jer je znao da on rano polazi u postelju. A do jutra će kola biti na svom mestu.

• Najpametnije bi bilo da mu ova šašava ideja nije ni pala na pamet, kiselo je pomislio i pružio ruku da malo utiša radio, iz kojeg je treštalo disko.

– Hej, pojačaj to! – malo odebljanim glasom doviknuo je Kori sa zadnjeg sedišta. Debela Flo se pijano zakikotala i Rik je podigao pogled prema ogledalu iznad sebe. Čak i u mraku, razabirao je da joj je svetla majica visoko podignuta.

On i Kori krenuli su da proslave pobedu svoje škole, trijumfalnu pobedu nad najvećim konkurentom za prvo mesto.

Rik se osmehnuo, još u zanosu od urlanja oduševljene gomile koja je skandirala njegovo ime. Zaista mu je te večeri sve polazilo od ruke; protivnički trener izmenio je trojicu igrača na njemu, ali bez uspeha. Svaka njegova lopta imala je »oči« i nepogrešivo pogađala koš.

A onda je sve to zabrljao! I to zbog Korija!

Koriju je, naravno, i palo na pamet da se izvezu negde u prirodu sa devojka. Sa Suzan Adams, vitkom crnkom, najlepšom u razredu, kojoj Rik veoma dugo nije smeo ni da pride, i sa Debelom Flo, kojoj je mogao da pride svako ...

Suzan je glatko odbila predlog da se izvezu nekud u prirodu, pogotovo kad je videla flašu viskija koju je Kori izvukao ispod svog kaputa. Nije progovorila ni reči sve do trenutka kada se hladno oprosila sa njima ispred svoje kuće.

Trebalo je tada i da pođem kući, s gorčinom je pomislio Rik. Neka se Kori snalazi kako zna, baš me briga! I šta sada da radim, da gledam njih dvoje na zadnjem sedištu?

– Hej! – iznenada je uzviknuo Kori. – Stani!

– Šta se dogodilo? – mrzovoljno je dobacio Rik preko ramena.

– Trebalo je da skreneš onom stazom – nasmejao se Kori. – Nisi video, tamo, na desnoj strani?

Rik sleže ramenima i potera kola polako unazad.

– Ovde?

– Meni se ovo mesto ne sviđa – zacerekala se Flo. – Suviše je mračno...

– Nemaš čega da se bojiš kada si sa mnom – sleže Kori ramenima i pruži joj flašu. – Hajde popij još malo. Hoćeš li i ti, Rik?

Dečak je ćutao, prętražujući pogledom mračnu šumu. Nekoliko stotina jardi dalje, otkrio je jednu čistinu, isterao kola na nju i ugasio motor. Muzika sa radija iznenada kao da je postala glasnija.

Izašao je iz kola i ispravio ukočene noge. Zavukao je ruke duboko u džepove. Osećao je prijatan bol u umornim mišićima.

I Kori se u međuvremenu isko-beljao iz kola, a zatim nagnuo da pomogne Flo, čija su bela bedra besramno sevala ispod zadignute suknje.

– Uh, što je dobra muzika! – uzviknu devojka, njišući se u ritmu

Hajde da igramo, Kori!

– Drži ovo! – Kori gurnu Riku u ruke upola punu flašu. Flo se već uvijala u kukovima i Rik se kao začaran zagledao u ogromne grudi. One su se slobodno njihale pod tankom majicom. Gotovo nesvesno nagnuo je flašu i s mukom zadržao u ustima tečnost koja mu je opalila nepce.

– Dođi! – smejala se Flo. – Dođi da igraš, Rik!

– Do đavola! – ljutnu se Kori. – S kim si ti došla ovamo, s njim ili sa mnom?

– Sa obojicom – prkosno odgovori devojka. – Imaš nešto protiv?

Riku se odjednom sve to zgadilo.

– Idem da prošetam – promuklo je rekao i besciljno pošao kroz retku šumu sa flašom u ruci. Spustio se na zemlju nekoliko koraka dalje, naslonio leđima na jedno drvo i iz džepa izvukao izgužvano paklo cigareta. Sa zadovoljstvom je povukao prvi dim i još jednom nagnuo flašu.

– Šta, do đavola! – rekao je na glas. – Mogu i ja jednom da se napijem, zar ne?

Muzika je i dalje dopirala do njega, ali Koriya i Flo više nije video. Niz leđa su mu prošli žmarci kada je pomislio šta oni u ovom trenutku rade. Ono o čemu je on još samo sanjao...

Besno je napunio usta viskijem i naterao sebe da proguta. Do đavola, nije ništa manje muškarac od tog Koriya... Jedino što je roman-

tična budala ... Umesto one uob-
ražene Suzan Adams, mogao je
lako naći neku devojkicu koja se ne
bi ustručavala ... kao Flo ...

Odbacio je od sebe cigaretu i
uspravio se, gurnuvši nogom flašu
iz koje je tiho zaklokotao viski. Do
đavola, on ide kući, i nije ga briga
za njih dvoje! Uostalom, imali su
sasvim dovoljno vremena za ono
što su hteli ...

Neki neobičan osećaj natera ga
da zastane u mestu. Osetio je izne-
nadnu jezu po leđima. Jedva dišu-
ći, pomerio se korak u stranu i po-
tražio zaklon iza jednog debla.

Neko je stajao na drugoj strani
staze koja se jedva naslućivala na
bledoj mesečini. Krupan i visok
čovek, nepomičan kao statua.

»Treba da upozorim Koriya i
Flo«, prolete mu kroz glavu. »Mož-
da je ovo neki manijak!«

Ali mu užasni strah nije dozvolio
ni da se pomeri s mesta ...

Čovek je bešumno prešao preko
staze i sada se približavao kolima,
laganim, zloslutnim korakom.

Muzika iz kola i dalje je trešta-
la ...

Flo je vrisnula negde iza kola, za-
klonjena od Rikovog pogleda. Čuo
se i tup udarac, kao po stablu drve-
ta. Trenutak kasnije devojkica je iz-
letela iza kola i potrčala prema
Riku, sleđenom u svom zaklonu.
Oči su joj bile razrogačene od stra-
ha. Na sebi je imala samo suknju.
Njene velike grudi belele su se u
mraku.

Ogromna senka iza nje kao da
nije trčala, već klizila po mekoj tra-
vi. Jedna ruka se ispružila, i Flo je
zastala kao da je udarila u nevidljiv
zid.

Čovek je sada stajao pred njom,
držeći joj jednu ruku na ramenu,
ali se činilo da je to potpuno do-
voljno da je zaustavi u mestu upr-
kos svim njenim naporima da se
otrgne. Drugom rukom prešao je
preko njenih grudi.

Rik je jasno video kada se izraz
na licu devojkice izmenio i na njemu
se pojavilo nešto nalik osmehu.

– U redu ... – promucala je. – U
redu ... ako samo to hoćete ...

Stajali su tako da Rik nije video
čovekovo lice, ali je po pokretima
glave shvatio da ovaj nešto tiho go-
vori. Flo je poslušno klimnula gla-
vom i drhtavim rukama počela da
trga zatvarač svoje suknje. Odeća
joj je pala niz noge otkrivajući široke
kukove stisnute tesnim plitkim
gaćicama. Kada se devojkica nagla
da ih skine, čovek je odmahnuo
glavom i ona je zastala pognuta, sa
pogledom uprtim u njegove oči.

Čovek je spustio usne na njeno
rame i Flo je lako kriknula od bola.
Pokoravajući se njegovom stisku
lagano se spustila na zemlju i tek
tada svukla gaćice. Uprkos strahu,
Rik je oblizao suve usne kada su joj
se bedra pokrenula u travi. Na nje-
nom licu više nije bilo straha i pri
mesečini Rik je jasno video da su
joj bradavice na grudima nabrekle
od želje.

Ponovo je lagano kriknula kada se čovek bacio na nju, gotovo je pokrivši svojim telom. Zarila je prste u njegova leđa teško dišući. Onda su joj ruke skliznule i ona je počela da kopa oko opasača njegovih pantalona.

Rik se malo ohrabrio. Oprezno se povukao nekoliko koraka unazad, pazeći da ne napravi nikakav šum. Osećao je da mu je ispod odeće telo mokro od znoja. Disao je kroz stisnute zube, plašeći se da bi nepoznati mogao čuti čak i njegov dah. Taj strah dao mu je i neslućenu snagu i okretnost. Gotovo je puzio od drveta do drveta, nadajući se da će sve šumove prigušiti muzika i glasno dahtanje devojke.

Zastao je na samoj ivici čistine, odakle se videlo nepomično Korijevo telo u travi, nago do pojasa. Vrata kola bila su otvorena. Rik je duboko udahnuo... samo jedan skok do vrata, okretaj ključa, noga na pedali gasa... i on će pobeći sa ovog užasnog mesta.

Nekoliko puta je prikupljao snagu za taj odlučni skok, ali ga je svaki put hrabrost izdavala. Stisnuo je zube i dlanom još jednom obrisao hladni znoj sa čela. Mišići njegovih dugih nogu zgrčili su se u očekivanju komande mozga, kojim su se kovitlale zbrkane misli...

Flo iznenada vrisnu dugim životinjskim krikom. Dečak se stresao čitavim telom. Mišići su mu se trgli i on se našao na sedištu kola, drhtavim prstima okrećući ključ.

Motor je zabrektao. Rik pomeri ručicu menjača, pritiskajući pedalu gasa svom snagom.

Kola poskočiše na neravnom tlu, zanoseći se po travi mokroj od rose. Prednji točkovi već su izbili na stazu. Rik očajnički okrete volan.

Jedna senka iskrсну na desnoj strani i ogromna šaka ispruži se prema vratima. Glasno uzviknuvši od straha, Rik ponovo pritisnu pedalu gasa. Kola se otrgoše uz škripu polomljenog metala.

Čovek se samo malo zaneo kada su kola projurila kraj njega. U desnoj ruci ostala mu je izvaljena brava sa vrata automobila...

Iskolačenih očiju i pobledelih usana, dečak je mehanički pokretao volan levo i desno, nekoliko puta jedva izbegavši da sleti sa uske staze.

Brže, brže, brže... samo ta reč bubnjala mu je u glavi. Zgrčeni mišići noge već su ga boleli od neprestanog pritiskivanja pedale gasa.

Izleteo je na put pre nego što je i shvatio da je pred njim. Gume su očajnički zaškripale po asfaltu, ali je za kočenje bilo prekasno. Teška kola u kratkom luku sručila su se niz padinu na drugoj strani puta i uz tresak i lomljivu stakla zaustavila na jednom širokom deblu.

Nad mračnim šumskim putem zavladała je tišina. Jedino je iz radio-aparata još dopirala bučna muzika...

* * *

Dodžo Džeralda Tošibe nalazio se u ružnoj staroj trospratnici koja se nekim čudom održala pred nalletom novogradnji koje su za kratko vreme preplavile ovaj deo Vašingtona, možda i zato što se nalazila malo uvučena. Do nje se moglo doći samo kroz uski pasaž koji već mesecima niko nije pošteno očistio.

Oprezno zaobišavši gomilu otpadaka, Lesli na trenutak zastade u četvrtastom dvorištu okruženom zidovima. U jednom uglu grupica dece se neobično igrala lopotom, a njihovi prigušeni glasovi dobijali su metalan prizvuk odbijajući se od starih zidina.

Na zidu kraj uskih vrata nalazila se blistava nova tabla. »Tošiba dodžo, prvi sprat«, pisalo je na njoj. Zamišljeno zavrtevši glavom, Lesli zakorači u polumračan hodnik. Lifta nije bilo, i on oprezno pođe uz stepenice, relativno čiste u odnosu na smeće koje je orkuživalo zgradu. Osmehnuo se grafitima koje je ugledao na zidu; klinci u Vašingtonu nisu imali ništa više ukusa od onih u San Francisku.

Sa odmorišta na prvom spratu dvojna vrata vodila su levo i desno. Na onim levim stajao je neupadljiv natpis »Tošiba«. Lesli nije zastao da kuca. Odgurnuo ih je i odmah ušao.

Prostorija je bila iznenađujuće visoka, sa velikim prozorima koji

su propuštali čistu dnevnu svetlost na pod i zidove od glatkih žućkastih dasaka premazanim posebnim lakom. Lesli se i nehotice osmehnuo. U ovakvim salama proveo je u Japanu dobar deo svog života. Ničega u njima nije bilo sem drvenog podijuma koji se pružao čitavom dužinom suprotnog zida.

U vazduhu se osećao lak miris prašine. Po svemu sudeći, prostoriju niko nije koristio već nekoliko dana.

Lesli se zamišljeno obazreo oko sebe, žaleći što mu Tošiba u pismu nije poslao i adresu svog stana. To ga je istovremeno i malo brinulo: Džerald mu svakako ne bi dao adresu dodžoa da na tom mestu nije provodio najveći deo dana. A sada ga nema . . . Nešto nije bilo u redu.

Odmahnuvši glavom, Lesli priđe malim vratima u desnom uglu prostorije i oprezno ih otvori. Mala kancelarija klasičnog izgleda, sa pisaćim stolom i rolo-ormarom. Nekoliko slika na zidovima: Tošiba, pobednik turnira u borilačkim veštinama širom Zapadne obale. Telefon na stolu. I ništa više.

Poluzatvorene oči Leslija Eldridža možda bi nekoga mogle zavarati u tom trenutku, ali je to bila sama maska iza koje je njegov mozak grozničavo radio, upijajući sve detalje te male prostorije i tragajući za nečim što bi odudaralo od slike urednosti i mira.

Spustivši putnu torbu na pod, Lesli priđe pisaćem stolu. Da, na

njemu je nešto nedostajalo: rokovnik koji je uvek morao biti kraj telefona, sem ako Tošiba u Vašingtonu nije promenio svoje navike...

Vrhovima prstiju Lesli otvori prvu fioku pisaćeg stola i nasmeši se. Dobri stari Džerald. Njegova japanska urednost nikad ga neće napustiti. Tačno je znao šta će naći tu i u ostalim fiokama: njegovi hitri prsti napipali su podebelu plastičnu fasciklu. Ona se trenutak kasnije našla na stolu.

Lesli sede u udobnu fotelju i poče da prelistava fasciklu, pažljivo ispitujući svaku stranu. Tošiba je uvek vodio brižljivu evidenciju svih svojih učenika i nadao se da će u njoj pronaći neko objašnjenje za iznenada opusteli dodžō.

– Znaš, Lesli – govorio je Džerald – u neku ruku mi našim učenicima dajemo veoma opasno oružje... Istina, dobro osmotrim svakog koga primam u dodžō, ali mi se ne jednom dogodilo i da se prevarim. Zbog toga hoću da imam podatke o njima, zlu ne trebalo... «

Svi ti podaci bili su složeni po hronološkom redu, onako kako je koji učenik dolazio Tošibi u poslednje dve godine. Dva ili tri imena nosila su jedva upadljivu oznaku, dobro poznatu Lesliju. Tako je Tošiba označavao učenike u koje je zbog nečeg sumnjao. Jedno ime, međutim, bilo je označeno upitnikom...

Leslijevo čelo se namrštilo. Koli-

ko se on sećao, Džerald nikada do sada nije upotrebio takav znak. To je moglo značiti samo jedno: ni Tošibi nije bilo potpuno jasno o kakvom se čoveku radi, nešto što se njena, izvanrednom poznavaoću ljudi, nikada nije događalo.

Zamišljeno kuckajući prstima po stolu, Lesli je proučavao minimum podataka na toj strani dosijea: Herbert Makloski, Avenija Viskonsin 2424, 31 godina, službenik, fizička pripremljenost: odlična, poznavanje borilačkih veština: naptprosečno...

I uz sve to znak pitanja...

Vrativši dosije na mesto, Lesli zavuče ruku u narednu fioku. Kako je i očekivao, tu se nalazio snop Tošibinih podsetnica. Na njima je otkrio adresu i telefonski broj. Podigao je slušalicu aparata pred sobom i dobio signal. Mirnom rukom okrenuo je Tošibin broj.

Telefon na drugoj strani dugo je melodično zvonio, ali niko nije podizao slušalicu. Uzdahnuvši, Lesli spusti slušalicu i gurnu jednu podsetnicu u džep.

Bilo je krajnje vreme da se i sam postara za smeštaj, pošto je u dodžō stigao direktno sa aerodroma. Tošibin stan, bar za sada, nije dolazio u obzir.

Uspravio se i okrenuo vratima.

Onda se sledio u tom položaju, lagano uvlačeći vazduh punim plućima bez ijednog šuma.

Haragei, ono što se na Zapadu

veoma netačno prevodi kao »šesto čulo« – haragei je nešto više od običnog čula – ponovo je upozorio na opasnost nindū Leslija Eldridža...

Kao da klizi po podu, Lesli se nečujno približio vratima male prostorije. Sklopio je oči u ovoj situaciji, one mu nimalo nisu pomogle, prenoseći svu koncentraciju na čulo sluha.

Ono je potvrdilo ono što je govorio i haragei: neko se nalazio u hodniku, pred vratima dodžoa...

Kao senka, Lesli se provuče kroz vrata male prostorije i pomeri nekoliko koraka udesno. Sada je stajao na vrhovima prstiju, licem prema ulazu u dodžo.

Vrata su se otvorila naglo i na njima se ukazao veoma visok mladić širokih ramena. Ispod zalizane svetle kose oči su mu bile pune iznenađenja, tanke usne malo razdvojene.

Ali njegovo iznenađenje nije trajalo dugo. Usne su se čvrsto stisnule, a oči zasvetlele signalom opasnosti. Jedva приметnim pokretom tela, vidljivim samo iskusnom oku, zauzeo je položaj za napad.

Sa lakim osmehom na usnama, Lesli je proučavao mišiće ispod mladićeve tanke bele majice i uskih farmerki, njihovu napetost i položaj u sveukupnoj ravnoteži tela. Opasan protivnik... ali ne i za pravog nindū...

– Ko si ti? – procedio je mladić kroz zube. Glas mu je imao neu-

godnu metalnu boju.

– Tošibin prijatelj – odgovori Lesli, ne skidajući više pogleda sa hladnih očiju nepoznatog. Iz njih će doći prvi signal da se sprema napad.

– Nisam te viđao ovde – jednodličnim glasom produži nepoznati.

– Nisi ni mogao. Ne živim u Vašingtonu – osmehnu se Lesli.

– Gde je Tošiba?

Zbog nečega se Lesliju učinilo da u glasu mladića naslućuje lažni prizvuk. U dodžo svakako nije došao da traži Tošibu, a možda... možda je čak i znao gde se Tošiba nalazi i stoga očekivao da će dodžo biti prazan.

– Ne znam – sleže Lesli ramenima. – I ja ga tražim. Znaš li možda njegovu adresu?

Bila je to strelica odapeta nasumce, ali je ovoga puta pogodila svoj cilj. Mladić je trenutak oklevao, da bi i sam slegao ramenima. – Ne znam – procedio je kroz tanke usne. – Došao sam na časove... a ovde nikog nema...

– Tako – tobože razočarano uzdahnu Lesli. – Pa ništa... raspitaću se na nekom drugom mestu.

On se opustio i ponovo zakoračio u pravcu bočnih vrata, namerno pružajući priliku nepoznatom da ga napadne. Ni ovoga puta čulo vida nije mu bilo potrebno; kao da su sami molekuli vazduha prenosili žustar pokret iza njegovih leđa.

Skliznuo je u stranu, malo povišen u kolenima, istovremeno se ok-

rećući licem protivniku. Jedna ruka je kao malj proletela ispred njegovog lica, ali čovek nije izgubio ravnotežu, kako je Lesli očekivao, već je zamah na najbolji način iskoristio da zauzme bezbedno rastojanje.

Lesli ga je odmeravao sa novim poštovanjem. Mladić zaista nije bio veliki majstor, ali je zato bio gotovo neverovatno brz. I još nešto...

Nijedna crta na njegovom licu nije se pokrenula posle prvog bezuspešnog napada. Njegove plave oči i dalje su odavale sigurnost u sebe.

– Zašto me napadaš? – tobože začuđeno zapita Lesli, dižući jednu ruku. – Ništa ti nisam učinio, do đavola!

Blede oči nisu ništa signalizirale i samo su savršeni refleksi ninde spasili Leslija od sledećeg udarca zadatog nogom. Nije imao vremena za protivnapad jer mu je sva pažnja na trenutak bila skoncentrisana na odbranu.

Po prvi put Lesli zažali što mu katana nije u ruci...

Ali je ninda opasan i goloruk. Možda čak i opasniji zbog lažnog samopouzdanja u koje nagoni protivnika.

Zauzeo je klasični položaj joroi kumiuchi, očekujući novi nasrtaj. Sada ni protivnik nije žurio, jer je izgleda i sam shvatio da sa Leslijem neće tako lako izaći na kraj kako je očekivao. Malo pognut,

kružio je oko njega na vrhovima prstiju, fiksirajući ga ledenim pogledom.

Leslijeve šake poletele su kao dva sečiva noža, zadajući udarce odozgo u izloženi vrat. Ivice dlanova tvrdih kao staro drvo s muklim treskom pogodile su cilj jedna za drugom.

Duga i teska škola ninducia koju je Lesli prošao u tom je deliću sekunde dala svoje plodove. Lesli nije dozvolio da ga savlada iznenađenje i neuhvatljivim pokretom je ponovo skliznuo u stranu izbegavajući udarac ukrućenim vrhovima prstiju u predeo srca.

Njegov protivnik nije čak ni osetio udarce koji bi na kolena oborili i bizona!

»Ovo nije čovek, do đavola«, prolete Lesliju kroz glavu. »Niko živi ne bi izdržao ove udarce«.

Sem pravog, iskusnog ninde...

Kružeći oko protivnika na vrhovima prstiju, Lesli odbaci tu pomisao od sebe. Ne, mladić nije mogao biti ninda. To se dalo videti. Otkuda mu, onda, ta fantastična otpornost i brzina?

Duboko je udahnuo. Pred njim je bilo nešto nepoznato, nešto o čemu je najpre morao doznati nešto više, analizirati svaki njegov pokret i tako otkriti u kojoj je školi obučavan. Posle toga, sa većim poznavanjem protivnika, mogao se nadati da će pronaći način i da ga savlada.

Čudno, ali Lesliju se u tom tre-

nutku učinilo da i njegov protivnik razmišlja na sličan način. Usne su mu se razvukle u bled osmeh. »Kao dve zveri koje su se srele u šumi i sada traže jedna drugoj neku slabu tačku«, pomislio je.

Zavaravši protivnika pokretom ruke, Lesli zadade oštar udarac prstima noge u cevanicu. Od tog udarca padali su i mnogo krupniji i viši, ali se mladić nije ni pomerio. Lesli je imao utisak da je pogodio pun čelični nosač, a ne krhku masu kostiju i mišića.

Pogrešio je što ranije nije zbacio sa nogu svoje meke mokasine. To je shvatio tek u trenutku kada se čovek munjevitom brzinom bacio na njega, ne obraćajući pažnju na udarac u svoje nezaštićene grudi. Lesli nije uspeo da se ukloni jer je na trenutak izgubio ravnotežu na glatkom podu, a ni od udarca nije bilo velike koristi: činilo mu se da je pogodio debeo betonski zid.

Dve snažne ruke sklopile su se oko njegovog tela kao klešta; udahnuo je vazduh i napeo grudni koš, ali je osetio da njegova rebra polako popuštaju pod užasnim stiskom. Ledene oči protivnika bile su nad njegovim licem, ali Lesli ni sada u njima nije otkrio tragove bilo kakvog osećanja.

»Kao robot«, pomisli, još uvek bez straha. Čak ni to nije bio položaj iz kojeg se ne bi mogao spasiti. Vekovima proveravani zahvat i ovoga puta je uspeo.

Ali to nije bilo dovoljno...

Nije bilo dovoljno zato što je sva energija takvog zahvata bila proračunata na težinu prosečnog protivnika. A protivnik koji je Leslija stizao u jezivi zagrljaj nije bio prosečne težine... Daleko od toga. Lesliju se učinilo da sa mesta pokušava da pomeri tenk, a ne čoveka.

Pod novim stiskom vazduh mu je bučno izleteo iz pluća i pred očima mu se zamutilo. Znao je da su ljudska rebra elestična... ali ovaj stisak ni čelik ne bi mogao dugo izdržati...

Lesli je sklopio oči i opustio se. To je na trenutak umanjilo pažnju protivnika. Verovatno je bio uveren da je Lesli već pobeđen. Čelični stisak malo je popustio, sasvim dovoljno da se Lesli izvije kao opruga, osloni na njegova ramena i sa oba kolena pogodi ga u stomak.

»Konačno jedan uspešan udarac«, prolete mu kroz glavu. Protivnik se povio kao luk i ustuknuo jedan korak. Lesli nije uspeo da se zadrži na nogama, ali je sačuvao kontrolu nad pokretima. Otkotrljao se nekoliko stopa dalje po glatkom podu i hitro skočio, šireći ruke.

Njegova podsvest je sve vreme analizirala čovekove pokrete, njegove reflekse i brzinu. Sada je već imala srpeman zaključak. Protivnik nije pripadao nijednoj školi borilačkih veština, to je sada bilo potpuno jasno, ali je imao nešto drugo: telesnu konstituciju i vreme reakcije kakvo običnim ljud-

skim bićima nije dato. Sa veoma malo obuke u borilačkim veštinama, takav čovek gotovo je nesavladiv

Zašto? Kako?

Lesli nije imao vremena da traži odgovor na ova pitanja. Čovek je polazio u nov napad, pažljivo ga motreći onim pogledom od kojeg se neustrašivom nindi ledila krv u žilama ...

* * *

– Baš me briga! – urlao je glavni inspektor Braders u telefon. – Ne tiče me se! Vašington je pun policajaca i agenata, da ne govorim o raznoraznim dostavljačima! Zašto, onda, baš meni da uvalite taj posao? Ima dovoljno besposlenih tipova po svim ovim kancelarijama unaokolo!

Smrknuta lica, nervozno žvaćući debelu cigaru u uglu usana, Braders je slušao sagovornika sa druge strane, ali nije izdržao dugo.

– Ne mogu i neću, do đavola, Mori! I svog posla imam preko glave! Kao da ne znaš kako stvari stoje u ovom šašavom gradu ... taj Vajc-zeker, ili kako se već zove, ima sigurno po jedan dosije u svakoj kartoteci u Vašingtonu, ali pokušaj samo da dođeš do nekog od njih ... Samo će te pogledati belo i reći: »Žao mi je, inspektore, to je tajna, nismo ovlašćeni da vam damo podatke!« Neka oni jure njegovog ubicu, do đavola! Ionako su

triput bolje plaćeni od mene!

Sgađenjem ugasivši cigaru u već prepunoj pepeljari, inspektor malo odmače slušalicu od uha, ne-
moćno prevrnuvši očima.

– Znam ... znam ... znam, do đavola! – dreknu na kraju. – I bolje od tebe, Mori! Koga da odredim za taj posao, koga? Pa prekjuče sam izgubio dva čoveka, znaš i sam! Još ni njihovog ubicu nisam uhvatio, a treba da tražim ko je ubio nekog bezveznog sitnog špijuna! Prokletstvo, tog bih momka trebalo nagraditi što nas je oslobodio bede, a ne kazniti!

Odmakavši se malo od stola, Braders otvori fioku i izvuče iz nje novu cigaru.

– Jeste, još sam tu ... – procedi na kraju. – Još nisam u situaciji da spustim slušalicu okružnom tužiocu, ali, tako mi boga, Mori, to te može snaći svaki dan! Niko neće da diskutuje o platama policajaca, o njihovim stanovima i školovanju njihove dece ... a svaki dan nam na vrat tovarite sve više posla, do đavola! Ne, nisam izgubio živce ... Nisam, kažem!

S bolnim izrazom na licu, glavni inspektor okrete glavu prema drugom telefonu na stolu, koji je u tom času bučno zazvonio. Podigao je slušalicu slobodnom rukom, gurnuvši cigaru u zube. – Samo trenutak – reče u nju pa se vrati prvom sagovorniku. – U redu, Mori, uspeo si i ovoga puta ... Videću šta se može učiniti, ali te upozora-

vam: ne očekuj ništa naročito... Jeste, jeste, odrediću pouzdanog čoveka i on će u svemu saradivati sa svojom bezbednošću i sa tajnom službom, i sa mornaričkom bezbednošću i sa FBI, i sa CIA i sa... Do đavola, više i ne znam koliko ima tih besposličara po Vašingtonu... U redu, čućemo se kad nešto doznam... Kad nešto doznam, rekao sam! Zdravo, Mori!

Duboko uzdahnuvši, Braders spusti slušalicu i prinese uhu drugu.

– Molim? – zareža.

Nekoliko trenutaka slušao je glas sa druge strane, žvrljajući po listu hartije ispred sebe.

– I kakve to veze ima sa mnom? – reče mrko. – Čak se nije dogodilo u gradu... Aha... mislite da ima veze sa ubistvom devojke u parku?

Njegova teška pesnica spusti se na sto. Trenutak kasnije otvorila su se staklena vrata i jedna ljupka plavuša proturi glavu unutra?

– Da se nije nešto dogodilo, šefe? – upita zabrinuto.

Braders je spustio slušalicu, gundajući nešto za sebe i podigao pogled.

– Zovi mi Ejkena – promrsi. – Koliko sam ti puta rekao da ne ulažiš bez poziva, do đavola?

Plavuša se uvređeno okrete. Staklena vrata se zalupiše tako da se Braders trgao. Još jednom je opsovao i malo popustio kravatu, koja ga je gušila. Ustao je i, korakom suviše teškim čak i za njegovih pede-

set godina i sto devedeset funti, prišao zatvorenom prozoru.

Interfon na njegovom stolu zazuja. On se okrete da pritisne dugme.

– Da?

– Ejken nije u zgradi, šefe – začu se prigušen ženski glas.

– Nađi ga, do đavola – zareža Braders. – Hitno!

– Gde?

– Ge znaš! I sledećih petnaest minuta nemoj me uznemiravati! Jasno!

– Jasno, šefe!

Lukavo žmirkajući, Braders podiže slušalice oba telefona i položi ih na sto. Preturajući po dubokim džepovima pantalona izvuče jedan ključić i tiho otvori orman iz sebe. Trenutak kasnije, začu se klokotanje tečnosti koja se slivala u papirnu čašu iz jedne neupadljive tamne boce bez etikete.

Glavni inspektor Braders zaključa orman, uvali se u svoju udobnu fotelju i obe noge podiže na sto, zamišljeno odmeravajući čašu u ruci, da bi je sa blaženim osmehom prineo usnama.

– Šefe, stigao sam!

Vrata su se otvorila tako iznenađeno da se Braders zagrcnuo prvim gutljajem pića i iskolačenim očima zagledao u pridošlicu. Bio je to visok mršav momak, ležernih i rasklimanih pokreta, nežnog, dečakog lica ispod prilično duge smeđe kose. Njegove vesele tamne oči samo su dopunjavale širok osmeh

na licu.

– Prokletstvo, Ejkene! – progundā Braders. – Kad ćeš jednom prestati da ulaziš bez kucanja!

– Ja?! – iskolači mladić oči. – Pa ja sam kucao, šefe, časna reč! Niste čuli. . . taj sok koji pijete izgleda da vam utiče na sluh. Krajnje je vreme da se vratite nekom jačem piću, kad vam kažem. . .

– Zaveži! – progundā Braders, prigušujući osmeh. Norman Ejken, i pored svog opuštenog izgleda i nemarnog odevanja, bio je jedan od njegovih najboljih detektiva. Iza njegovih veselih očiju nalazio se jedan od najboljih mozgova u vašingtonskoj policiji. Uz sve to, Ejken je imao i onu vrstu neobjašnjive sreće kakvu imaju ljudi urođene intuicije, sa darom da iz mnoštva na prvi pogled besmislenih podataka izvuku ono najbitnije.

– Svratio sam samo da vas podsetim na nešto – produži veselo Ejken. – Danas mi je slobodan dan, šefe. . .

– Više nije. Dobijaš novi slučaj.

Mladić prevrte očima i spusti se na stolicu preko puta Bradersa.

– Imajte milosti, šefe. . . Već tri nedelje nisam imao ni jedan slobodan dan. . .

– Imaćeš deset slobodnih dana kad ovo završiš – osmehnu se Braders paleći novu cigaru.

– Časna reč? – sumnjičavo upita Ejken.

– Časna reč – svečano podiže

ruku Braders i pritisnu dugme interfona. – Dela, pribeležite ovo: »Po specijalnom odobrenju glavnog inspektora Bradersa, detektivu-naredniku Ejkenu odobrava se deset danas odsustva po okončanju slučaja na kojem trenutno radi.« Stavite današnji datum i donesite mi da potpišem.

– Na to sam već jednom naleteo, šefe – odmahnu Ejken glavom. – Hoću kopiju za sebe, a ne kao prošli put. . .

Braders prevrte očima i uzdahnu. – Dela – reče u interfon – načinite kopije. Jednu ćete dati Ejkenu. . . Hvala.

– To je već bolje – osmehnu se mladić i malo udobnije zavalu u fotelji. – Još samo nešto. . .

– Ništa od toga – namrgodi se Braders. – Ovoga puta nećeš dobiti Frenklina. . . Zauzet je drugim slučajem.

– Šefe. . . kad se nas dvojica tako lepo dopunjavamo. . . – cerio se Ejken. – Istina, momak nema veze sa šahom, ali zato ima dovoljno mišića da izvuče obojicu ako upadnemo u gužvu.

– Ne, ne dolazi u obzir. . . Frenklin radi na ubistvu Torstensonova i Bredlija i ima posla preko glave. Malopre mi javiše iz Sent Lionard Krika. . . jedna devojka tamo je ubijena na sličan način kao ona u parku, pa će Frenklin verovatno i to preuzeti.

– Jadnik – uzdahnu Ejken i oprezno onjuši vazduh. – Šefe. . . taj

vaš sok odlično miriše... Hoće li biti malo i za jednog umornog policajca?

– Nemamo vremena za to – uozbilji se Braders. – Sem toga, alkohol je zabranjen u službenim prostorijama. To dobro znaš... Maločas me je zvao Moris Doreli, okružni tužilac i prosto prisilio da preuzmem slučaj Vajczeker.

– Vajczeker? – zamisli se Ejken. – Onaj tip ubijen u »Statleru«? Čekajte, zar taj nije radio za neku obaveštajnu službu. To nije posao za nas, do đavola!

– To sam i ja rekao – uzdahnu Braders – ali mi nije vredelo... Na Vajczekera se samo sumnjalo da se bavi špijunažom. Nikakvih dokaza nije bilo. Momci iz gospodskih službi jedva su dočekali da se otre-su tog slučaja – jetko dodade. – Naravno, mi ne možemo da bira-mo...

– Znači da sam pogrešio kad sam odbio ponudu onog tipa iz FBI – uzdahnu Ejken gledajući šefa ispod oka. – Ne smo da je plata dvaput bolja nego imaju i bar u zgradi...

– Kad je to bilo? – trže se Braders. – I koji tip?

Nekoliko sekundi nepoverljivo je merio detektiva, a onda se opustio u fotelji i na grubom licu pojavio mu se osmeh.

– Ejkene, opet me lažeš... Što se tiče bara – on namignu – ne stojimo ni mi tako loše...

Tajanstvena boca trenutak kas-

nije, pojavila se iz svog skrovišta. Braders gotovo do vrha napuni dve papirne čaše.

– Oho-ho! – uzdahnu Ejken pošto je otpio jedan gutljaj. – Jednu stvar vam moram priznati, šefe. – Imate ukusa!

– Dobro, dosta je bilo – poslovnim glasom počeo Braders. – Da pređemo na stvar: Vajczeker je bio prilično neobičan tip čak i za Vašington. Zvanično, bavio se posredovanjem u nekretninama, ali u njegovoj kancelariji najčešće nema nikoga. I sam je retko tamo navraćao. Kod nas ne postoji njegov dosije tako da ćeš morati da kreneš praktično od nule... naravno, ako se neka od slavnih službi ne smiluje da ti otvori svoju banku podataka. Doreli mi reče kako se sumnjalo da Vajczeker radi za izraelsku obaveštajnu službu, ali...

– Vrlo neobično za momka koji se preziva Vajczeker – podiže obrve Ejken.

– To nikada nije dokazano – produži Braders, ne osvrćući se na upadicu. – Ubijen je u baru »Statlera«, kao što već znaš, opet na prilično neobičan način. Neko mu je slomio vrat. Lekri tvrdi da je za to potrebnia ogromna snaga, pogotovo zato što je ubistvo izvršeno usred prepunog bara, a baš niko ništa nije primetio.

– Slomljen vrat, a? – ležerno upita Ejken. – To, izgleda, postaje epidemija u Vašingtonu.

– Šta time hoćeš da kažeš? – trže

se Braders.

– Niste u formi, šefe. I ona devojka nađena pored Torstensonova i Bredlija umrla je od iste bolesti.

– Nema to veze sa Vajczekerom – sleže Braders ramenima. – Tu je bar jasna stvar: u pitanju je seksualni manijak. . .

– Hm.

– Ne iskašljavaj se! – dreknu Braders. – Zadužen si za Vajczekera, i bavićeš se samo njim! Znam šta smeriš: da nekako dođeš do Frenklina, a? Neće ti to upaliti, Ejken!

Mladić se zavalio u stolici, paleći dugu cigaretu.

– Zna li još nešto o Vajczekeru?

– Ovde su ti adrese stana i kancelarije – reče Braders, pružajući mu list hartije sa stola. – Spisak ljudi za koje znamo da su se viđali s njim. Veoma kratak, mogu ti reći.

– Da li ga je neko video one noći u baru?

– Konobar koji ga je služio. Seća se jedino da je bio sa jednom ras-košnom riđokosom. Ničeg više.

– Oho! Imam utisak da će ovo biti slučaj po mom ukusu!

– Konobar je nije poznao, ali ima utisak da je jedna od boljih koš-gerli. Nikada pre toga nije je video u baru, kaže. Tu ti je i opis po njegovom sećanju. Neće ti mnogo pomoći jer je od svega najbolje zapamtio njene grudi – prezrivo se osmehnu Braders.

– Sve bolje i bolje – osmehivao se Ejken. – Još nešto, šefe?

– Gotovo ništa – namrgođeno odgovori Braders. – Doreli mi je obećao da će intervenisati kod FBI da nam dostave Vajczekеров dosije. Ali. . . – on slikovito sleže ramenima. S gađenjem se osvrnuvši oko sebe, on vrati obe slušalice na aparate.

Oba telefona zazvonila su u istom trenutku.

Umorno uzdahnuvši, Braders dade znak rukom.

– Možeš ići, Ejken, to je sve.

– A-ha – odmahnu mladić glavom. – Kopija.

– Kakva kopija?

– Ona o deset dana odsustva. Još je nisam video – cerio se detektiv.

– Reci Deli da mi donese – progundajući Braders i podiže obe slušalice istovremeno. – Da? . . . Glavni inspektor Braders, jeste. . . KO?

Sažaljivo vrteći glavom, Ejken se izvuče iz kancelarije i tiho zatvori vrata za sobom.

* * *

Lesli je zinuo od iznenađenja. Ono što se pred njim odigravalo bilo je zaista neverovatno. . .

Njegov užasni protivnik iznenađeno je zastao kao skamenjen, sa jednom rukom već podignutom na udarac, u neprirodnom položaju, na vrhovima prstiju!

»Neki novi trik«, prolete Lesliju kroz glavu. »Ali. . .

Sve što je ikada naučio kao ninda, svi oni najdublji, iskonski ins-

tinkti, govorili su mu da beži, da se ukloni što dalje od opasnosti, koristeći priliku kakva mu se verovatno više neće ukazati.

Stisnuvši zube, Lesli je ostao na mestu, proučavajući lice čoveka pred sobom. Lice nalik na gvozdenu masku, sa praznim pogledom blelih očiju.

S nevericom je odmahnuo glavom. Ono što su mu oči govorile, mozak je odbijao da prihvati. Nije dan čovek ne može u takvom položaju ostati duže od jednog trenutka, ali je škola ninducia mnogo pre Šerloka Holmsa otkrila onu jednostavnu istinu: kad se odbaci nemoguće, ono što ostaje, ma kako malo verovatno bilo, mora biti istina.

Android? Robot sa savršenom maskom ljudskog bića?

Lesli odmahnu glavom. Dovoljno je znao o stepenu razvoja nauke da shvati kako je to još samo san pisaca naučne fantastike. Postojao je i drugi put, malo verovatan, ali ipak moguć – stvaranje bića nadljudskih sposobnosti.

Bio je ubeđen da se nalazi na traagu pravog rešenja zagonetke. Najvažnije je bilo da se ukloni od protivnika jačeg od sebe, bar do trenutka kada će mu bolje poznavanje njegovih vrlina i nedostataka pomoći da mu se ravnopravno suprotstavi. A da bi to doznao, morao je otkriti odakle potiče njegov protivnik, kako je nastao, koje su granice njegovih mogućnosti.

Ne skidajući pogleda sa čoveka, Lesli uzmače u nekoliko hitrih koraka. Torba koju je ostavio u kancelariji bila mu je neophodna jer se u njoj nalazila sva njegova oprema sem mačeva. Njih nije mogao preneti avionom zbog pregleda na aerodromu.

Bez ijednog šuma prošao je pored protivnika sa torbom u ruci i tiho otvorio vrata dodžoa.

Stepenište je ponovo bilo prazno. I dvorište, čak su i ona deca nekud nestala. Malo odahnuvši, Lesli pohita prema pasažu. Na ulici prepunoj prolaznika biće mnogo sigurniji nego na ovom pustom mestu.

Odahnuo je kada se ponovo našao na bučnoj aveniji. Morao je potražiti neki zaklon u kojem će sačekati da nepoznati izađe, kako bi ga mogao neupadljivo pratiti, ali za jednog nindu to nije bio problem. Duge i teške godine obuke kod njega su tu veštinu dovele do savršenstva. Kada je to želeo, umeo je tako da se utopi u okolinu da postane praktično nevidljiv.

Osmehnuo se na pomisao da će mu ta veština dobro doći pri prelasku ulice prepune zahuktalih vozila koja su hitala u pravcu centra. Za njegove reflekse to nije predstavljalo veliki problem. . .

Haragei. . .

Osvrnuo se. Iza polumračnog pasaža kojim je upravo izašao na ulicu videla se jedna visoka prilika kako energičnim korakom ide

prema njemu.

Lesli procedi neku psovku. Previše se zadržao, do đavola, i protivnik ga je ugledao!

Pognuvši se, s torbom još u ruci, on se u dva duga munjevita skoka našao nasred avenije. Vozači ispred kojih sam projurio, pomisli, verovatno još trljaju oči, pitajući se da li su nešto videli, ili im se samo učinilo. Ostajalo mu je samo da to ponovi i na drugoj polovini ulice. Biće mnogo lakše, jer je tu bilo daleko manje vozila.

Trenutak kasnije bio je na drugoj strani ulice, pomešan sa prolaznicima, i posmatrao preko ramena izlaz iz pasaža. Čovek je u tom trenutku izleteo iz njega i munjevitim pogledom pretražio ulicu levo i desno.

– Hej, momak! – začu Lesli oštar glas pred sobom i prokle svoju neopreznost. Neko ga je ipak video kada je prelazio ulicu. Policajac, lica vlažnog od znoja i raskopčane košulje.

– Do đavola, trčim za tobom kao lud! – galamio je policajac. – Ludače, hoćeš da pogineš? I još nekoga da ubiješ, a? Zar se onde prelazi ulica?!

Lesli raširi ruke i nešto promrmlja. Nekoliko radoznalaca već je zastalo da vidi šta se dešava. Preko ramena je bacio pogled na drugu stranu ulice.

Čovek je gledao pravo u njega!

– U redu, u redu – reče Lesli pomirljivo. – Kolika je kazna?

– Nijedna kazna nije dovoljno velika za takve! – osvetoljubiva je kreštalala neka starja dama u jeftinom mantilu. – Zbog takvih ludaka čovek više ne sme ni da izađe na ulicu! Sigurno je još gori kad sedne u kola!

Krajičkom oka Lesli je osmatrao drugu stranu ulice. I njegovom protivniku se žurilo. Hrabro je zakoračio na kolovoz da preseče kolonu vozila koja se kretala brzinom od pedesetak milja na čas.

Samo što nije imao ni Leslijevu spretnost ni njegovu brzinu. Ili nije imao sreće. . .

Čula se samo užasna škripa kočnica i snažan, tup udar, praćen praskom razbijenog stakla i metala. Dvoja-troja kola straga naletela su na veliki kamion za prevoz nameštaja pred čijim je točkovima nepokretno ležao malopredašnji Leslijev protivnik.

– Prokletstvo! – pljunu policajac, skidajući kapu da obriše oznojeno čelo. – Vidiš? – dobaci Lesliju. – To se i tebi moglo dogoditi, budalo!

Gegajući se, on bez žurbe zakorači preko ulice. Oko nepokretne prilike na asfaltu već se okupila omanja gomila ljudi. Jedan od njih klečao je kraj čoveka, opipavajući mu puls.

Lesli nije oklevao da se umeša u gomilu, koristeći policajca da mu raščisti put.

Čovek je ležao na boku, sa licem prema zemlji, zgrčenih nogu. Jedna ruka bila mu je pod telom, dru-

ga ispružena, sa prstima koji su se kao kandže zarili u asfalt.

Lesli se ponovo stresao. U asfaltu se videlo pet dubokih brazdi.

* * *

Norman Ejken sa žalosnim uzdahom odvoji pogled od raskošne plavuše koja je poslovala iza šanka i pođe prema telefonskoj govornici u uglu bara leno vukući noge. Nije mu se radilo. Vajczer ga nije naročito zanimao. U svom poslu Ejken se držao teorije koju je policija zvanično sa indignacijom odbijala: neka se pacovi istrebe među sobom, posao policije je da štiti mirne građane.

Namrštivši se zbog odvratnog mirisa u skućenoj govornici, Ejken hitro okrete dobro poznat broj. Pogled mu je ponovo odlutao prema plavuši za šankom, koja se sada nalaktila, u živahnom razgovoru sa jednim gostom, otkrivajući pozamašne grudi u tankoj haljini.

– Voltera Kaminskog, molim vas – reče kad mu se jedani glas javi sa druge strane. Strpljivo je čekao da ga sa centrale prebace na Volterov lokal. – Voltera Kaminskog – morao je ponoviti kada mu se javio ženski glas. – Recite da ga traži Norman Ejken.

– Halo, Norm! – odjeknuo mu je svež, mladalački glas u uhu. – Šta će to biti kad se ti javljaš ovako rano? Šef te pritegao jednom i da radiš, a?

Ejken se i protiv svoje volje morao osmehnuti. On i Kaminski bili su stari drugovi, još iz vremena kada su studiralo pravo.

Ejken je pre vremena morao da napusti fakultet, ali je svoje znanje uspeo da iskoristi na najbolji način u novom poslu. Kaminski, međutim, sa diplomom u šakama, uspeo je sebi da nađe mnogo bolje mesto u hijerarhiji FBI, iako čak ni Ejken nije znao čime se bavi i kako zasluži svoju ne malu godišnju platu.

– Za šefa si u pravu – nasmeja se. – Stvarno me pritisnuo. Zbog toga te i tražim, Volte... Radim na slučaju Vajczer.

– Vajczer? To mi ime ništa ne govori...

– Hajde, Volte, ne pravi se lud – uzdahnu Ejken. – Tog tipa imate negde u kartoteci. Onaj što je ubijen u »Statleru«.

– Dragi moj, u kartoteci imamo nekoliko miliona tipova – dopre do njega veseli smeh – a bar pet stotina njih nosi ime Vajczer. Ali, šalu na stranu... znam o kome govoriš. Bojim se da ti ne mogu pomoći, Norm. Taj dosije nosi oznaku koja meni i bilo kom drugom u FBI zabranjuje da saopštavamo podatke iz njega.

– To znam, do đavola! – progundao Ejken. – Da nije tako, misliš da bih te zvao? Lepo bih napisao zvanično pismo, udario pečat, zaveo ga gde treba i strpeo se jedno tri nedelje da preko pet-šest raznih fioka dođe na pravo mesto.

– Jeste, a kada stigne zvanično odobrenje – smeja se Kaminski – morao bi da ispuniš još pet-šest upitnika pre nego što vidiš i korice tog dosijea. Znam već kako to ide... Veruj mi, ne mogu i ne smem da ti pomognem, Norm. Odrali bi me ako bi neko doznao za to.

Ejken se strpljivo smeškao. Dobro je poznavao prijatelja.

– Dobro, a kakvi su ti podaci potrebni? – odjeknu najzad iz slušalice.

– Ništa naročito... S kim se viđao, čime se bavio i tako dalje. Moram od nečeg krenuti, do đavola! U našoj kartoteci o Vajczekeru nema, praktično, nikakvih podataka.

– Slušaj... pogledaću šta se može učiniti. Ne očekuj previše – upozorio je Kaminski. – Ni sam ne znam mnogo o tom slučaju, ali imam utisak da je u pitanju velika gužva. I još nešto...

– Znam, znam – uveravao je Ejken. – Ako nešto doznam što bi moglo imati značaja za FBI, odmah ću te obavestiti. Ne brini, Volte. Voleo bih samo da i vi nama pomazete kao mi vama, ništa drugo. Kad mogu da ti se javim?

– Sutra... otprilike u isto vreme – glasio je odgovor. – Navrati do mene.

– Kući?

– Taman posla! – nasmeja se Kaminski. – Znaš da te Lilijan ne podnosi. Napio si me prošli put, propa-

lice. Dva dana nije htela ni reč da progovori sa mnom.

Šeretski se smešeći, Ejken zavrte glavom.

– Suviše si u toj svojoj kancelariji, Volte. Krajnje je vreme da malo izađeš među ljude. Mislim na prave ljude, koji se bave pravim poslom, a ne preturanjem po prašnjavim dosijeima.

– Hajde, dosta je bilo, imamo posla – smeja se i Kaminski. – Vidi-mo se sutra, važi?

– Prekinuvši vezu, Ejken se vrati za šank.

– Daj mi još jedan viski, Ejbi – dobaci plavuši. – Ali iz one flaše na vrhu police, znaš.

– To ti neće upaliti, Norme – odmahnu devojka glavom, iako su joj oči veselo svetlucale. – I jednom je bilo dovoljno. Hoćeš samo da mi zaviriš pod suknju, ništa drugo. Tebi je svejedno koji viski piješ.

– Šta mogu kad se večito kriješ iza tog šanka? – uzdahnu detektiv. – Slušaj... kako bi bilo da te sačekam kad završiš posao?

Lice devojke se uozbiljilo.

– Hvala, Norm – reče tiho. – Ti si simpatičan momak, ali...

– Ali policajac?

Njeno lice porumene.

– Nije samo to...

– Znam – klimnu Ejken glavom. – Neuredan život, bez radnog vremena, opasnosti... i, pre svega, mala plata!

– To si ti rekao, ne ja – osmehnu se devojka.

– Ipak, hvala na iskrenosti, Ejbi – reče Ejken spuštajući novac na tezgju. – Moram da idem... Čeka me moj šašavi posao bez radnog vremena, prepun opasnosti i tako dalje. Čuvaj se kad pođeš večeras kući, Ejbi. Ovo već davno više nije miran grad.

– Ko kaže da ću ići sama? – nasmeja se devojka. – Berni će me pratiti, kao i obično.

– Berni? – trže se Ejken i sa lica mu nestade osmeha. – Bernard Karmodi, čini mi se da na tog gospodina misliš. Do đavola, Ejbi, on bi ti mogao biti tata!

– To je moja stvar – prkosno odvratila devojka. – Berni je fini čovek...

– Koji, pored žene i dece, ima veze i sa filmom. To si htela da kažeš? Mislio sam da si inteligentnija, Ejbi!

– Moja inteligencija tebe se ne tiče, a Berni će se uskoro razvesti, a onda...

Sažaljivo vrteći glavom, Ejken svojim lenim hodom izađe iz bara.

Gotovo besno, Ejken okrete ključ u bravi svog malog »folksvagen«, s mukom smeštajući duge noge u uski prostor. Zastao je nekoliko trenutaka sa rukama na volanu. Kuda da krene? Još ništa konkretno nije mogao početi na slučaju Vajczeker pre nego što od Kaminskog dozna nešto više.

Ili da se pozabavi tom zagonetnom raskošnom ričokosom koja je bila uz Vajczekera neposredno

pred srmt?

Vratar u blistavoj uniformi prezrivo je odmerio njegov »folksvagen« ispred ulaza u »Statler Hilton«.

– Žao mi je, gospodine – isprečio se pred Ejkenom. – Ne možete unutra bez kravate...

Ejken je tako nešto i očekivao. U očima mu je igrao veseo plamičak.

– Čak ni sa propusnicom? – upitao je smešeći se. Kroz stisnute prste ruke pokazao je novčanicu od dvadeset dolara.

Vratar se hitro osvrnuo oko sebe i ruka mu se već dizala sa dlanom naviše.

– Pa... ako već morate da uđete...

Sa širokim osmehom na licu, Ejken vrati novčanicu u džep pantalone i izvuče nešto drugo: svoju policijsku legitimaciju.

– Narednik–detektiv Ejken – reče mirno. – Ovde sam službeno.

Lice vratara se smračilo.

– Izvolite – progundā, uklanjajuć se u stranu. Gotovo je odgurnuo policajca u žurbi da otvori vrata elegantnog »kadilaka« koji se u tom trenutku zaustavio pred ulazom.

Sa osmehom na licu, ruku zavučenih duboko u džepove, Ejken uđe u prostrani hol, praćen zapanjenim pogledima službenika na recepciji. Mirnim korakom prešao je preko predvorja i ušao u bar. Prostorija je bila poluprazna, jer je do početka programa bilo još

mного vremena.

– Izvolite, gospodine – začu jedan hladan glas. Njegov izgled odudarao je od izgleda stalnih gostiju, i to se jasno videlo u prezri-vom pogledu u crno obučenog šefa sale.

– Detektiv–narednik Ejken – go-tovo sa uživanjem procedi mladić. – Hoću da razgovaram sa čovekom koji je preksinoć služio gospodina ubijenog u vašem renomiranom lokalu.

Šef sale je, međutim, preko gla-ve preturio već mnogo sličnih do-gađaja. Na licu mu se ni crta nije pomerila.

– Molio bih vas onda da pređete u kancelariju – učtivo reče – kako ne biste ometali goste. Odmah ću vam poslati Votkinsa.

– A meni se ovde baš dopada – osmehnu se Ejken. – Zna-te, ovo je retka prilika da dospem na ovako otmeno mesto. Uveravam vas da nikome neću smetati.

Praveći se da ne vidi ledeni po-gled šefa sale, Ejken se spustio u udobnu fotelju kraj niskog okrug-log stočića, s radoznalošću odme-ravajući prisutne. Uglavnom po-slovni ljudi umornih lica koji su navratili da se na trenutak opuste uz neko žestoko piće.

– Izvolite, gospodine.

Pred njim je stajao omanji puna-ćak čovek sa poslužavnikom u ru-kama.

– Vi ste Votkins?

– Jesam.

– Sedite – osmehnu se Ejken. – Želim da govorim sa vama. Šef vam je, valjda, rekao da sam iz po-licije?

Čovek potvrdi glavom, ali bez mnogo oduševljenja.

– Žao mi je, nama je zabranjeno da sedimo – reče. – Nadam se da ćete biti kratki. . .

– To zavisi od vas – isceri se po-licajac. – Ovde ne važi običaj da se gost ponudi pićem?

– Oprostite. . . mislio sam da. . .

– Ništa – odmahnu mladić ru-kom. – Ionako nemam para za ova-ko raskošan lokal. Preksinoć ste vi služili Vajczekera. . . Ko je bio sa njim?

– Vajczeker? Tako se zvao onaj debeli gospodin koji je umro za stolom?

– Da, debeli gospodin se zvao Vajczeker, ali debeli gospodin je ubijen za vašim stolom. Ko je sve bio sa njim?

Lice konobara je prebledelo.

– Ubijen? Zaboga. . . gospodine, oprostite, ali ću ipak na trenutak sesti. . .

– Nemam ništa protiv – osmeh-nu se Ejken. – Zar vas je to toliko iznenadilo?

– Naravno. . . kako su ga mogli ubiti usred punog bara? To je užas-no?

– I vi ništa niste primetili?

– Baš ništa. . . doneo sam im dva šampanj–koktela. . . S njim je bila jedna žena u večernjoj haljini, niko više. Ona ga je ubila?

– Ne verujem. Možete li mi reći, Votkinse, kako je izgledala.

– Pa... – Votkinsovo lice malo se razvedri – na prvi pogled izvanredno, znate već kako te žene mogu da izgledaju kad žele. Pogotovo na prigušenom svetlu kakvo je ovde uveče.

– Sigurni ste da je bila prostitutka? – podiže obrve Ejken.

– Ja već dvadeset godina radim po noćnim lokalima – osmehnu se Votkins. – Ne znam kako, ali ih uvek prepoznam... Moram reći da je ova bila jedna od boljih. Kolgerla verovatno, nipošto obična uličarka.

– Niste je ranije viđali ovde?

– Ne. Zapamtio bih je da jesam. Veoma je upadljiva sa onom crvenom kosom i velikim ustima. A haljina... – Votkins uzdahnu i prevrte očima. – Sećam se da sam se zapitao kako joj se uopšte drži na grudima...

– Da li biste je prepoznali kada biste je ponovo videli? – nasmeja se Ejken.

– U to nimalo ne sumnjam!

Ejken je zamišljeno posmatrao čovekovo lice. Bio je ubeđen da ovaj govori istinu.

– I kada ste primetili da je Vajczeker mrtav?

– Mnogo kasnije... Program se bližio kraju, a on je i dalje nepomično sedeo, sa glavom na grudima. Najpre sam pomislio da spava, ili da je pijan. Kad sam mu dotakao rame, on se jednostavno stropoš-

tao. – Užasno!

– Niste primetili kada je žena izašla?

– Nisam...

* * *

Lesli je bio zadovoljan sobom u malom neupadljivom hotelu. U njemu se gosti nisu dugo zadržavali zbog blizine železničke stanice. Bila je jednostavna i čista, svetlih zidova i sa kupatilom koje se prosto blistalo.

Bio je umoran, ne samo od borbe sa nepoznatim protivnikom već i od svega onoga što se posle toga dogodilo: gužve na ulici iz koje se vešto izvukao kada je shvatio da ništa novo neće doznati, dugog traganja po stanu Džeralda Tošibe, koji je bio potpuno prazan. Njegovom prijatelju nije bilo ni traga. U susedstvu su ga samo zbunjeno gledali kada se raspitivao za njega: jedva je ko i zapazio da on uopšte stanuje tu. Po svemu sudeći, Tošiba se malo zadržavao u svom stanu.

Lesli se dugo tuširao, zatim presvukao i ispružio na udobnom ležaju. Nervi zategnuti posle svega što je doživeo lagano su se opuštali, ali još nije mogao da zaspi.

Uzdahnuvši, podigao je slušalicu telefona na stočiću.

– 418 – dao je broj svoje sobe. – Pošaljite mi flašu konjaka.

Ono što je danas video zahtevalo je ozbiljno i duboko razmišljanje.

Tošiba je nestao, kao i trojica njegovih kolega pre toga... Gotovo na prvom koraku u Vašingtonu naleteo je na protivnika koji ga zama- lo nije ubio.

A ljudi koji bi mogli ubiti Leslija Eldridža golim rukama bilo je na svetu malo. Veoma malo...

Prenulo ga je kucanje na vratima. Jedan starčić uneo je konjak i čaše.

Lesli je zamišljeno ispio prvi gutljaj pića. Postojao je samo jedan odgovor na pitanje koje ga je mučilo.

Genetski inženjering...

Osmehnuo se u sebi. I to je bila tema koja je dugo oduševljavala pisce naučne fantastike: manipulacija gena radi stvaranja bića prilagođenih posebnim uslovima života. Ili bića sa posebnim odlikama, bilo fizičkim, bilo intelektualnim. Bića koja bi bila više od običnih ljudskih bića...

»Čudno«, pomislio je Lesli, u svoje vreme dosta se pisalo o prvim koracima nauke na tom putu, i to ne samo u Americi. Onda je odjednom nastao vakuum. Reči »genetski inženjering« iznenada je nestalo sa stranica ozbiljnih časopisa i jeftinih večernjih listova koji su svoje čitaoce plašili mračnim predviđanjima o klasi nadljudi koja će podjarmiti ili uništiti prosečnog »homo sapiensa«...

Lesli je mislio da su ozbiljni naučnici jednostavno prestali da se bave takvim istraživanjima.

Sada je, međutim, bio prisiljen da izmeni mišljenje...

Istraživanja u genetskom inženjeringu odmakla su dalje nego što je iko sanjao pre samo nekoliko godina. Natčovek je već postojao i izgleda da su se ostvarivala predviđanja bulevarskih listova: on nije bio stvoren da pomaže čoveku, već da se bori protiv njega.

Kako?

I zašto?

Odgovor na prvo pitanje mogao je još malo da sačeka, jer Lesliju u ovom trenutku nije bio naročito bitan. Zašto je natčovek stvoren, bilo je mnogo ozbiljnije pitanje: da li je moguće da neko ozbiljno sanja o gospodarenju nad svetom? Da li je moguće da takav ludi plan uspe?

Lesli odmahnu glavom pokušavajući da se otrese takvih misli. »Premoren sam i... pomalo uplašen«, priznade sebi posle malog oklevanja. »Ima i drugih vrednih ciljeva sem da se zavlada svetom... Moć... novac... Gola fizička snaga više nije odlučujući čini- lac u borbi za moć i novac. Ili možda jeste? Šta ako postoje čitave regimente nadljudi na ključnim mestima u Americi?«

»Ne«, odmahnuo je glavom još jednom, dozvolio sam sebi da me mašta previše zanese. Lude i fantastične teorije, a odgovor je možda veoma jednostavan... Moj protivnik je stradao pod točkovima kamiona i više ne mogu ući u trag onome ko stoji iza njega. Sem

ako...»

»Sem ako ne postoji više takvih kreature!«

Lesli obrisa hladni znoj koji mu se iznenada osuo po čelu. Ni ko njak mu više nije prijao kao trenutak ranije.

Ako se može stvoriti jedno takvo biće, onda mogu i dva. Ili hiljadu dva. Armija potpuno odana jednom cilju, cilju ulivenom u poslušne mozgove u času njihovog stvaranja, armija apsolutno poslušnih »ljudi« spremnih na sve što se od njih zatraži.

Sa ludakom kao vođom može se stvoriti užasna organizacija za koju gospodarenje svetom, ili bar Amerikom, ne bi bilo nedostižan cilj...

Možda po prvi put Lesli odbaci od sebe ono što mu je intuicija govorila. Takve misli odista su bile previše fantastične da bi traćio dragoceno vreme na njih...

Ponovo je podigao slušalicu i zatražio boj svoje kuće u San Francisku.

Nekoliko trenutaka kasnije čuo je sa druge strane kontinenta zabrinuti glas Sumiko.

– Dragi... ti si? Zašto se ovako kasno javljaš?

– Imao sam posla – osmehnu se Lesli – i tek sada sam našao malo vremena. Slušaj pažljivo... i Džerald je nestao.

Sumiko je ćutala. Iz slušalice se čulo sam tiho zujanje.

– Tabasko je bio danas – reče devojka malo kasnije. – Pitao je da li,

ti je potrebna pomoć. On ima jednu poznanicu u Vašingtonu, novinarku. Dobro poznaje grad i mogla bi ti biti od koristi...

– To nije loša ideja. Imaš njenu adresu?

– Samo telefonski broj. Zove se Magda Lomer, a radi u radio-stanici KJHZ...

– Slušaj, Sumiko... Ovde u Vašingtonu događaju se čudne stvari – sa oklevanjem počeo Lesli, pitajući se da li da joj kaže sve. Odlučio se da ipak prećuti događaj u Tošibinom dodžou. Znao je koliko se Sumiko brine za njega – potrebni su mi podaci o genetskom inženjeringu posebno ko se od vrhunskih naučnika time bavio, gde i kada, sva imena i adrese do kojih možeš da dođeš.

– Ti od mene to tražiš – nasmeja se Sumiko – a nalaziš se najviše milju od Kongresne biblioteke!

– Nemam vremena za hartije – osmehnu se Lesli. – Ti ćeš to brže izvesti od mene. I još nešto... pošalji mi moj katana što pre možeš. Imam utisak da će mi uskoro biti potreban...

– Lesli... – u glasu devojke osećao se strah. – Može biti opasno?

– Može.

Nekoliko trenutaka tišine.

– Čuvaj se, Lesli... Da li ti nedostaje tajem?

– Užasno.

– I ti meni.

– Hoćeš li da pošaljem Pita da ti pomogne?

Lesli se zamislio. Nije loše imati kraj sebe pouzdanog čoveka kakav je bio Pit Tabasko, sadrug iz mnogih poduhvata na Zapadnoj obali. A opet... dva čoveka su četiri puta upadljivija od jednog, a on je najmanje od svega želeo da privuče nečiju pažnju.

– Ne – reče najzad. – Za sada ne.

– Dobro – tiho je rekla Sumiko.

– Čuvaj se, Lesli... Volim te.

– I ja tebe volim, Sumiko. Laku noć.

– Kakva noć? – nasmeja se devojka. – Ovde je tek popodne, Lesli.

I Lesli se morao nasmejati. – Izvini. Zaboravio sam na vremensku razliku...

– Nemoj da zaboraviš nešto važnije – ozbiljnim glasom reče devojka. Budi oprezan, Lesli...

– Hoću – nežno reče on. – Ne brini, Sumiko, i misli na mene...

Tiho škljocanje označilo je kraj razgovora. Na Leslijevom licu lebdeo je topao smešak.

Ispružio se na ležaju opuštajući postepeno jedan po jedan mišić. Bila mu je potrebna sva njegova gvozdena disciplina da razdražene nerve umiri i prekine grozničavu aktivnost uzbuđenog mozga.

Pomisao na Sumiko tako je umirivala...

Lesli Eldridž je zaspao teškim, dubokim snom bez snova...

* * *

Probudilo ga je zvonjenje telefona. Trgao se iz sna kao zver, bez onog polaganog prelaska iz sna u budno stanje tipičnog za čoveka dvadesetog veka. To bi vrlo brzo otkrio svako ko bi pokušao da ga iznenadi dok spava. Kao i kod svakog ninđe, Leslijeva čula nisu spavala, neprestano signalizirajući podsvesti o svemu što se događa oko njega.

– Da?

– Osam časova, gospodine Eldridž – čuo se nezainteresovan glas sa druge strane.

– Hvala.

Vežbao je ozbiljno dvadesetak minuta, sve dok mu čitavo telo nije bilo obliveno znojem. Vratio se iz kupatila istuširan i osvežen i obukao neupadljivo odelo od tanke pamučne tkanine koje se lepo slagalo sa svetlom košuljom otkopčanom na grudima.

To je bio samo jedan deo njegovih priprema za izlazak iz sobe. Danas neće ponoviti jučerašnju grešku: čitavo njegovo telo i odeća biće načičkani neupadljivim, ali zato dvostruko opasnijim predmetima iz uobičajenog arsenala jednog ninđe: kjotecu-šoge, mali nož sa dva sečiva, smrtonosne strelice sa vrhom od čelika od kojeg se kuje i katana, čelična mrežica sa sečivima oštrijim od žileta, tanko uže sa omčom koje ni najsnažniji čovek ne može prekinuti, bombe sa snažnim eksplozivom ne veće od zrna graška...

Zadovoljno se osmehnuo kada je završio sa pripremama. Sada se više nije plašio čak ni protivnika kakvog je juče imao. . .

»Baš sam lud«, pomisli. »Čovek je mrtav, do đavola!«

Elastičnim korakom sišao je u hotelski restoran i naručio lak doručak. Nemarno je prelistavao »Washington Post«, koji je kupio u hotelskom predvorju, počevši, kao i obično od poslednje strane.

Pažnja mu privuče naslov pri dnu strane.

»Nestao leš iz policijske mrtvačnice« – pisalo je nad kratkom veću u kojoj se neki novinar, ko zna zbog čega, svetio policiji, sugerišući praktično svakom reči da je washingtonska policija potpuno nesposobna. Po njemu, leš je nestao zbog nemara čuvara.

Na kraju članka, štaviše, potpuno ozbiljno je pomenuta i mogućnost da čovek uopšte nije bio mrtav, već da je jednostavno ustao i išetao iz mrtvačnice pored toliko besposlenih čuvara.

Lesli se prezrivo osmehnu. Taj novinar, očigledno, ništa nije znao o policijskim mrtvačnicama sa ledenim pregradama koje se mogu otvoriti samo spolja. Ako bi neko slučajno dospeo živ u njih, ne bi mogao tek tako ustati i izaći i da je hteo.

To nije bilo sve: telo je nestalo iz mrtvačnice pomenuto je kao telo žrtve koja je stradala u saobraćajnom udesu u Ulici L. . .

Lesli je s naporom žvakao jer je hrana iznenada izgubila svaki ukus.

Leš nepoznatog je nestao, to je bilo ono najvažnije. Odmah je odbacio fantastičnu mogućnost da je čovek bio živ kada je dospeo u mrtvačnicu. Ostajala je, dakle, samo ona druga: neko je uklonio njegovo telo.

Nije trebalo mnogo razmišljati da se odgovori na to pitanje. Oni koji su to učinili plašili su se uobičajene autopsije. Ona bi otkrila nešto što oni nisu želeli da se otkrije.

»Deluju veoma brzo i hladno-krvno«, pomisli Lesli. »To odaje krupnu organizaciju, spremnu i sposobnu na sve. Priprema i izvođenje drske krađe tela iz policijske mrtvačnice usred grada nije bio posao koji se za tako kratko vreme mogao izvesti čistom improvizacijom. . .«

Odgurnuo je od sebe tanjir sa nepojedenim doručkom, ispio čašu soka od narandže i položio nešto sitnine na sto.

Potražio je pogledom govornicu u hotelskom predvorju. Trenutak kasnije, okretao je broj radio-stanice KJHZ.

– Molim gospođicu Lomer – reče kad mu se javio prijatan ženski glas.

– Žao mi je, gospođice Lomer je na terenu – čuo je odgovor. – Očekujemo je tek za sat ili dva. Imate neku poruku?

– Da li mi možete reći gde se nalazi?

– Magda? Mnogo tražite od mene, gospodine. Ja samo radim na centrali. Njen posao je takav. Luta po gradu sa magnetofonom i čeka da se nešto dogodi.

– Zvuči zanimljivo – osmehnu se Lesli – ali se na kraju uvek vrati u studio, zar ne?

– Rekla sam vam, očekujemo je za sat ili dva. Tačno u podne na programu imamo pregled događaja u gradu. Magda uvek iskopa ponešto...

– Hvala... pozvaću kasnije.

Prvi posao koji je planirao za ovaj dan morao se, dakle, odložiti. Bilo je to loše jer mu je za sve ostale poslove bio potreban neko ko dobro poznaje grad. A po onome što je čuo od devojke na centrali, Magda Lomer bila je upravo takva osoba.

Oklevanje nije trajalo dugo. Jednostavno, nije imao vremena za oklevanje. Morao je najpre naći Tošibin trag. Ma kako malo poverenja imao u policiju, bilo je to prvo mesto na kome ga je morao potražiti. Možda za njegov nestanak postoji veoma jednostavno objašnjenje.

Izašao je pred hotel i podigao ruku. Jedan od taksija koji su stajali nešto niže odvojio se od trotoara i lagano mu prišao. Vozač se nagnuo da mu otvori zadnja vrata.

– U policiju – kratko je rekao Lesli sedajući u kola.

Taksista se osvrnuo da ga pogleda praznim sivim očima nad neobrijanim obrazima.

– 12. policijska stanica ti je tamo, ortak-lenó je rekao pokazujući palcem preko ramena. – Dva bloka dalje. Nije ti potreban taksí ako tamo ideš.

– Ne – odmahnuo je glavom Lesli. – Želim u glavnu stanicu, ili kako se to već zove kod vas u Vašingtonu...

– Stranac, a?

– Iz San Franciska.

– San Francisko – sa uživanjem je rekao taksista vešto tražeći prolaz u dugoj koloni vozila. – kažu da je tamo mnogo toplije nego ovde?

– Danas nije – osmehnuo se Lesli.

– A je l' tačno da ženske idu gole i po ulici? – zainteresovao se taksista.

– Na žalost nije... možda poneka, u vreme hipi-pokreta. Dansa jedva da ih još ima u San Francisku – smešio se Lesli. – Mislim na hipike. Providnih bluza ima koliko hoćeš, a ni to nije loše...

– Sigurno – uzdahnuo je vozač. – Tamo valja živeti, do đavola. Sad i nekako, ali kad stegne zima i duhne severac iz Kanade... Kakva posla imaš u policiji?

– Tražim prijatelja – kratko odgovori Lesli.

– U policiji?

– Pa da. Nisam uspeo da ga nađem ni na poslu ni kod kuće. Niko od suseda ne zna šta je s njim.

Taksista sažaljivo klimnu glavom.

– Tako je to u velikom gradu. . . Primete te tek kad crkneš. I to još moraš da crkneš na neobičan način, ne onako kako je bog rekao. . . Evo, ortak, stigli smo. To ti je ona zgradurina tamo. Blže se ne može.

Lesli je platio taksi i nekoliko trenutaka kasnije našao se u bučnom holu ispunjenom ljudima i zvonjavom mnogobrojnih telefona. Kroz hol su se leno muvali uniformisani policajci sa hamburgerima ili šoljama kafe u rukama. Jedva je nekako uspeo da se probije od dugog stola iza kojeg je sedeo omanji narednik sede koše i mršavog lica.

– Šta mogu da učinim za vás – bezlično je rekao narednik kada je Lesli došao na red. Videlo se da je tu rečenicu danas izgovorio već po stoti put.

– Vidite. . . poče Lesli nestao mi je prijatelj. Džerald Tošiba stanuje, odnosno stanovao je u. . .

– Vama je potreban inspektor Divivje – prekide ga umorno narednik. – Izgubljene osobe. Treći sprat, soba broj 344. Lift vam je tamo u uglu. Sledeći!

Jedan pogled bio je dovoljan Lesliju da proceni kako nema mnogo izgleda da se u dogledno vreme dokopa lifta, pred čijim je vratima stajala bučna i nervozna gomila ljudi. Lakim korakom krenuo je uz stepenice, pažljivo motreći oko sebe. Smrdelo je na znoj i

prašinu, na jeftinu boju po zidovima. Kao i u svakoj policijskoj stanici.

Vrata na kojima je pisalo »Izlaz na treći sprat« jezivo su zaškripala kada ih je gurnuo. Gotovo da se naježio od neugodnog osećanja. Ili možda. . .

Odmahnuo je glavom. Do đavola, kakva bi mu opasnost mogla pretiti usred policijske centrale u Vašingtonu?!

– Veruj svom telu – govorio je njegov sensei onih davnih godina u Japanu. Šetali su stazom posutom mekim šljunkom, ispod rascvetalih trešanja. Lesli se još sećao svog čuđenja. Učiteljev korak se uopšte nije čuo čak ni na takvoj podlozi. – Veruj svom telu – rekao mu je tada – jer ono ponekad pre tebe oseti opasnost.

Pogledao je levo i desno niz dugi hodnik. Uobičajena slika: ljudi nervozno šetkaju ili sede pred pojedinim vratima, užurbani službenici, policajac sprovodi dugokosog i bradatog momka sa lisicama na rukama. Uobičajeni šumovi: zvonjava telefona, prigušeni razgovor, buka saobraćaja sa ulice. . .

Opreznije, ipak, nego do tada, Lesli je krenuo niz hodnik, tražeći pogledom broj 344.

Jedna vrata desno od njega iznenada su se otvorila i kroz njih je izjurio omanji, punačak čovek u izgužvanom odelu, lica crvenog od besa. Mahao je rukama nastojeći da se odbrani od čitave gomile ka-

mera i mikrofona uperenih u njegovo lice iz grupe ljudi i žena koji su nahrupili za njim.

– Prokletstvo, to je sve što znam, gospodo! – urlao je čovek. – Ne mogu više da vam ponavljam. Istraga je još u toku!

Vešto zaobišavši Leslija, čovek se izgubio kroz vrata na drugoj strani hodnika. Jasno se čulo okretanje ključa u bravi, praćeno razočaraniim uzdasima i gnevničim povicima novinara.

To nije potrajalo dugo. Gotovo u istom trenutku su se razišli, hitajući prema liftu i stepenicama.

»Jedva čekaju da se jave svojim redakcijama,« pomisli Lesli. »Mora da se dogodilo nešto važno...«

»Samo što je taj događaj pomrsio moje planove«, jetko pomisli kada je shvatio da stoji upravo pred vratima sobe 344. To je značilo da je inspektor Divivje verovatno onaj čovek koji se sklonio na sigurnije mesto pred najezdom novinara.

Uzdahnuvši, Lesli zakuca na još poluotvorena vrata.

– Da – javi se neko iznutra. Ženski glas.

Iza velikog stola, sa telefonskom slušalicom u ruci, sedela je devojka.

Lesli je progutao pljuvačku. Sto je skrivao donji deo njenog tela, ali i ono što je video bilo je dovoljno da mu krv jurne u glavu. Duga smeđa kosa koja je ljupko padala

na ramena otkrivena jako dekoltiranom svilenom bluzom ispod koje su se jasno razaznavale male grudi savršenog oblika. Pogled tamnoplavih očiju bio je radoznao i inteligentan, pune sočne usne poluotvorene kao da svakog trenutka očekuju poljubac.

– Inspektor Divivje nije tu – osmehnu se devojka. – Pretpostavljam da njega tražite?

– Njega – klimnu Lesli glavom. – Ako se ne varam, to je bio onaj nesrećnik koji se u poslednjem trenutku spasao ispred čopora hijena...

Njen glas je bio topao kada se grleno nasmejala, pažljivo i otvoreno posmatrajući Leslija.

– Kad ovakvo nešto vidim – produžio je on mirno – zabrinem se za Ameriku... Ni policija više nije sigurna u svojoj jazbini!

– Imate veoma loše mišljenje o mojim kolegama – kroz smeh je rekla devojka. – Mada, bar ponekad, ni sama nisam daleko od takvih reči...

– Vi ste novinar?

– Tako kažu – klimnula je ona glavom, ljupko zabacujući pramen kose sa čela. – Po meni, pravih novinara ima veoma malo...

Lesli iskolači oči i ustuknu.

– Nešto se dogodilo? – uozbilji se devojka i osvrnu se oko sebe.

Lesli je nastojao da sačuva ozbiljno lice.

– Tražim sigurnu udaljenost – objasni. – Vi ste veoma opasna kombinacija: lepi, inteligentni i

skromni!

Devojka se ponovo nasmejala onim promuklim grlenim smehom od kojeg su Leslija prošli topli zmarci.

A vi niste iz Vašingtona – rekla je. Ovdašnji muškarci već su za boravili da žene vole komplimente. Bojim se da je pokret za oslobođenje žena u Vašingtonu malo preterao: počeli su sa nama da postupaју kao da smo muškarci. . .

Nadam se da su bar vas uspeli da oslobode?

Samo relativno – uzdahnu devojka. – Od mene još uvek zahtevaju da radim. . . i kad sam raspoložena i kad nisam. Oprostite, moram da obavim jedan razgovor.

Lesli je sa uživanjem posmatrao kako vitkim prstima pomera brojčanik, zaneta u to kao da obavlja najvažniji posao na svetu.

Magda – rekla je u slušalicu. – Daj mi Rodnija. . . Rodni? Magda ovde. Nisam doznala ništa naročito kod Divivjea. . .

Pogledavši u Leslija ona je prevrnula svojim divnim očima i malo odmakla slušalicu od uha, tako da je do njega dopro glasan i nerazgovetan muški glas.

Šta mogu, Rodni – reče ona sa ljupkim osmehom – kad ovoga puta nisam stigla prva. Ali zato imam nešto drugo. . . ne neću ti sada reći, za kaznu što galamiš. Čućeš kad stignem u redakciju. Čao, Rodni!

Sa uzdahom je spustila slušali-

cu, ustala i obišla oko stola. Lesli je sa odobravanjem klimnuo glavom. Duge vitke noge u svilenim čarapama i uska suknja, stegnuta u pojasu širokim kožnim opasačem. Hodala je lako i graciozno, bez napore noseći veliki reporterski magnetofon koji je digla sa poda.

– Posao zove – osmehnula se Lesliju u prolazu. – Vi ćete sačekati Divivjea? Onda do viđenja.

Lesli joj se široko osmehnuo.

– Ovo je prvi put da doživim nešto prijatno u policiji – reče. – Dvostruko prijatno. Najpre, našao sam devojku koju sam jutros uzalud tražio. . . a drugo, ta devojka je mnogo lepša nego što sam očekivao.

Magda je zastala i zagledala se u njega. U očima joj se videlo nepoverenje.

– Vi me poznajete?

– Vi ste Magda Lomer, zar ne? KJHZ?

Ona je klimnula glavom i lice joj se malo razvedrilo.

– Moje ime je Lari Etkins. Pit Tambasko mi je dao vaš broj i rekao da vam se u svako doba mogu obratiti za pomoć.

– Pit! – uzbuđeno je ona pljesnula rukama. – Vi, dakle, dolazite iz San Franciska? To nije nimalo lepo od njega. Mogao je i sam da mi se javi. Kako je, recite mi. Šta radi?

Lesli se ponovo uozbilji.

– Bojim se da mu je potrebno dugo lečenje. . .

Njene oči potamneše.

– Zašto?

– S glavom mu nije sve u redu. . . čim je prestao da se javlja devojci kakva ste vi.

Ponovo onaj divni srebrni smeh i topli pogled dubokih očiju.

– Gospodine Etkins. . . ja volim komplimente, ali vi pomalo počinite da preterujete – upozorila je. – Odakle poznajete Pita.

– Sarađivali smo u nekim poslovima – nemarno odgovori Leslie. – Hteo sam da pitam. . . ono što mi je Pit rekao važi? Pomoći ćete mi?

– Ukoliko budem mogla. Nešto važno?

– Prilično – klimnu glavom Leslie.

– Neko je nestao?

– Otkuda znate?

– A šta biste onda tražili kod Divivjea? – osmehnu se Magda. Bojim se da ovde nećete nešto naročito doznati. . .

– Postoji i neko drugo mesto?

– Možda – ona baci pogled na elegantni satić na ruci.

– na žalost, moram da jurim u studio. . . vi imate moj broj?

– Možemo li da se nađemo i da negde zajedno ručamo?

– To bi mi odgovaralo – klimnu Magda glavom. – Možete li oko jedan dan da me sačekate pred stanicom? Znae gde je?

– Naći ću – osmehnu se Leslie.

– U to ne sumnjam. Odmah se vidi da ste čovek koji se snalazi u svakoj prilici.

– Oho! Sada uzvraćate komplimente?

Magda je, sa ljupkim osmehom, već izlazila.

Osećala je njegov pogled na sebi dok je odmicala prema vratima. I nije mogla reći da joj je taj pogled neugodan. . .

* * *

Magda je bila u pravu. Leslie ništa naročito nije doznao o Tošibi u razgovoru sa inspektorom Divivjeom, koji je nekoliko minuta posle njenog odlaska plašljivo zavirio u svoju kancelariju. Najpre je dosta vremena izgubio da ga razuveri jer je Divivje bio ubeđen da je i Leslie novinar.

Čak i posle toga, Divivje je vrlo vešto zaobilazio Lesliejeve aluzije o eventualnoj vezi između nestanka Tošibe i drugih majstora borilačkih veština pre njega. »Molim vas, ne možete se veštački lepiti jedan slučaj na drugi kako se to kome sviđi. Nestanak ljudi koji se bave istim poslom u tako kratkom roku čista je koincidencija,« objasnio je Leslieju i zadovoljio se time da na list hartije našvrlja osnovne podatke o Tošibi, prilično neubedljivo obećavši da će učiniti sve što bude mogao.

Leslie je izašao sa neugodnim ukusom u ustima. Nikada nije voleo policajce, ali mu se Divivje prvog trenutka dopao manje od svih koje je do tada sreo.

Lagano je koraćao dugim hodnikom zadubljen u misli. Šta da učini sada? Do sastanka sa Magdom imao je još dosta vremena. . .

Onda je zastao kao ukopan: ponovo onaj isti mračni predosećaj opasnosti koji je osetio pri ulasku u ovaj hodnik.

Da li je i tada bio na ovom istom mestu u hodniku? Nije bio siguran, ali nije mogao biti ni daleko od tog mesta. Kao da su se nevidljive linije straha skupljale i koncentrisale prema jednom mestu: prema vratima sa druge strane prolaza na stepenište.

Duboko udahnuvši nekoliko puta da ispuni krv kiseonikom, Lesli lakim korakom prođe pored tih vrata. Sada je bio siguran da se nije prevario: haragei je bio pouzdaniji od običnih ljudskih čula.

Nešto dalje u hodniku nalazio se toalet. Lesli skliznu kroz njegova poluotvorena vrata. U prostoriji nije bilo nikoga, i on potraži najpovoljniji položaj pokraj zida, odakle je mogao da motri na deo hodnika koji ga je toliko uznemiravao.

Brzo je shvatio da nije odabrao najpodesnije sklonište, jer su se vrata toaleta neprestano otvarala i zatvarala. Bilo bi upadljivo ako bi se predugo zadržao unutra, i on, stežući zube još jednom prođe kraj tajanstvenih vrata, tražeći zaklon na drugoj strani hodnika.

Veštinom ninde uspeo je da se utopi među ljude koji su neprestano hodali tamo-amo, svestan da ni

ta igra ne može potrajati dugo. Pre ili kasnije neko će zapaziti kako besciljno tumara po hodniku; podsetio je sebe da je zgrada puna ljudi od kojih posao zahteva izuzetno oštro oko za ponašanje koje odudara od prirodnog.

Srećom, njegove muke nisu dugo trajale. Vrata kraj stepeništa naglo su se otvorila i u hodnik su izašla dva čoveka u živahnom razgovoru.

Priljubljeni uza zid na drugom kraju hodnika, Lesli je duboko udahnuo savlađujući iznenađenje.

Jedan od te dvojice, visok momak u ozbiljnom tamnoplavom odelu, bio je onaj isti čovek s kojim se borio u Tošibinom dodžou!

Isti čovek kojeg je poslednji put video nepomičnog na asfaltu u samrtnim mukama!

Ona dvojica rastali su se kraj ulaza u lift. Drugi čovek je produžio hodnikom i nezainteresovano prošao pored grupice u kojoj je stajao Lesli, dok je visoki pritisnuo dugme i strpljivo čekao. Nekoliko trenutaka kasnije, vrata su se otvorila. On je skliznuo kroz njih. U nekoliko brzih koraka Lesli je stigao do lifta. Nepoznati je otišao naviše.

Lesli pređe rukom reko čela. Ako to nije bio onaj čovek, bolje rečeno natčovek, onda je bio njegov dvojnik. . .

Svetleći brojčanik iznad vrata pokazao je da se lift zaustavio na šestom spratu. Nekoliko sekundi kasnije krenuo je ponovo naniže.

Šta da učini? Da pođe za njim, otkrije ko je i šta radi u ovoj zgradi?

Leslijevo oklevanje trajalo je nekoliko sekundi previše. Sa tihim šumom vrata lifta su se otvorila. Nepoznati je stajao unutra, sa pogledom uprtim u Leslija. Na tankim usnama lebdeo je poznati ble-di osmeh.

– Mene tražiš! – tiho je rekao. Sem njega u liftu nije bilo nikog.

Ruke su mu munjevito poletele prema Leslijevim grudima, slične kandžama grabljivice. Namera mu je bila jasna: uvući mladića u lift, gde se neopaženo mogao obračunati s njim.

Nije računao sa prefinjenim instinktima ninđe. Kada su se čelični prsti sklopili, Lesli je bio čitav korak dalje, na vrhovima prstiju, spreman za novi napad i svestan iznenađenih pogleda ljudi u hodniku.

Nepoznati kao da je to shvatio. Dotakao je prstom dugme i vrata lifta ponovo su se sklopila. Ovoga puta lift je krenuo naniže, prema prizemlju.

– ŠTA SE TO DOGAĐA? – upitao je neki grub glas iza Leslija. – Neko se opet igra liftom, do đavola!

Promrmljavši nešto, Lesli pohita u pravcu stepenica. Morao je dobiti na vremenu, naći neki kutak u kojem će moći da se pripremi za borbu za koju je znao da je neizbežna. Nepoznati je ovu zgradu svako ko poznavao bolje od njega. Tu je

ležala njegova prednost, u iznenađenju koje je Leslija moglo čekati iza svakih vrata na ovom dugom stepeništu.

»Nepoznati je već u prizemlju«, mislio je užurbano. »Šta će učiniti? Sačekati i ugurati me u neku praznu prostoriju? Ili me odvući od požarnih stepenica?«

Među prstima desne ruke već mu se krio kjotecu–šoge. Levom je kroz džep od pantalona lagano namotavao dugo jako uže od najlona.

Izleteo je kroz vrata požarnog stepeništa, pazeći da to niko ne primeti. Sada je bio na drugom spratu. Oprezno se nagnuo da kroz čelične rešetke osmotri put do tla.

Čudno, haragei se ovoga puta nije oglasio. Da li je uspeo da zavara protivnika? Nemoguće da ne zna da se iz zgrade može izaći i ovuda?

Bešumnim korakom strčao je niz metalne stepenice, izdaleka zabilazeći vrata koja su na odmoristima ponovo vodila u zgradu.

Ništa. . .

Lesli je odahnuo i na licu mu se pojavio osmeh. »I on se mene plaši koliko i ja njega«, pomislio je. Ipak, zastao je da još jednom napregne sva svoja čula, ali sem gradske buke nije čuo ništa drugo.

Ili ipak jeste. . .

Nije zastao da analizira kompleksno osećanje koje je sve njegove mišiće istovremeno stavilo u pokret. Bacio se u stranu brzo kao munja i priljubio uza hrapavi zid.

Metak koji je pogodio mesto na kojem je delić sekunde ranije stajao došao je odozgo. . .

Lesli nije imao vremena da pogledom traži strelca. Još ne. Novi skok, gotovo uza samu površinu zida, za njim još jedan. Dva metka prosiktala su kraj njega i zarili se u stare cigle.

Sada je već bilo mnogo lakše jer je Lesli znao gde se protivnik nalazi. Korak dalje od zida, kratak pogled i njegova desna ruka poletela je naviše.

Čovek je stajao na prvom odmoristu čeličnih stepenica u klasičnoj pozi: levom rukom pridržavao je zglob desne, u kojoj je stezao pištolj sa dugim valjkom prigušivača.

Nije bilo vremena da po četvrti put pritisne obarač strelica iz Leslijeve ruke fijuknula je pored cevi pištolja i zarila mu se u grlo pod samom bradom.

Čovekova brada odletela je naviše kao od udarca pesnicom. Koleni su mu klecnula i on je teško pao na leđa, čupajući prstima po grlu. Beskorisni revolver ispao mu je iz ruke i s tupim treskom sleteo pred Leslijeve noge.

Lesli se osvrnuo oko sebe. Niko još ništa nije primetio u ovom zaštićenom uglu zaklonjenom od ulice retkim drvećem. Kao mačka je poleteo uz stepenice i stvorio se kraj nepokretnog tela na odmoristu.

Ne oklevajući ni trenutka, zavukao je čelične prste u duboku ranu

i iščupao strelicu. Obrisao je ruke o čovekovu odeću i mirnim korakom se vratio u zgradu kroz vrata.

Časak kasnije pomešao se sa gomilom koja je išla gore-dole. Niz čelične stepenice tek je počeo da teče tanak potočić crnkaste krvi. . .

* * *

Radio-stanica KJHZ nalazila se u jednoj od onih visokih elegantnih zgrada u Ulici K, u blizini pokrivnog prolaza koji vodi direktno prema hotelu »Statler Hilton«. Lesli je zgradu našao bez problema, ali je izgubio nekoliko minuta u ogromnom holu dok nije na nizovima raskošnih tabli pronašao radio-stanicu i otkrio kraj kojeg lifta treba da sačeka Magdu.

Još napetih nerava, osvrnuo se oko sebe, ali nije zapazio ništa neobično. Kazaljka na velikom zidnom časovniku bližila se brojci dvanaest.

Opuštajući mišiće, Lesli se naslonio na mermerni stub, poluzatvorenim očima motreći ljude koji su užurbano prolazili kraj njega.

Čak i da nije postao ninda, iz Japana bi se vratio sa jednom velikom poukom: ne žuriti.

»Samo što je sada i u Japanu ta velika pouka zaboravljena«, pomislio je sa osmehom. »Japanu se toliko žurilo da dostigne Zapad da ga je neosetno i prestigao na mnogim poljima. Ipak, ono jezgro tradicionalnog još je neokrnjeno i ne

menja se bez obzira na omotač kojim ga vreme obavija. . .

– Halo!

Prenuo se iz razmišljanja, gotovo postidjen što nije na vreme primečio devojku koja je istrčala iz lifta. Još je bila u istoj odeći, čak joj je i magnetofon visio na ramenu.

– Hej! – trže se Lesli. – Zar ovo nije pauza za ručak?

– Jeste. . . ali odmah posle ručka nastavljam da radim – rekla je Magda, očiju blistavih od uzbuđenja. – Iskrslo je nešto veoma zanimljivo. . . Časna reč, da vam nisam obećala da ćemo ručati zajedno, ovog časa bih krenula na drugo mesto.

Lesli se morao nasmejati njenom uzbuđenju. U ovom času podsećala ga je na malu devojčicu, iako je njeno vitko i zrelo telo govorilo nešto sasvim drugo.

– Pristajem da odložimo ručak – reče – pod jednim uslovom. . .

– Kojim? – trže se Magda.

– Da i ja pođem sa vama na taj zadatak. Uvek sam se pitao kako to ljudi sa radija rade. . .

– Samo to! Ja sam mislila da ćete tražiti nešto mnogo više.

Lesli sa osmehom podiže ruke. – Nisam garantovao da neću.

– Bar ste iskreni – nasmeja se devojka. – Idemo!

– Važi. Na koju stranu?

– Još sprat niže. Garaža je u suterenu, tamo su mi kola – objasni devojka.

Ne želeći da čekaju lift, sjurili su

se niz široko stepenište u jednom uglu hola, držeći se za ruke kao deca. Lesli je iskosa posmatrao kako joj grudi igraju pod tankom bluzom.

– Nemojte – reče ona iznenada promuklim glasom. – To me dekoncentriše. . . Mogla bih još i pasti na ovim stepenicama!

– To nipošto ne bih dozvolio – osmehnu se Lesli. – A da prestanem da vas gledam, to. . .

– Znam. Nemoguće je.

– Gle! Gde je ona vaša skromnost?

Magdino lice se uozbiljilo.

– Ne stidim se svoga tela. Štaviše, uživam kada me muškarci gledaju. . . ali sve u svoje vreme. . .

– Posao iznad svega? – tiho reče Lesli.

Njihovi koraci odjekivali su potmulo pod niskim svodom. Vazduh je ovde bio vreo i težak, uprkos moćnim ventilatorima koji su neprestano izbacivali sagorele gasove.

– Ne, ne iznad svega – odgovorila je Magda takođe veoma tihim glasom. – Mnogo stvari stavljam ispred svog posla, ali. . .

– Ali ja nisam jedna od tih stvari?

– Da.

Gledala ga je pravo u oči. Stala je pored crvenog »mini morisa«, jednom rukom preturajući po tašni da nađe ključeve.

– Za sada?

– Za sada – potvrdila je glavom.

– Upadajte u kola, krećemo.

Sa osmehom na licu Lesli je obišao kola i nekako smestio svoje duge noge u uski prostor. Motor je zaurloao i kola su jurnula prema izlazu.

Leslija su zanimale gradske ulice, ali jednostavno nije mogao da otrgne pogled sa njenih nogu koje je suknja, skoro potpuno otkrivala zahvaljujući položaju u kojem je sedela.

U jednom trenutku Magda se okrete i osmehnu mu se.

– Sviđa mi se to što ne glumite uvređenog – reče. – Devedeset odsto muškaraca bi napravilo grimasu da sam im rekla ono što sam maločas rekla vama.

– Pouzdani podaci? Koliko je bio uzorak?

– Pa, ne baš mali – nasmeja se Magda. – Nisam tako mlada kako izgledam. . .

– Ni tako stari kao što govoriš. . .

Lari. . . – poče ona posle nekoliko minuta ćutanja. – U stvari, izvin. . . mogu li da te zovem Lari.

– Naravno da možeš, Magda – osmehnu se on. – Dovoljno se dugo poznajemo, zar ne?

– Ti imaš ženu? Verenicu?

Lesli potvrdno klimnu glavom.

– Hvala – reče ona jednostavno.

– Devedeset odsto muškaraca bi reklo ne, je li tako?

– Možda i više – glas joj je bio ozbiljan. – Nijednom još nije uspeło da me slaže, Lari. To se, eto, nekako vidi na čoveku. Ti je mnogo vo-

liš, zar ne?

– Da.

– Lepa je?

– Savršeno, ali nemoj pitati da li je lepša od tebe. . .

– Da li je lepša od mene?

Glas joj je bio jedva čujan. Pod tankom tkaninom grudi su joj se uzbuđeno dizale i spuštale.

Lesli je gledao pravo pred sebe.

– Ne znam – reče na kraju. – Zaista ne znam, Magda. . .

– Pa, i to je neki kompliment – nasmeja se ona. – Kako se zove.

– Sumiko.

– Sumiko? Neko orijentalno ime, zar ne?

– Da, ona ima japanske krvi.

– Sumiko. . . – tiho ponovi devojka. – Mala gejša. . . Kažu da Japanke mnogo znaju o veštini ljubavi?

– Znaju, ali to kod njih više nije veština, već umetnost.

– Prićaćeš mi o tome?

– I pokazati ako hoćeš. . .

Magda nije odgovorila, ali je Leslijevo oštro oko otkrilo koliko je uzbuđena i pri samoj pomisli na ljubav s njim. Iz nelagodne situacije je spaslo to što su stigli na cilj svog puta.

– Kakva je ovo zgrada? – upita Lesli kada su se zaustavili na ogromnom parkingu.

– Bolnica. D.C. Dženeral – objasni Magda. – Tako se zove.

– Posao te dovodi na najčudnija mesta – osmehnu se Lesli. – Nadam se da u pitanju nije slučaj nekog čudesnog izlečenja.

– Time se ne bavim – odmahnu devojka glavom, zaključavajući kola. – Stvar je mnogo gora: dečak koji već dva dana leži bez svesti sa teškim povredama glave. I nisu samo njegovi roditelji ti koji čekaju da dođe sebi. Policiji je potrebna njegova pomoć da reši jedno zamršeno ubistvo.

– Kao u kriminalnom romanu – osmehnu se Lesli.

– Mnogo gore... izgleda da su njih dvojica, njegov prijatelj i on, odveli jednu devojkicu do Sent Lionard Krika. To je u blizini grada, ali prilično pusto mesto. Neko ih je napao: devojka je silovana i ubijena, prijatelj je nestao, a dečaka su našli u smrskanim kolima pored puta. Nikakvih drugih tragova nije bilo...

– Naravno, policija i ovoga puta čeka da im neko servira ubicu na poslužavniku – gorko reče Lesli. – Nije mi samo jasno šta ti radiš ovde.

– Pa to i jeste ono glavno! – uskliknu devojka. – Preko jednog prijatelja u bolnici doznala sam da dečak, izgleda, dolazi sebi... Zamisli šta bi značilo ako bi njegovu prvu izjavu svi čuli preko radija!

– A šta ako se ničega ne bude sećao? Povrede glave... U takvim slučajevima amnezija je veoma česta, zar ne.

– To je moguće – klimnu Magda glavom – ali ja ipak moram biti kraj njega sa mikrofonom čim otvori oči.

– Bojim se da se to ne otegne.

– Ja imam strpljenja – osmehnu se Magda. – Ako ti se ne ide, sačekaj me tu negde u holu. Žao mi je, Lari... obećala sam ti pomoć, ali je ovo prilika koju ne smem propustiti...

– Ni divlji konji sada me ne bi mogli odvući od tebe!

Magda mu zapreti prstom, ali nisu imali vremena za šaljive razgovore. Brzi lift već ih je dovodio na četvrti sprat bolnice. »Intenzivna nega«, zapazio je Lesli natpis na velikim staklenim vratima obojenim belom bojom.

Jedan stariji čovek u belom mantilu nervozno je šetkao pred vratima. On i Magda izmenili su nekoliko tihih reči. Devojka je mahnula Lesliju rukom i njih dvojice su kroz vrata šmugnuli u dug tih hodnik u kojem nije bilo nikoga.

– Ovde – prošaptala je Magda, zastavši pred vratima jedne sobe. – Moramo biti tihi, znaš i sam da je ovamo zabranjen ulaz.

Vrata su se bešumno otvorila. Jedan mladić u belom mantilu nešto je poslovaio oko čitave gomile elektronskih uređaja poredane oko postelje na kojoj se jedva raznaivala mršava prilika sa glavom umotanom u zavoje.

Lesli zavrte glavom. Medicina je tako daleko odmakla da čovek više ne može ni da umre na prirodan način, bez gomile elektronike i lekova koji samo produžuju agoniju...

Mladić se ozlojeđena okrenuo kada je shvatio ko je ušao u sobu.

– Šta tražite ovde? – prosiktao je uzbuđenim šapatom. – Zar ne umete da čitate? Ulaz je zabranjen!

Njegov gnev, međutim, bio je preslab za Magdin očaravajući osmeh. Šapatom, onim svojim uzbudljivim grlenim glasom, objasnila je mladom lekaru ko je i šta želi.

»Njeno ime, izgleda, u Vašingtonu je lozinka koja otvara sva vrata« pomisli Lesli. »Nisam znao da je toliko poznata...«

Ili je tajna, ipak, bila u nečem drugom: u njenoj lepoti?

– Ko vam je rekao da će se dečak osvestiti? – upitao je lekar, ali sada već mnogo blaže. Oči su mu počivale na izrezu Magdine bluze jer se devojka s druge strane postelje oprezno nagnula nad dečaka. I Lesli je oblizao iznenada osušene usne. Ta devojka je veoma dobro znala kako da upotrebi sve čime raspolaze.

– Zašto? – upitala je sa razoružavajućim osmehom.

– Zato što o tome nisam još ni policiju obavestio – progundala lekar – iako su zahtevali da im to odmah javim. Žele nekakvu izjavu od dečaka, ili šta već uzimaju.

– Doktore... – zaustila je Magda. – Oprostite, nisam vas još zapitala ni za ime...

– Sotelo – oduševljeno se osmehnulo mladić. – Karl Sotelo. I još sam na stažu, u stvari...

Zapanjenim pogledom posmat-

rao, je kako Magda otvara magnetofon i seda na stolicu kraj dečakove postelje, ljupko prekrstivši nogu preko noge.

– Nalazimo se u bolesničkoj sobi mladog Rika Perkinsa, dečaka koga su prethodne noći našli teško povređenog za volanom očevoг automobila, dečaka koji od tog trenutka nije dolazio svesti. Svi nestrpljivo očekuju da se Rik osvesti jer bi njegova izjava možda mogla objasniti tajanstvene događaje u blizini Sent Lionard Krika, kada je ubijena devojka po imenu Florans Kirkpatrick i nestao dečakov drug Kori Stivens. Ovde, kraj nas i kraj mladog Rika, nalazi se doktor Karl Sotelo, šarmantan mladić koji sve svoje veliko znanje ulaže da dečaka vrati svesti, danonoćno dežurajući kraj njegove postelje...

Sve to Magda je hladnokrvno izgovorila u mikrofonski dok se crnokosi Sotelo nervozno premeštao s noge na nogu.

– Uh... ovaj, gospođice Lomer... ja sam, u stvari, preuzeo dežurstvo pre jedva pola sata. Bojim se da...

Svi troje su se trgli jer se do tada nepomično telo na postelji iznenada pomerilo i do njih je doprlo tiho stenjanje. Sotelo je gotovo skočio do postelje i nagnuo se nad dečakovo lice. Magdine oči su zasvetlele. Mikrofon je već bio u blizini Rikovih bledih usana.

– Vode... – jedva čujno prošaptao je dečak. – Vode...

Sotelo mu je vešto ovlažio usne i Rik je sa olakšanjem uzdahnuo. Trenutak kasnije, njegove krupne oči su se otvorile i on je okružio oko sebe zamagljenim pogledom.

– Bolnica... – šapnuo je. – Kola... mnogo su slupana?

– Ne brini o kolima, Rik – nežno se osmehnu Magda. – S njima će sve biti u redu. Tata se neće ljutiti.

– A Kori? Flo? – trže se dečak. – Šta je sa njima... i ko ste vi?

– Magda Lomer... čuo si moje ime?

Dečak pokuša da klimne glavom, ali mu se na licu pojavi bolna grimasa i on posegnu rukom prema glavi. Sotelo nežno, ali čvrsto, zaustavi taj pokret.

– Ne smeš dirati, Rik – tiho reče. – Glava ti je povređena... ali mislim da će sve biti u redu.

– Rik... – počeo Magda. – Možeš li da mi kažeš šta se sve one noći dogodilo? Neko vas je napao?

Dečak sklopi oči i blede usne mu zadrhtaše. Čutao je.

– Reci mi, Rik...

– Jedan čovek... – s naporom je šaptao dečak. – Udario je Korija... a onda, on i Flo... znate već...

– Znam – šapnu Magda. – Govori dalje...

– Mene nije video... uspeo sam da se prišunjam kolima i krenem. Umalo da me zaustavi... jurio sam kao lud... sleteo sa puta, je li tako?

– Da li si zapazio kako izgleda?

Rik otvori oči u kojima se ponovo video strah.

– Šta je bilo sa Korijem... i sa Flo?

– Dobro su – uverljivo se osmehnu Magda. – Možeš li nam opisati tog čoveka, Rik? To je veoma važno ako želiš da ga policija uhvati.

Videlo se da je i tih nekoliko reči iscrpilo dečaka. Oči su mu se sklopile, a disanje postalo nemirno. Sotelo se zabrinuto zagledao u instrumente.

– Gospođice Lomer... dovoljno je. Bojim se da ponovo ne izgubi svest.

– Rik – šapnula je ona, ne obraćajući pažnju na mladića. Lesli u dnu postelje, napravi grimasu. Ta devojka nije birala sredstva da dođe do cilja...

– Veoma visok... ogromne ruke... ramena – s naporom je šaptao dečak. – I užasno jak...

Jasno se videlo da se njegovo dugo koščato telo streslo pod pokrivačem.

– Kad su kola krenula... zgrabio je vrata... kvaka mu je ostala u ruci... nije čak ni pao...

Magda je podigla pogled i zagledala se u Leslija zatim u Sotela.

– Rik... nisi mu video lice?

– Nisam...

Dečakov glas bio je jedva čujan, lice još bleđe.

– Sada je zaista dovoljno – umeša se Sotelo. – Gospođice Lomer, žao mi je, ali vas moram zamoliti da napustite sobu!

Magda sa oklevanjem ustade, ne skidajući pogled sa Rikovog lica.

– Da li je moguće da on bunca? – tiho je upitala.

Sotelo sleže ramenima.

– Kod povreda glave sve je moguće. Premda... govorio je vrlo povezano i razumno gotovo sve vreme.

– Šta je ovo ovde?

Jedino Lesli nije bio iznenađen tim glasom, pošto je oštri sluh ninde na vreme osetio tihe korake u hodniku i otvaranje vrata. Na njima je stajao visok sedokos čovek u belom lekarskom mantilu, dostojanstvenog i pravog držanja ličnosti navikle da komanduje i da joj se pokoravaju.

– Pitao sam šta je ovo, Sotelo! – produži on ostrim glasom. – Ko su ovi ljudi?

– Novinari – zbunjeno odvrati mladić. – Ovoga časa su ušli, profesore. Upravo sam ih ubeđivao da napuste prostoriju...

Lesli se morao nasmešiti transformaciji koju je Magda u deliću sekunde izvela. Sada je bila mala preplašena devojčica koja je ogromnim očima s poštovanjem posmatrala dostojanstvenu pojavu pred sobom. U očima joj se videlo divljenje i, možda, malo straha.

– Oprostite, profesore – zagukala je tankim glasićem, potpuno različitim od promuklog, seksepilnog glasa – ja zaista nisam znala da se ne sme... Doktor nije ništa kriv, upravo se spremio da nas izbaci

napolje kada se pacijent osvestio i...

– Šta, osvestio se? – trže se profesor. – Trebalo je odmah da me pozovete, Sotelo – reče prekorno, mada mnogo blažim glasom. – Gospođice, budite ljubazni i izadite. Sve što želite da doznate dobićete u mojoj izjavi za štampu. To važi i za vas – mnogo hladnije je dodao, klimnuvši glavom Lesliju.

– Hvala, profesore. Do viđenja, profesore – s poštovanjem je govorila Magda izvlačeći se prema vratima.

Oboje su se glasno nasmejali kada su konačno izašli sa odeljenja za intenzivnu negu.

– Sada već mnogo više poštujem tvoj posao – reče Lesli. – Nisam znao da je za njega potreban i glumački talent! Doznala si šta si želela?

– Pa... ne baš sve. Znaš, Lari, nadala sam se da će dečak moći da nam dâ potpun opis tog zločinca. Bilo bi odlično da organizujemo lov na njega uz pomoć slušalaca. Takve stvari privlače ih kao magnet!

– Imaš li još mnogo posla? Ja već osećam glad.

– Ne – odmahnu ona. – Samo da skočim do studija i izmontiram ovu traku. Dvadesetak minuta posla, a onda ručak. Može?

– Može – klimnu Lesli glavom. – Pod uslovom da ne bude više od dvadesetak minuta.

Vožnja do radio-stanice protek-

la je uglavnom u ćutanju. Magdi se žurilo i svu svoju pažnju posvetila je vožnji, dok je Leslie napeto razmišljao o onome što je čuo od mladog Rika Perkinsa.

Da li je dečak zaista bio pri svesti? Njegov veoma nepotpun opis napadača Leslija je podsećao na nekoga...

Na čoveka koga je već dva puta video mrtvog, ali za koga još nije bio siguran da mu neće stati na put. On ili njegov dvojnik...

* * *

Lesli je zavaljen u udobnoj stolici odbijao dimove iz cigarete i sa oduševljenjem posmatrao kako Magda gurmanski sladi ostatke jela u tanjiru.

– Uh, ovo je bilo dobro – reče ona, odgurnuvši konačno tanjir ispred sebe. – Baš sam bila gladna...

Sedeli su u jednom malom italijanskom restoranu u blizini Kapitola Hila, koji je u ovo doba dana bio gotovo prazan. Jelo je bilo zaista izvršno, a na Magdino nagovaranje Lesli je konjak ovoga puta zamenio izvanrednim kјantijem.

– Ovo je vino opasno – reče devojka zamišljeno zagledajući čašu prema svetlu. – Suviše je toplo... kao sunce juga. Navodi čoveka da zaboravi gde se nalazi i šta radi, da misli samo na more, na pesak, na...

– Na šta još? – tiho upita Lesli.

Pogledom je milovao njene obraze, zažarene od vina.

– Na ljubav...

Lesli je preko stola položio svoju šaku na njene tople, vitke prste.

– Ne mogu ti ponuditi mnogo – reče tiho – ali ni malo...

Pogled njenih tamnoplavih očiju bio je dubok kao more.

– Misliš li da вреди? – šapnula je.

– Nekoliko noći uživanja, a onda avion za San Francisko i jedna druga žena za tebe, Lari. A ja?

– Magdo... devojko, pa muškarci naprosto lete oko tebe! Šta nije u redu? Razočarana?

– Ne – hrabro se osmehnula ona.

– Ili to bar ni sebi ne priznajem...

– Možda suviše zahtevaš od bednog muškog roda – osmehnu se Lesli. – Ili nemaš dovoljno hrabrosti da se nekome potpuno prepustiš. Pri tom ne mislim samo na telo...

Magda je sa uzdahom iskapila svoju čašu.

– Sipaj mi još malo, Lari.

– Pomaže?

– Ne znam – slegla je ramenima.

– Videćemo... Pričaj mi malo o Japanu, hoćeš?

– O Japanu uopšte, ili kako Japanci vode ljubav? – nasmeja se Lesli.

– To sam videla – nasmeja se i ona – bar na filmu.

– Onda ih nisi shvatila, Magda. Japanci unose strast u sve što čine, iako su na prvi pogled veoma povičeni, gotovo hladni. Njihova lju-

bav ne zna za granice, onome ko voli dopušteno je sve i oprašta mu se sve, čak i ubistvo partnera...

– Hvala lepo, to je za moj ukus ipak malo previše! Nadam se da ti u Japanu nisi štekao tu lošu naviku?

– Nisam – zamišljeno reče Lesli – ali mi se čini da počinjem da ih shvatam. Znâš, ponekad, kad vodim ljubav sa Sumiko, osećam da smo stigli do nekog vrhunca kakav se više nikada ne može postići i ponoviti... U takvim trenucima dolazi mi pomisao da na tom vrhuncu ostanem zauvek... a to može samo smrt.

– I? – njene oči su blistale. Disala je uzbuđeno, nagnuvši se malo prema Lesliju.

– Ništa – osmehnu se on. – Svaki put je to neki nov vrhunac, drugačiji od ostalih. Bojim se da smo ona i ja još daleko od časa kada ćemo dosaditi jedno drugom.

Devojka je zamišljeno klimala glavom, pogleda uperenog nekud u daljinu.

– A ti? – tiho upita Lesli.

– Ja? – trže se ona. – Ne znam... čini mi se da se nijednom još nisam potpuno prepustila nečijem zagrljaju. Jedan mali deo mene uvek je ostajao zatvoren, rezervisan... kao da sa strane hladnokrvno analizira šta se to događa. Možda je to i profesionalna deformacija, a?

– Možda – osmehnu se Lesli. – Ili pogrešno vaspitanje. Kada je lju-

bav u pitanju, Japanci nemaju nikakvih inhibicija. Naša kultura, međutim, opterećena je gomilom predrasuda koje već vekovima nemaju nikakvog smisla. Često nismo ni svesni koliko te predrasude utiču na naše svakodnevno ponašanje...

– Znam, Lari – glas joj je bio promukao i tih – neke granice ipak postoje, zar ne?

– Eto vidiš. Nema granica u ljubavi za Japance. Ne važi to samo za njih, orijentalna filozofija u tome ima univerzalna shvatanja. Rekao sam ti već, sve je dozvoljeno, čak poželjno...

– Baš sve? – šapnu ona.

– Baš sve. Ako nekoga voliš, moraš voleti sve u njemu... i na njemu... Znam da je tu granicu teško preći, ali ona otvara nove vidike, Magda.

Ona nemo klimnu glavom, zabacujući kosu sa lica.

– Hvala, učitelju – reče sa osmehom. – Ima neka posebna reč za učitelja, zar ne?

– Da. Sensei.

– Sensei... hoćeš li da me učiš?

Stegnuta grla, Lesli klimnu glavom. Kao u snu dozvao je konobara, platio račun, pošao za njom prema parkiralištu na kojem je stajao »mini moris«. Pogleda podignutog prema njemu, Magda se oslonila na njegovo rame i njena ruka skliznula je u njegovu.

Ljubili su se dugo, sklopljenih očiju, ne primećujući podsmešljivi

ve poglede prolaznika. Magda je konačno duboko udahнула i otrgla se iz njegovog zagrljaja.

– Lari... hajdemo kod mene...

Nisu se vozili dugo. Magdin stan nalazio se u jednoj od uskih sporednih ulica koje se odvajaju od bučne Istočne egzekutivne avenije. Gume »mini morisa« zaškripale su kada je devojka naglo zakočila u podzemnoj garaži zgrade.

– Hoćeš da ti ponesem magnetofon? – upita Leslie izlazeći iz kola.

Magda odmahnu glavom. – U kući mi nije potreban, a ako nekuda krenem, poći ću kolima. Ostavi ga...

– Ovaj lift je užasno brz – progunda Leslie odvajajući se od nje. Bili su sami u uskom prostoru, priključeni jedno uz drugo.

– Čini ti se – osmehnula se Magda. – U stvari, jezivo je sporo...

Sa dubokim uzdahom zaključala je za njima vrata stana i odbacila torbicu na pod. Leslie se ogledao oko sebe. Nalazili su se u prostranoj dnevnoj sobi, uređenoj jednostavno, ali sa ukusom. Uz veliku klub-garnituru istaknuto mesto zauzimao je sto sa pisaćom mašinom i gomilom hartije i knjiga na njemu. Dvoja vrata vodila su desno iz prostorije, jedna levo.

Nije imao mnogo vremena za razgledanje. Magda je smakla cipele sa nogu i bacila mu se u zagrljaj, stežući ga rukama oko pasa. Osetio je njene male čvrste grudi na svojim, prsti su mu skliznuli duž

njenih leđa, podigli se prema vratu. Zario je lice u njenu mirišljavu kosu.

Magdini vešti prsti projurili su duž dugmadi košulje, skliznuli ispod pazuha, sklopili se na njegovim mišićavim leđima. Osetio je usne na grudima, vrelije od plamena. Lagano je pomerila ruke napred, na ramena, svlačeći mu istovremeno i košulju i sako.

Podigla je pogled prema njemu. Oči su joj bile tamne, pune usne poluotvorene.

– Hajdemo u kupatilo – šapnula je i otrgla se od njega. U hodu je skinula pojas i spustila da joj suknya sklizne niz duge noge, osvrćući se da ga pogleda preko ramena. Nestala je iza vrata kupatila, samo u bluzi i malim providnim gaćicama.

Drhtavim rukama Leslie je zbacio odeću sa sebe i u nekoliko koraka prešao put do kupatila. Zastao je na vratima. Magda je skupljala kosu u punđu na glavi, sa ustima punim ukosnica. Potpuno naga. Njegov pogled klizio je preko punih grudi sa ostrim bradavicama, dugih bokova, ravnog stomaka ukrašeno mekim dlačicama smeđe boje.

Osmehnula mu se, sa divljenjem posmatrajući njegovo mišićavo telo potpuno preplanulo od sunca. Prišla mu je lagano, kao mačka, smešeći se uglovima usana. Položila je oba dlana na njegove maljave grudi.

– Dođi – šapnula je. – Idemo pod tuš...

Voda se slivala niz njihova vrela tela dok su stajali jedno uz drugo, čvrsto priljubljeni, bez želje, bez potrebe da se razdvoje. Lesli spusti usne na njene grudi i ona uzdahnu i strese se od zadovoljstva, opuštajući se u njegovim rukama.

– Uzmi me, Lari... ali hoću da bude dugo... dugo...

Podigao je kao lutku i poneo u dnevnu sobu. Voda je kapala sa njihovih tela.

– Tu... na podu – zaječala je Magda. Oči su joj bile zatvorene, glas promukao, gotovo je dahtala kroz poluotvorena usta.

Lesli se spustio na kolena, prekrivajući joj telo poljupcima. Ona je skliznula pred njega, ispružila se po mekom tepihu, privlačeći ga na sebe, tražeći usnama njegova usta.

– Hajde, hajde...

Prebučno je na stočiću u uglu zazvrjao telefon. Oboje su se trgli. Magda otvori oči.

– Prokletstvo! – rekla je tvrdim, hladnim glasom.

Lesli se morao nasmejati.

– Do đavola i telefon! Neka zvoniti!

Poljubila ga je u rame i blago odgurnula u stranu. Lesli se uspravio, posmatrajući kako na svojim dugim nogama prilazi telefonu. Podigla je slušalicu, sa osmehom gledajući Leslija, poželjnija nego ikad.

– Da? A, ti si, Rodni? Nešto se dogodilo?

Nekoliko trenutaka je ćutala namrštenog lica.

– Šta me briga? – prasnula je na kraju. – Ne tiče me se... pošalji nekog po traku. Sad nemam vremena da dolazim... Jeste, ako baš hoćeš da znaš. Muškarac zbog kojeg bih i tebe i radio mogla da pošaljem do đavola... Da... neka dođe ko hoće, magnetofon je u kolima, traka je na njemu... Ne, kola nisu zaključana... Čao, Rodni!

Tresnula je slušalicu i osmehnula se.

– Neka budala je tamo u studiju zaturila traku sa snimkom iz bolnice – objasni. – Rodni, naš urednik hteo je da mu donesem original sa mog magnetofona, čuo si šta sam mu rekla?

– Čuo sam – osmehnu se Lesli – ali ne znam da li smem da ti poverujem.

– Ono da bih radio poslala do đavola? Nemoj da mi veruješ.

Podigla je ruke i raspustila kosu da joj padne niz ramena. Sklopila je oči kada je Lesli ponovo uzео u zagrljaj...

Lesli je nežno pogladio po kosi i malo se podigao oslonjen na lakat.

– Jesam li bila dobra? – šapnu Magda.

– Jesi – osmehnu se on – ali...

– Šta ali? Bila sam dobra ili nisam?

– Bila si kao gladan čovek – nežno reče Lesli. – Toliko gladan da mu je svejedno šta jede dok se ne zasiti. U dobroj hrani, međutim,

može da uživa samo sit čovek.

– A to znači? – namršti se Magda.

– To znači da je sve ovo bio samo uvod. – Lesli se morao još jednom nasmejati. – Ono pravo tek počinje...

Spustio je usne na njen vrat, nežno je gladeći rukama po leđima. Izvila se kao mačka i zarila mu prste u kosu.

– Manijače... još ti nije dosta!

– O tome ćemo razgovarati ujutru – osmehnu se on.

– Ujutru? – zgranu se ona. – A kad ćemo spavati?

– Spavaćeš, ne brini – govorio je tiho, naglašavajući pokretima ruku po njenom telu svaku reč. – Nekoliko puta ćemo zaspati i ponovo se buditi da vodimo ljubav... sve do jutra. Iznenadićeš se kako ćeš ujutru biti odmorna i sveža.

– To si u Japanu naučio? – nasmeja se Magda. – Zato, dakle, oni mogu onako mnogo da rade?

– Možda – reče Lesli kroz smeh.

– To, verovatno, ima neke veze. Moraš najpre shvatiti da se ljubav ne vodi na brzinu, za nekoliko minuta zadovoljstva... I još nešto: ne smeš misliti ni na šta drugo sem na moje i svoje telo. Opusti se. Tvoje telo bolje od tebe zna šta treba da čini...

Neki neugodan, disonantan zvuk mešao se sa njihovim dubokim ritmičkim disanjem. Lesli lagano otvorila oči.

– Prokleti telefon – promrmlja

Magda. – Zašto me nikada ne ostavljaju na miru?!

Uspravila se i malo zateturala, kao pijana, ali joj je glas bio siguran kada je podigla slušalicu. Sa strpljivim izrazom na licu saslušala je pravu bujicu reči sa druge strane.

– Dobro – reče najzad. – Dobro, rekla sam... sići ću da pogledam... javiću ti za pet minuta... dobro, dobro!

Spustila je slušalicu sa zamišljenim izrazom na licu.

– Čudno... Rodni je poslao jednog momka za traku, ali njega još nema...

– Da nisi možda ipak zaključala kola? – zapita Lesli.

– Ne verujem... – odmahnu ona glavom. – Ipak... Lari, hoćeš li da siđeš da pogledaš? Neće ti biti teško?

– Naravno... slušaj, događa li se vama često da nestanu trake?

– Do sada nikađa – nasmeja se ona – ali se, u onoj gužvi, to pre ili kasnije moralo dogoditi. Evo ti ključevi...

Lesli je hitro navukao pantalone i košulju i obuo cipele. Lice mu se smračilo čim je zatvorio za sobom vrata Magdinog stana.

Lesli Eldridž, jednostavno, nije verovao u sticaj okolnosti. Zato je i bio spreman na sve u trenutku kada su se vrata lifta lagano otvorila da ga propuste u podzemnu garažu.

Kada su izašli, Magdina kola bila

su u osvetljenom uglu, a sada je taj ugao bio u mraku. Neonska svetiljka bila je ugašena.

»Još jedna koincidencija«, osmehnu se Lesli u sebi. »To bi već bilo suviše«.

Bešumno klizeći po betonskom podu, uza sam zid, ninda se primicao malim crvenim kolima napinjući sva svoja čula. Još ništa nije upozoravalo na opasnost.

Svetlost koja je dopirala sa strane bila je dovoljna da jednim pogledom obuhvati jeziv prizor koji mu se ukazao pred očima. Između »mini morisa« i susednih kola ležalo je nepomično telo mladića u uskim farmerkama i tamnoj košulji. Magdin magnetofon bio je otvoren na prednjem sedištu, upola skriven poluotvorenim vratima. Na njemu nije bilo trake.

Osvrnuvši se oko sebe, Lesli skliznu u uski prostor između vozila. Jedan pogled bio je dovoljan da utvrdi da je mladić mrtav: iskolačene oči i modri jezik između pocrnelih usana govorili su dovoljno – bio je zadavljen.

Pažljivim pogledom je pretraživao prostor oko kola, ali nije otkrio nikakav trag koji bi mu nešto više rekao o ubici.

Duboko je uzdahnuo i lagano se vratio do lifta, zadubljen u misli. Neko je još jednom izuzetno brzo reagovao u želji da ukloni sve tragove nerazjašnjenog ubistva. Nije se mogao oteti zaključku da iza svega što se dogodilo stoji jedan

čovek...

Ili jedan natčovek...

Osmehnuo se kada je pritisnuo kvaku Magdinih vrata. Nije bilo zaključano. Devojka je zaista imala nekoliko veoma loših navika.

Pažljivo je zaključao vrata za sobom, praćen iznenađenim Magdinim pogledom.

– Šta to radiš? – upitala je kada je prišao prozoru, otvorio ga i nagnuo se da proveri postoji li neki prilaz spolja do njenog stana. – Šta se dogodilo? Je li traka uzeta?

Lesli klimnu glavom.

Ali je tvoj šef neće dobiti... Nestala je.

Magdine oči se raširiše. – Kako to?

– Ne znam. Neko je zadavio mladića koji je došao po traku i odneo je. Magnetofon je prazan.

Namerno je govorio kratkim, brutalnim rečenicama, u želji da je poštedi šoka. Ipak, njeno lice preblede i ona nesvesno zakloni rukama gole grudi.

– Ko... ko je to učinio?

Lesli sleže ramenima.

– Neko kome nije u interesu da se dozna opis ubice. Ni traka iz studija nije slučajno nestala, u to sam ubeđen. Moramo odmah obavestiti policiju. Mali Rik je u opasnosti, kao i svi s kojima je razgovarao od časa kada je došao svesti.

Devojci se već vraćalo prisustvo duha.

– Sotelo... možda još neko od lekara... i...

– I ti, Magda.

Klimnuo je glavom i blede se osmehnula.

– I ti, Lari.

– Ja sam navikao na opasnost.

Devojka je neko vreme zamišljeno gledala pred sebe klimajući glavom.

– Nekako sam to osetila od prvog trenutka kada sam te ugledala – reče tiho. – Ne znam ... nešto u tvojim pokretima, u tom držanju, odaje čoveka koji živi opasnim životom. Valjda te zato do sada nisam ni pitala čime se baviš ... Ne znam čak ni da li se sada usuđujem da te pitam ...

– Privatno ili profesionalno? – nasmeja se Lesli. – Ne bih želeo da postanem junak neke tvoje nove reportaže sa lica mesta.

– Potpuno privatno, bar za sada. Iako imam utisak da bih tvojim doživljajima mogla ispuniti program od nekoliko sati, ne računajući reklame.

– Dosta priče, mala! – zapreti Lesli prstom. – Suviše se komotno ponašaš za devojku kojoj preti smrt. Treba da se javiš šefu, a zatim pozovi policiju. Samo još nešto: reci im da si ti našla telo u garaži. Nemaš ništa protiv?

– Opasan i tajanstven! – nasmeši se Magda. – Nadam se da ne radiš za neku stranu obaveštajnu službu?

– Čak ni za domaću, časna reč! – podiže Lesli ruku. – Ali, ako misliš na miru da telefoniraš, najpre obu-

ci nešto ... Obećavam da ću te svojim rukama svući čim ova gužva prođe ...

* * *

Norman Ejken tiho zviznu osvrćući se po raskošno nameštenoj kancelariji. Zainteresovano je posmatrao etikete po flašama nemarno poređanim iza poluotvorenih vrata bara.

– Znao sam da si uspeo, Volte – reče najzad – ali da si ovako visoko, to ... Sto od pola akra, fotelje, bar, skupocen tepih na podu, sekretarica pred vratima ...

– Čudi me da nju nisi stavio na prvo mesto – nasmeja se Kaminski pružajući mu ruku. – Znam da je tvoj tip ...

– Ma, pusti – uzdahnu Ejken. – Gledala me je tako da sam svaka dva minuta morao pogledati da mi nije otkopčan šlic. Je li, Volte, zbog čega ti je ta ženska toliko uobražena?

– Ne znam – sleže ovaj rameni – niti smem da je pitam. Sva sreća da Lilijan nema pristupa ovamo, inače ... morao bih da tražim drugi posao!

– Nemam kod nje nikakve šanse – uzdahnu Ejken. – Verovatno zarađuje dva puta više od mene.

– Otprilike – nasmeja se Kaminski. – Slušaj, da te poslužim nekim pićem, pa da pređemo na stvar. Gospođa Keri može svakog časa ući sa gomilom hartija u rukama i

onda ništa od našeg razgovora.

– Onaj anđeo tamo zove se gospođa Keri? – radoznalo upita Ejken, pokazujući palcem preko ramena. – A zna li se ko je gospodin Keri?

– Gospodin Keri je umro pre dve godine – lukavo se smeškao njegov prijatelj. – Prema tome, Norm, put ti je otvoren, bar što se toga tiče. A za ostalo... – on rečito sleže ramenima. – Mada ti ne bih savetovao da pokušaš... Zli jezici tvrde da je gospodin Keri umro od iscrpljenosti.

– Neki ljudi baš imaju sreće – progundā Ejken, sa uživanjem otpijajući iz visoke čaše u kojoj je zveckao led. – Volte... šta ću da radim s tim Vajczekerom?

Prijateljevo lice se uozbiljilo. Otvorio je jednu od mnogobrojnih fioka svog stola i iz nje izvukao dosije u karakterističnom povezu.

– Prilično tanak – stručno proceni Ejken.

Kaminski klimnu glavom.

– Sve što u njemu piše mogu da ti ispričam za nekoliko minuta. Prvo i prvo, Vajczekеров dosije otvoren je samo zato što je svoje seksualne nagone izvivljavao na istom mestu kao jedna mnogo poznatija ličnost koju smo rutinski pratili. Vajczekерово ime samo je jedno od stotinak imena stalnih posetilaca tog mesta. Posle toga unet je samo još jedan podatak: neko vreme viđao se sa čovekom za koga pouzdano znamo da radi za izrael-

sku obaveštajnu službu.

– Baš ti hvala, Volte – kiselo se nasmeši Ejken. – Misliš da si mi time sve rekao, je li? Jedno mesito... jedna poznata ličnost... jedan tip koji je strani obaveštajac... Ja nisam Šerlok Holms, do đavola! Zar ne možeš da budeš malo konkretniji?

– Umesto odgovora, Kaminski pruži ruku da pritisne dugme interfona. – Gospođo Keri, nemojte nikog puštati petnaestak minuta kod mene. Imam važan razgovor sa gospodinom Ejkenom...

– Zar je tolika predostrožnost zaista potrebna? – podiže obrve Ejken.

– Možda i veća – smrknuto odvrati prijatelj. – Koliko jutros upozorili su me da dosije Vajczeker nije za lica van sastava FBI. Ne znam čemu tolika buka oko nekoliko nevažnih redova, do đavola! Ovakvih dosijea ima nekoliko miliona dole u suterenu!

– Možda ti redovi i nisu toliko nevažnih – osmehnu se Ejken. – Da čujem, Volte. Šta piše tamo?

– Gotovo ništa, rekoh ti... Mi rutinski držimo na oku modni salon izvesne Marše Grifits na Pensilvaniji aveniji jer se tamo skupljaju mnoge poznate ličnosti. Vajczeker je tamo počeo da zalazi otprilike u isto vreme kada i profesor Pulsen, jedan od najpoznatijih američkih genetičara, pa se tako i njegovo ime našlo na spisku...

– Šta kog đavola genetičar traži

u modnom salonu?

– Modni salon je samo firma – odmahnu Kaminski glavom. – Kod Marše Grifits aranžiraju se sastanci sa devojkama za muškarce čiji su seksualni apetiti malo neuobičajeni a imaju dovoljno novca da plate kako bi ih zadovoljili. Na žalost, i profesor Paulsen je bio među njima... Pošto je njegov rad bio od značaja za odbranu, naredili su nam da ga držimo na oku i vodimo evidenciju o svim stalnim posetiocima.

– Genetika od značaja za odbranu? – začudi se Ejken.

– Sve ima svoju ratnu primenu – kiselo se nasmeši Kaminski – pa valjda i ta genetika. Ne znam detalje, Norm, jer nisam radio na tom slučaju. Znaš, pričam ti samo ovo što piše u dosijeu. Posle nekoliko meseci, međutim, dosije Vajczeker je zatvoren jer je profesor Paulsen stradao u saobraćajnoj nesreći. Od tada ima više od tri godine. Pre nešto više od godinu dana unet je naknadno još jedan podatak: Vajczeker je viđen sa čovekom koji radi za Izraelce. Njegovo ime ti ne mogu reći, Norm. Zao mi je... Tip još ne zna da smo ga otkrili i ne bi valjalo da to nekako procuri.

– Da li je Vajczeker i dalje odlazio kod Grifitsove? – upita zamišljeno Ejken. – To mi je za sada jedini siguran trag.

– Verovatno – sleže Kaminski ramenima. – Mi ga više nismo kontrolisali jer nam nije bio zanimljiv,

ali to nije teško proveriti, zar ne?

– Ne bi trebalo da bude – osmehnu se policajac. – Hvala ti, Volte. Videćemo koliko si mi pomogao. I ne brini, niko neće doznati odakle mi ovi podaci.

Kaminski pohita da ukloni dosije sa stola, a zatim se zamišljeno zagleda u svoju čašu. Ispio je naglo, jednim gutljajem.

Ejken je shvatio signal. Ustao je i protegao svoje dugo telo.

– U redu, Volte, idem. I ja imam posla preko glave. Pozdravi Lilijan i klince!

Tiho je za sobom zatvorio vrata kancelarije i sa osmehom na licu okrenuo se ženi koja je ukočeno sedela za stolom i lupkala po pisaćoj mašini kao da Ejken nije tu.

– Oprostite – ljubazno reče on – neka hartija vam je pala pod stolicu... Čak oдавде vidim crveni natpis »strogo poverljivo«.

Gospođa Keri se trže kao oparena i naže čitavim telom da pogleda pod stolicu. Kada je podigla pogled, lice joj je bilo crveno od gneva.

– Vi... mene... meni ste našli da prodajete svoje duhovitosti!

– Oprostite – odvrati Ejken sa blistavim osmehom – ali u pitanju je bila opklada...

Ženska radoznalost nije izdržala.

– Kakva opklada? – ledenim glasom upitala je gospođa Keri.

– Kladio sam se sa samim sobom da će vam grudi ispasti iz te haljine kada se nagnete – mirnim

glasom objasni Ejken. – A sad ne znam da li sam dobio ili izgubio ... Ispala vam je samo jedna dojka!

Izašao je u hodnik grohotom se smejući.

Da pogledi mogu da ubijaju, Norman Ejken bi ostao mrtav na pragu kancelarije svog prijatelja.

* * *

Lesli se prvi probudio i tiho izvukao ispod pokrivača. Devojka je spavala mirno i čvrsto, na licu joj je lebdeo srećan osmeh.

Srećom, u dnevnoj sobi bilo je dovoljno prostora za njegove uobičajene vežbe. Prepustio im se, prazneći mozak od svih uznemiravajućih misli koje su ga progonile.

Ali nije uspevao da postigne onaj tako željeni mir. Mučila ga je pomisao na Sumika ...

Znao je da bi mu ona oprostila, suviše ponosna da bi se uzbuđivala zbog neke druge žene. A opet, osećao se kao lopov koji je opljačkao svog dobročinitelja.

Nekoliko puta je duboko udahnuo i pokušao da se opusti.

Neko ga je posmatrao.

Podigao je pogled. Magda, na vratima spavaće sobe, umotana u svileni pokrivač sa kreveta.

– Dobro jutro – rekla je promuklim glasom. – Nije ti bilo dosta one gimnastike noćas?

– A tebi? – osmehnu se Lesli. Njegovo vitko mišićavo telo bilo je već obliveno znojem. Primetio je

kako ga Magda sa divljenjem posmatra.

Obliznula je usne.

– Nije.

Zbacila je pokrivač na pod i prešla rukama preko punih grudi, gledajući Leslija pravo u oči. Prišla mu je lagano njišući kukovima i klekla pred njega.

Osetio je njene drhtave prste na svom telu, gladna usta ...

Istuširali su se zajedno, uz smeh, prskajući jedno drugo, igrajući se kao deca. Magda je za nekoliko minuta pripremila ukusan i lak doručak.

Lesli je odgurnuo tanjir i uzdahnuo, paleći cigaretu.

Bilo je dosta igre. Trebalo je vratiti se u stvarnost.

I Magdino lice se iznenada uozbiljilo.

– Kao da si odjednom postao drugi čovek, Lavi – rekla je tiho.

– I jesam – klimnu on glavom. – Uskoro moram izaći, devojčice. A sama znaš šta nas sve čeka napolju.

– Misliš da mi zaista pretila opasnost?

– Siguran sam u to. Sva sreća da naš protivnik, ili protivnici nisu imali dovoljno vremena sinoć. Rik i Sotelo su sada pod nadzorom policije i za njih ne moramo brinuti. Ali ti ... najbolje bi bilo da na neko vreme napustiš grad, Magda.

– Da napustim grad? – zapanji se ona. – Šta ti pada na pamet, Lavi? A posao?

– Mrtva nećeš raditi – brutalno

reče on.

– Ne bojim – odmahnu ona glavom. – Sem toga, ti si kraj mene, zar ne?

– Ne mogu biti stalno kraj tebe – strpljivo objasni Lesli. – Znaš zbog čega sam došao u Vašington. Želim da nađem Tošibu.

– A da bi ga našao, potrebna ti je moja pomoć – trijumfalno se nasmeja devojka. – Vidiš da se ne moramo razdvajati! Za to vreme valjda će i policija nešto uraditi i naći ubicu...

– Ne verujem... – kiselo se nasmeja Lesli. – Oni se snalaze samo u onim najočiglednijim stvarima. Ovaj slučaj nije za njih.

– Koji? Tošiba?

– Ne samo Tošiba – zamišljeno odvrati Lesli. – Vidiš, Magda, imam utisak da se neprestano vrtimo oko istog čoveka. Nije mi ni malo teško da zamislim da je on ubica dvojice policajaca i devojke u parku, da je on napao Rika i njegove prijatelje, da je on ubio mladića dole u garaži... Možda ne direktno, svojim rukama, ali je sva ta ubistva svakako on organizovao. I ne samo to: ja sam se već dva puta sukobio sa jednim momkom koji bi sva ta ubistva s lakoćom mogao izvršiti...

– Ti? – Njene oči se raširiše. – Kada, Lavi?

– Najpre kod Tošibe u dodžou, zatim u policiji. Ali, pazi sad: to je bio ili jedan isti čovek, ili dvojica koji potpuno liče jedan na drugog.

Bliži sam drugoj mogućnosti jer sam video kada je onaj prvi poginuo. Drugog sam ubio svojim rukama.

– Čekaj... kako tog tipa povezuješ sa drugim ubistvima? – nepoverljivo upita ona. – A i ti tvoji identični blizanci... ne zvuče mi uverljivo.

– Taj momak ima nadljudsku snagu i reflekse, Magda. Svi oni ljudi ubijeni su golim rukama, sem dvojice policajaca, a niko bolje od mene ne zna koliko je to teško izvesti!

– Lari... ko si ti?

On ustade i priđe prozoru, zagledan u grad pod sobom.

– To ti još ne mogu reći – glas mu je bio tih – ali moraš imati poverenja u mene, Magda...

– Hoću pod jednim uslovom – nasmeja se ona. – Vreme je da i ja postavljam uslove. Kad sve ovo bude gotovo, Lari, priča je ekskluzivno moja... Drugih novinara nema, važi?

– Važi – osmehnu se on. – Ti si jedini novinar do koga mi je stalo, Magda.

Ona se nasmešila, ali se videlo da su joj misli na drugoj strani. Nervozno je zapalila cigaretu, ali je nekoliko trenutaka kasnije smrvila u pepeljari.

– Lari?

– Molim?

– Ta tvoja priča... izvini, ali sve te stvari, po meni, nemaju mnogo veze među sobom.

– Zato što ti nisam sve rekao – osmehnu se on. – Za sada je to samo moja teorija, ali je to i jedina teorija koja nekako povezuje sve činjenice.

– I, naravno, to mi nećeš reći – napući Magda usne.

– Reći ću ti – osmehnu se Lesli. – Zar se nismo dogovorili da mi pomažeš? Slušaj dobro: zamisli čoveka kome je stalo samo do moći. Takvih ima u Vašingtonu, zar ne?

– Najmanje sto hiljada – nasmeja se devojka. – Zašto bi, inače, bili u Vašingtonu?

– Taj čovek, naravno, neće birati sredstva da ostvari svoj cilj – zamišljeno produži Lesli. Nervozno je koračao po maloj kuhinji. – Ali, za velike ciljeve potrebni su odani i sposobni saradnici, ponekad i čitava armija saradnika spremnih na sve. To je slaba tačka svih koji sanjaju o vladavini nad svetom, Magda. Saradnici! Međutim, ako taj čovek ima mogućnosti i načina da te saradnike bukvalno stvori, da im dâ nadljudske sposobnosti i inteligenciju i udahne nepokolebljivu odanost prema sebi... šta onda, Magda?

– Onda bi verovatno uspeo – nasmeši se ona. – Izvini, Lari, ali sve to mi zvuči previše fantastično.

– I meni – nasmeja se on. – Ipak, saslušaj me do kraja. Način za to postoji, bar u teoriji. Čula si za genetski inženjering?

– Naravno da sam čula, ali...

– Sačekaj! Sada već imamo čove-

ka sa armijom odanih sledbenika, još jednom podvlačim, sledbenika sa nadljudskim moćima. Potreban mu je određen period da svoje kreature proveri i van laboratorije, u svakodnevnom životu, verovatno i da raširi njihovu mrežu i pod njihovu kontrolu stavi sve vitalne tačke, bar u Vašingtonu, ako ne i u čitavoj Americi. Šta ako je ovo period »probe« za njih, kada ni oni sami još ne znaju za šta su sve sposobni, kada moraju još mnogo da uče o ljudima koji će im jednog dana postati ogorčeni protivnici?

– I otuda ova ubistva?

– Da Magdo. Možda njegova kontrola nad njima još nije savršena. U dva slučaja napadnute su devojke, seksualno veoma privlačne. Možda su ta stvorenja, u manipulaciji njihovim genima, dobila previše seksualnog nagona. To zvuči prihvatljivo, zar ne?

– Time i ti postaješ automatski sumnjiv! – nasmeja se Magda. – Pa i ja... U redu, da prihvatimo za devojke, ali šta je, onda, sa Tošibom?

– I tu je objašnjenje jednostavno: oni od nekoga moraju naučiti bori-lache veštine. Tošiba nije jedini majstor koji je nestao, je li tako?

Magda za uzdahom zapali novu cigaretu, vrteći glavom.

– Ne znam, Lari... kao da čitam neku naučnofantastičnu priču.

– Magdo – vatreno reče on – ono što sam naučio u Japanu načinilo je od mene savršenog poznavao- ca ljudskih mogućnosti. Ljudi sa koji-

ma sam se sukobio bili su više od običnog čoveka, veruj mi!

Devojka se strese čitavim telom.

– Ako je samo deo od toga tačan, Lari... onda je čovečanstvo pred užasnom opasnošću...

On se umorno spusti na stolicu.

– Da, Magdo. Upravo to pokušavam da ti dokažem. Čovečanstvo je pred užasnom opasnošću. Možeš li da zamisliš šta bi se dogodilo kada bi taj čovek stekao kontrolu samo nad Stratezijskom komandom vazduhoplovstva u Omahi? Ili nad Komandom vazdušne odbrane u Kolorado Springsu?

Ona užasnuto klimnu glavom.

– Mogao bi da ucenjuje čitav svet, sa najmoćnijim oružjem u rukama! – Ali... ko je taj čovek, Lari? Kako je to uopšte moguće?

– To ne znam – tiho reče on. – Mislio sam da ćeš ti moći da mi pomogneš da ga otkrijem. Bolje poznaješ ovaj grad od mene.

– Taj čovek morao bi biti u samom vrhu hijerarhije – zamišljeno reče ona. – A to su ljudi o kojima se zna samo ono što oni žele da se zna... Lari, zar ne postoji neko prihvatljivije objašnjenje? U redu, recimo da postoje ti tvoji nadljudski snažni zločinci... Možda je u pitanju samo želja za novcem, možda su to obični gangsteri kojima je u ruke slučajno dospelo veliko otkriće?

– Nema tu ničeg slučajnog, Magdo – zavrte Lesli glavom. – Takav poduhvat zahteva ogromna sred-

stva, ogromno znanje i dugogodišnji rad. Mafija, jednostavno, ne bi uložila novac i trud u takav poduhvat, ima toliko načina da se jednostavnije dođe do novca. Mislim da iza svega ovoga stoji neki naučnik...

– Ludi naučnik – nasmeja se ona ponovo. – Vraćamo se naučnoj fantastici, je li?

– I nuklearno oružje je bila fantastika – podseti je Lesli – a danas može da nas ubije po hiljadu puta... Oružje o kojem ti sada govorim mnogo je opasnije jer je i selektivnije. Njime uništavaš samo odabrane, a ostale prisiljavaš da ti služe. Magdo, pokušaj da tako misliš o tome. Utoliko bolje ako sam se prevario i ako zaista postoji neko jednostavnije objašnjenje.

– U redu – ona ozbiljno klimnu glavom. – Hajde da pretpostavimo da stvari ne mogu biti crnje i gore nego što ti misliš... Uostalom, u tome je prednost pesimista: ne mogu se nikada razočarati, očekuju ih samo prijatna iznenađenja.

Lesli se nasmeja.

– To mi se već više dopada. Sad da se dogovorimo šta i kako dalje...

Ona ga iznenađeno pogleda.

– Čekaj, zar nećeš nikoga obavestiti?

– Koga?

– Šta znam... policiju... FBI... Ko je već nadležan.

– Niko nije nadležan za lude naučnike, Magdo – osmehnu se Lesli.

– U najboljem slučaju, sažaljivo bi te pogledali i obećali da će učiniti sve da istraže taj slučaj. U najgorém ... pa, treba računati da su protivnici već ubačeni u policijski aparat i aparat FBI. Seti se, jednog od njih ubio sam usred policijske centrale ... Samo bismo nepotrebno skrenuli pažnju na sebe.

– Može biti ... što znači ...

– Znači da smo nas dvoje za sada sami protiv njih, a to je velika prednost.

– Prednost?! – podiže ona obrve. – Izvini, ali meni to ne liči na prednost.

– Kako da ne? Nas dvoje mnogo brže i jednostavnije koordiniramo akcije, brže donosimo i izvršavamo odluke. Nijedna složena organizacija, ma kako efikasna bila, to ne može da postigne. Primenjena kibernetika, devojčice. Kod nas je povratna sprega mnogo kraća nego kod njih!

Ona se ponovo zasmeha onim srebrnastim smehom koji se Leslieju toliko dopadao.

– Ne zaboravi – upozori ga – da smo se dogovorili da budemo pesimisti!

* * *

Norman Ejken se svojim lenjim korakom ušunjao u poznati mali bar, svoje omiljeno mesto za razmišljanje. Poznavao je gotovo sve redovne goste i često bi proveo po nekoliko sati u ćaskanju sa njima,

nad čašom viskija ili kriglom piva. Ili bi nastavio svoj maratonski šahovski meč sa penzionisanim takсистom O'Malijem, iako nijedan od njih nije bio siguran u rezultat. Znali su otprilike da se kretao negde oko 155 :156.

A tu je bila i Ejbi ...

Samo što sada Ejbi nije bila tu. Ejken razočarano pređe pogledom po maloj sali, praveći se da ne primećuje O'Malijevo mahanje.

– Hej, Norm! – zaurao je Irac. – Šta je, ne vidiš me? Dođi da ti pokazem jedno novo otvaranje!

I protiv svoje volje Ejken se nasmešio. U proseku svake nedelje O'Mali bi se pojavljivao sa nekim novim otvaranjem naučenim iz gomile šahovskih priručnika koje je krišom dovlačio kući. Taj mu je trik palio sve dok Ejkenov urođeni talenat za šah ne bi pronašao pravi odgovor.

– Viski! – dobacio je u prolazu namrgođenom vlasniku bara, koji je zavrnutih rukava s gađenjem prao čaše. Spustio se na stolicu preko puta Irca. Figure su već bile poređane po tabli.

– Gledaj samo šta će da bude – trljao je O'Mali ruke i, kao beli, odigrao prvi potez damom. Ejken je bez mnogo razmišljanja odigrao nekoliko sledećih poteza, sve dok se pred njim nije pojavila čaša sa pićem.

– A gde je Ejbi? – upita tobože iznenađeno kada se vlasnik bara malo odmakao.

– Prokletstvo! – grmnu Irac. – Izgubio sam opkladu!

Ejken ga kiselo pogleda.

– Ne pominji mi opklade . . . Danas nisam imao sreće sa njima.

– Ni ja – uzdahnu starac i otpi zamašan gutljaj iz krigle. – Matori Henesi tvrdio je da ćeš Ejbi pomenuti za manje od pet minuta, a ja sam bio ubeđen da nećeš.

– I kladili ste se u kriglu piva, naravno – nasmeja se Ejken, tražeći pogledom Henesija, još jednog od redovnih posetilaca bara. – U redu, nemoj da kukaš, ja ću platiti pivo za obojicu!

– Nije to – odmahnu O'Mali razočarano glavom. – Mislio sam da više voliš šah od te ženske, ali . . .

– U redu, hoćeš li mi konačno reći gde je ona?

– A ko to zna? Sinoć je jednostavno uzela svoju platu od Vika i nestala. Rekla je da je našla bolji posao.

Ejken ćutke klimnu glavom. Zamišljeno je otpio još malo viskija pokušavajući da se skoncentriše na igru, ali je veoma brzo uvideo da je situacija beznađna.

– U redu, matori – reče sa osmehom – strašno ti je ovo otvaranje, priznajem.

– Aha, aha! – zagalami Irac. – Šta sam ti rekao? Gospodine moj, nećeš ti više dobiti nijednu partiju, smem da se kladim!

– Kladi se ti sa Henesijem – nasmeja se Ejken, spuštajući na sto

novac za viski i dva piva.

– Čekaj, a revanš? Kud si krenuo?

– Idem kući da proučim literaturu – ozbiljnim glasom reče Ejken. – Dobio sam gomilu šahovskih knjiga iz Rusije.

Ispod oka je posmatrao uplašeni izraz O'Majlijevog lica jedva zadržavajući smeh.

Matori noćas sigurno neće spavati plašeći se nekog strahovitog novog sistema u otvaranju . . .

Raspoloženje mu se ponovo pokvarilo čim je izašao na ulicu. Vazduh je smrdeo na prašinu i benzin, a još je bilo užasno vruće.

Najgore od svega bilo je što nije znao kuda da krene tražeći Vajczekovog ubicu.

»Ne«, ispravi sebe. Najgore od svega je što je Ejbi otišla. I što je on znao kuda.

Sa uzdahom se uvukao u svoj »folksvagen« i krenuo u pravcu Pensilvanija avenije. Možda nije ni loše što u ovakvom raspoloženju kreće u »modni salon« Marše Grifits. Tu jazbinu trebalo je još davno pročešljati.

Veoma je brzo shvatio zašto policija već godinama ne uznemirava gospođu Grifits. Modni salon nalazio se u zgradi koja je bleštala od stakla i mermera u društvu poznatih banaka i osiguravajućih društava, pred čijim je dugim spiskom na ulazu Ejken sa poštovanjem zaklimao glavom.

Morao je da prođe kroz čitav ba-

raž uniformisanih ljudi iz obezbeđenja zgrade. Na njih njegova značka nije ostavljala nikakav utisak. Ejken je bio uveren da je najmanje jedan od njih pohitao telefonu da najavi njegovu posetu gospođi Grifits.

Modni salon nalazio se na samom krovu zgrade, jedna ljupka građevina od stakla okružena bujnim egzotičnim rastinjem. Vazduh je na ovoj visini bio mnogo čistiji, pa Ejkena nije iznenadilo što za stolovima razbacanim u zaklonu zelenila sedi mnogo elegantno obučениh parova.

Ušao je na širok ulaz i sa divljenjem se zagledao u veliki salon koji se prostirao pred njim. Na sve strane išle su savršeno obučene žene i hitri konobari u crnim odećama. Po dugoj rampi u dnu salona, uz pratnju muzike, šetalo je nekoliko manekenki. Bilo ih je više nego gledalaca opuštenih u udobnim foteljama duž rampe.

– Izvolite?

Pred njim je bila visoka vitka devojka, ozbiljnih tamnih očiju, u jednostavnoj odeći, takođe nekoj vrsti uniforme.

– Moje ime je Ejken ...

– Pa?

– Hteo bih da vidim gospođu Grifits.

– Da li ste najavljeni?

– Mislim da jesam – nasmeja se Ejken.

– Najavljeni ste, ili mislite da ste najavljeni? – strogo reče devojka. –

Gospođa Grifits je veoma zauzeta.

– Ida! – začu se prijatan ženski glas sa drugog kraja salona. – Povedi gospodina kod madam, Ida!

– Eto, ipak sam najavljen – isceri se Ejken.

– Pođite za mnom – reče devojka. Nijedna crta na licu nije joj se pomerila.

Iza jedne zavese skrivala su se vrata na koja je zakucala. Otvorila ih je, propustila Ejkena unutra, a onda ih zatvorila za njim.

– Detektiv Ejken? – upitao je jedan hladan glas. Pripadao je ženi platinaste kose, četrdesetih godina, čiji se ozbiljan izraz lica i konzervativna odeća slagali sa radnim stolom pretrpanim hartijama. – Čemu mogu da zahvalim za vašu posetu?

– Nećete me najpre ponuditi da sednem? – iskezi se policajac. – Ili je to rezervisano samo za inspektore i više po rang?

– Sedite – odvrati žena, hladno pokazujući na stolicu preko puta sebe. – I budite kratki, molim vas. Veoma sam zauzeta.

– Posao dobro ide? – podiže Ejken obrve smeštajući se na stolicu.

– Mislila sam da ste policajac, a ne poreznik – odseče ona. – Predite na stvar, molim vas.

– Radi se o ubistvu – lagano reče Ejken, ispod oka posmatrajući izraz njenog lica. Očekivao je bilo kakvu reakciju, ali se prevario. Gospođa Grifits bila je rođena da dobija na pokeru.

– Da?

– Ubijen je izvesni gospodin Vajczer. Mislim da je on bio jedna od mušterija u vašem salonu, gospodo.

Prezriv osmeh.

– Detektive Ejken, da imate oči u glavi, videli biste da je ovo ženski salon. Nikakav gospodin Vajczer nije mogao biti moja mušterija!

– Gospodo, ni ja nemam vremena za prazna brbljanja – lukavo se nasmeši Ejken. – Veoma dobro znam šta se krije iza ove vaše zgodne fasade... Mislim na salon, ne na vas. Vaša fasada je pomalo ruinirana, gospodo. Zanima me gospodin po imenu Vajczer. Da ću-jem?

Lice žene ostalo je nepokretno, hladni pogled počivao je na mladićevim očima.

– Tako, znači – reče ona tiho. – Pa, u redu...

Iz fioke radnog stola izvukla je jedan beo koverat i prezrivo ga bacila na sto. – Uzmite.

Ejken se glasno nasmejao.

– Nisam čuo nikakvu cifru.

– Hiljadu.

– On odmahnu glavom.

– Zadržite taj novac, gospodo. Može vam biti potreban za advokata. Rekao sam... Vajc-ze-ker!

– Pet hiljada – ledenim glasom rekla je žena. – I ne samo to...

Njeni dugi prsti napipali su jedno zvono na stolu. Ejken se radozno osvrnuo oko sebe.

Vrata iza radnog stola su se otvorila i na njima se pojavila jedna žena. Usne pod debelim slojem ruža bile su joj razvučene u osmeh. Kada je zauzela izazovani položaj oslonivši se na dovratnik. Njeno zrelo raskošno telo bilo je nespутano ispod širokog, providnog negligea.

Kosa joj je bila crvena.

Ejken tiho zapljeska rukama.

– Bravo, gospodo! Kako ste samo znali da volim ridokose?

– Intuicija – odgovori gospoda Grifits. – Da li smo se sporazumeli? Rita, možda gospodin ne vidi dobro... Skini to.

Ejken je progutao pljuvačku. Rita je mogla dobiti posao striptizete u svakom baru Vašingtona. Način na koji je laka tkanina skliznula sa njenog tela, pokreti koje je pri tom činila, samo njeno telo...

– Dakle?

Ejken odmahnu glavom.

– Žao mi je, gospodo. Rita je divna, ali mene trenutno zanima samo Vajczer.

Po prvi put policajac je primetio nešto kao strah u hladnim očima gospoda Grifits, ali se žena brzo pribrala i dala Riti znak glavom. Podigavši negliže s poda, ova je nestala kroz vrata, ne propustivši da dobaci Ejkenu prezriv pogled.

– Vi ste opasan mladić – rekla je gospoda Grifits tiho. – Ne interesuju vas ni novac ni žene... Fanatizam?

– Naprotiv – osmehnu se on – i

jedno i drugo me jako privlači... ali ima važnijih stvari.

– Šta želite da znate o Vajczeke-ru?

– Kada je dolazio, koliko puta, šta je ovde radio... i, posebno, šta je učinio da bi neko imao razloga da mu slomi vrat usred »Statler Hiltona«?

Žena mirnom rukom zapali cigaretu i zavalila se u stolici.

– Dolazio je prosečno jednom nedeljno u toku poslednje tri godine – počeo tiho. – Sve to vreme zahtejavao je jednu istu devojkicu. I istu sobu. Želite li i detalje?

– Ne naročito – Ejken napravi grimasu. – Mogu li da govorim sa tom devojkicom.

– Na žalost, ne. Klara nas je napustila pre nekih šest meseci. Čujem da se udala...

– Nemate njenu sadašnju adresu?

– Devojkama koje odlaze od mene nimalo nije stalo da održavaju vezu – blede se osmehnu žena. – Naročito kada se udaju, a sve to učine, pre ili kasnije.

– Kako se prezivala? Imate neku od njenih ranijih adresa.

– Klara Miler. Sada se verovatno preziva drukčije. – Hitrim prstima žena je prelistala mali rokovnik na stolu i na komadu hartije našvrljala nekoliko redova. – Evo njene nekadašnje adrese. Nadam se da ćete je pronaći...

– Zbog čega?

– Ne volim ljude koji mi ubijaju

mušterije. Vajczeke je ovde ostavljao nekoliko hiljada dolara godišnje.

– Bio je zadovoljan?

– Ne bi dolazio da nije, zar ne? Ima još ovakvih mesta.

– A kada je Klara otišla... nije prestao da dolazi?

– Nije – zavrte glavom gospođa Grifits. – Samo što je svaki put tražio drugu devojkicu. Očigledno, nijedna nije umela da ga zadovolji kao Klara.

– Sve vreme je provodio sa devojkama? Da li je imao veze sa još nekim?

– Običaj je da gospoda posede malo u salonu ili napolju kada je vreme lepo... Uglavnom se ovde i upoznaju i često traže društvo jedan drugog. Čudno, zar ne? Pomislili biste da se stide što dolaze ovamo, ali ne... Kao da se prave važni zbog toga.

– S kim se obično družio Vajczeke? – osmehnu se Ejken.

– To vam mogu reći. Čovek o kome je reč je mrtav. Profesor Paulsen. Poznati naučnik, nikada ga ne biste očekivali na ovakvom mestu, zar ne?

– Čekajte... zar on nije davno poginuo? – zinu Ejken.

– Da, rekoh vam da je mrtav – iznenadi se žena – ali to nije bilo tako davno. Ima jedva godinu dana...

– Hm – zamišljeno progunda Ejken. – Pa, hvala, gospođo. Mnogo ste mi pomogli...

– Nisam imala drugog izbora – sleže ona ramenima. – Ne morate da mi zahvaljujete.

Ejken je lagano prošao kroz salon, zadubljen u misli. Stoga nije ni primetio crvenokosu Ritu. Stajala je u jednom uglu, pogleda uprtog u njega. U ruci je imala slušalicu telefona...

* * *

»Mini moris« lagano se zaustavio pred ulazom u Lesliejev hotel.

– Hoćeš li da te sačekam u kolima? – rekla je Magda sa osmehom.

– Ti u tome ne smeš ni da izlaziš – progundala Leslie. – Silovali bi te nasred ulice!

Uska tanka haljina potpuno se pripijala uz gornji deo njenog tela, ističući čvrste grudi i bradavice, koje su još uvek bile napete kada ih je pogladio rukom.

– Lari... – šapnula je sklapajući oči. – Nemoj opet počinjati...

– Odmah se vraćam – reče on. – Treba samo da uzmem neke stvari na recepciji. Ako se nešto u međuvremenu dogodi, pritisni tri puta sirenu. Važi?

– Šta bi moglo da se dogodi usred dana? – trže se ona.

– Ne znam. Seti se našeg dogovora... Uvek se nadamo onom najgorem.

Pogladivši je po kosi, on iskoči iz kola, neupadljivo osmatrajući ulicu i ulaz u hotel. Ničeg neobičnog...

– Ima li pošte za mene? – upitao je čoveka za recepcijom.

– Koja soba? – nezainteresovano je upitao ovaj.

– 418, Eldvidž

– 418... 418 – promrmljao. – Aha... imate paket, gospodine Eldvidž. Potpišite ovde...

Gurnuo je Leslieja preko pulta dug uzak paket, malo iznenađen njegovom težinom. – Šta vam je ovo?

– Mač – mirno odgovori Leslie. – Hvala, do viđenja.

– Mač – zbunjeno promrmlja čovek gledajući za njim. – Na glupo pitanje, uvek dobiješ odgovor...

On sleže ramenima i sa uzdahom se vrati svojim ukrštenim rečima.

– Šta je to? – zapitala je i Magda kada se lakim korakom vratio u kola. – Štapovi za golf?

Lesli se nasmeja, setivši se pitanja čoveka na recepciji.

– Mač – reče kroz smeh.

Njene obrve se izviše.

– Mač?! Pravi mač? Samurajski? Daj da vidim!

Lesliejevi vešti prsti razmotavali su paket umotan u krutu hartiju. Pojavile su se crne korice mača i bogato ukrašena drška.

– Lep je – šapnula je Magda, pruživši ruku da pogladi ukrase. – Kupio si ga u Japanu?

– Ovakav mač ne može da se kupi – odmahnu Leslie glavom. Ovo je dai-katana, nešto duži od običnog mača. Ima dve oštrice. Dobio

sam ga.

– Pokaži mi. Da vidim da li je oštar! – oči su joj fascinirano blistale.

– Ne. Katana se izvlači samo za borbu...

Razočarano klimnuvši glavom, Magda upali motor.

– Kuda ćemo sad?

– Na neko mirno mesto – osmehnu se Leslie. U rukama mu je bilo nekoliko listova hartije koje je pažljivo odvojio od korica mača. – Treba da pročitam ovo...

– Od Sumiko? – tiho upita devojka.

– Jeste, ali ne ono što ti misliš...

Ona iskosa baci pogled na hartije.

– Možeš da mi pričaš šta hoćeš – besno dobaci – kad je to pisano na japanskom!

– Hoćeš da ti pročitam? – nasmeja se Leslie.

– Neću!

Zaustavila je kola nekoliko blokova dalje, u blizini mosta Memorijal. Kej je bio pust, zaklonjen od bučne ulice gustim redom rastinja.

– Da li vam ovo mesto odgovara, gospodine?

– Odlično. Možemo izaći da malo prošetamo.

Ona je izašla iz kola pre njega i osvrnula se oko sebe.

– Toplo je. Možemo da sednemo i na kej.

Leslie je zastao kraj kola u času kada se spremao da zatvori vrata.

Haragei! U blizini je bila opasnost.

– Magdo – rekao je, nastojeći da mu glas ostane miran – vrati se u kola?

– Zašto? – iznenađeno se okrenula.

– Vrati se u kola!

Poslušno je klimnula glavom, osvrćući se oko sebe. Nikoga nije bilo na vidiku.

– Šta je bilo? – upita tiho kada je stala kraj njega.

– Možda ćeš ipak imati priliku da vidiš sečivo mača – osmehnu se Leslie. – Uđi u kola i sedi, ma šta da se dogodi. Neka motor bude upaljen, za svaki slučaj.

– Lari... ako ti se nešto dogodi?

– Ništa mi se neće dogoditi, ludiče – reče on nežno – ali neka ti motor bude upaljen...

Dolazili su iz istog pravca kao i oni, kroz zid od zelenila. Njih četvorica. Potpuno istih lica, sa tankim usnama i bleđim plavim očima, zalizane svetle kose. Jedino nisu bili obučeni jednako.

Samouvereno su koračali, jedva pokrećući široka ramena.

Leslie se naže i levom rukom dohvati mač sa sedišta. Odmakao se nekoliko koraka od kola i stao leđima okrenut reci. Levom rukom stezao je korice mača, desnom blago milovao dršku, osećajući kako ga zove. Duboko je udahnuo vazduh i skoncentrisao se na svaki pokret četvorice protivnika.

»Kao mašine«, pomislio je. Koračali su potpuno ravnomerno, kao vojnici.

Katana je još bio u koricama. Kroz staklo, Lesli je bacio kratak pogled na Magdino uplašeno lice. Osmehnulo joj se da je ohrabri.

Možda to i nije bilo potrebno. Tek tada je shvatio da ona u ruci drži mikrofon i da uzbuđeno govori u njega.

Četiri čoveka su iz koraka prešli u trk. Dvojica su skliznuli u stranu da ga napadnu s boka, dvojica su dolazili pravo prema njemu, spremni da ga šćepaju...

Sečivo je blesnulo na suncu i začuo se onaj neponovljiv zvuk katanе kada se izvlači iz korica.

Lesli je zastao u gornjem položaju, sa mačem stisnutim obema rukama iznad glave. Kroz sužene proreze očiju tražio je prvu žrtvu svog strašnog oružja.

Zvižduk sečiva kroz vazduh i katana se užasnom snagom spustio na prvog napadača sa Lesliejeve leve strane. Sečivo iskovano pre više od dve stotine godina bilo je oštrije od brijanja. Noge i donji deo tela refleksno su produžili još jedan korak. Mač se spustio ukoso, odvojivši glavu i desnu ruku napadača od ostatka tela. Iz vratnih arterija šiknuo je debeo mlaz krvi.

Pokleknuvši, Lesli odskoči ulevo, s mačem već u srednjem položaju kendoa. Vrh plemenitog čelika munjevitom brzinom pokrenuo se napred i nazad, gore i dole. Drugi napadač previo se u pojasu tako da je glavom dotakao kolena. Kroz prste stisnute na stomaku, još pre

nego što se s tupim treskom sručio na zemlju, pokuljala je utroba...

Zalet preostale dvojice i Lesliejev skok u stranu stvorio je između protivnika razmak od nekoliko koraka. Obojica su reagovala trenutno: blede plave oči ponovo su bile uperene u Leslija. On se lagano odmicao, tražeći pod nogama sigurnije uporište od betona zalivenog krvlju prvog napadača.

Među prstima napadača obučenog u farmerke i majicu drečavih boja pojavio se kratko oštro sečivo. Podigao ga je u visinu očiju i zakoračio prema Lesliju. U ruci drugog stvorio se pištolj sa dugim cilindrom prigušivača.

Još niko od njih nije progovorio ni reči. U huk saobraćaja sa druge strane živice slio se tihi motor Magdinih kola. Lesli se skoncentrisao na pištolj u ruci čoveka obučenog u elegantno sivo odelo. Mozak mu je munjevitom brzinom analizirao svaki detalj, svaki pokret. Za njega vreme kao da je stalo: podsećalo je to na usporeni film kada je prst čoveka počeo da se grči na obaraču iako je Lesli dobro znao da je u pitanju samo jedan jedini delić sekunde.

Nije bilo teško izračunati putanju metka. Poluokret tela na vrhovima prstiju, i blistavo sečivo ponovo se uzdiglo iznad glave i zafjukalo kroz vazduh.

Metak je prošao u visinu Lesliejevih grudī. Osetio je talas vazduha na telu. Čovek u farmerkama glu-

po se zagledao u svoju ruku sa nožem kako se bešumno kotrlja po betonu. Nije ni primetio da se sečivo sada diže naviše: kratkim potezom Lesli mu je prerezao grlo.

I sve to vreme nije skidao pogleda sa cevi pištolja. Mali pokret ponovo je bio dovoljan da se izbegne metak...

Po prvi put Lesli je zapazio nekakav izraz na licu napadača. Nije imao ni vremena ni želje da ga analizira. Katana se sa fijukom spustio na lobanju. Čovekovo lice je presečeno na dva dela.

Duboko je udahnuo vazduh nekoliko puta, a onda se nagnuo da obriše sečivo o majicu onog tipa u farmerkama.

Nežno je vratio katana u korice i okrenuo se kolima.

Magda je ležala licem oslonjena na volan. Koturi magnetofona na sedištu kraj nje beskorisno su se okretali.

Osmehnuvši se, Lesli pritisnu taster da vrati traku na početak. Strpljivo je sačekao da se ona premota, a onda ponovo uključio snimanje, izvukavši kabl mikrofona.

Od ovoga događaja Magda Lomer neće moći da napravi reportažu...

Uklonio je magnetofon na zadnje sedište i pomerio devojkicu na slobodno mesto, a sam seo za volan.

Još nekoliko metara točak malih kola ostavljao je krvav trag...

* * *

Ejken je besciljno tumarao ulicama, ruku zavučenih duboko u džepove, jedva primećujući šta se događa oko njega. Nekoga bi mogao zavarati prazan izraz njegovog lica, ali mladi detektiv je iz iskustva znao da na ovaj način najbolje razmišlja. Iza neprozorne fasade njegov mozak radio je kao najprecizniji sat.

Delovi mozaika postepeno su počeli da se uklapaju u celinu čiji se izgled Ejkenu sve manje dopadao...

Posle posete modnom salonu gospođe Grifits, svratio je u stanicu, vešto izbegavši da se nađe na putu glavnom inspektoru Bradersu. Ovaj je, već promukao od urlanja, zahtevao da mu propađu Ejkena, preteći da će ga suspendovati i raspisati poternicu za njim. Mladić je veoma dobro znao o čemu se radi: lanac neobičnih događaja u gradu postajao je sve duži; gradonačelnik, okružni tužilac, štampa, građani... zahtevali su od Bradersa da ga konačno prekine. Detekтиви su leteli na sve strane, očiju zakrvavljenih od umora, promuklim glasovima diktirali izveštaje i ponovo leteli na nove zadatke, teturajući se na nesigurnim nogama.

»Naravno da, tako neće ništa postići«, prezrivo pomisli Ejken. »Jednostavno, nemaju vremena za razmišljanje u takvoj jurnjavi«. Zato se on tako dobro i čuvao da

ga ne uvuku u zahuktali mehanizam desetak raznih istraga koje su prikupljale gomile podataka. Nesreća je bila u tome što niko nije imao vremena da te podatke pažljivije analizira i iz njih izvuče ono bitno...

Nije mu se dopalo ni ono što je doznao iz kartoteke o saobraćajnim nesrećama. Profesor Paulsen, čovek čije se ime u njegovoj istrazi sve češće pominjalo, zaista je poginuo pre nešto više od godinu dana, a to je značilo da i u FBI nešto smrdi. Prsti su ga svrbeli da okrene broj Voltera Kaminskog, ali se uzdržavao, pokušavajući da razmotri sve mogućnosti koje je ta činjenica otvarala.

Prezirao je posao koji mu je slučaj nametnuo: da traži Klaru Miler, jednu od bivših devojaka madam Grifits. Uvek se ponosio što radi glavom, a ne nogama, kao običan pozornik: ovoga puta nije mu preostajalo ništa drugo jer se nije usuđivao da od Bradersa zatraži još jednog čoveka. Najverovatnije da ga ne bi ni dobio, a njemu samom natovarili bi na vrat još nešto...

U odeljenju za prostituciju ništa nisu znali o Klari Miler. Umorni narednik u kartoteci objasnio je Ejkenu da su te ženske veoma pokretljiva družina i da veoma često menjaju prebivalište, grad, državu. Slegao je ramenima kada je Ejken upitao na koji ih način nalaze.

– Obično čekamo da nam same ulete u šake – rekao je narednik. –

Te devojčice se pre ili kasnije uvek vraćaju svom poslu. Treba samo biti strpljiv...

Ejken se ponosio svojom strpljivošću, ali ovoga puta ta mu vrlina nije bila od pomoći. Intuitivno je osećao da se ritam zločina u gradu ubrzava i nejasno poimao nekakvu neobjašnjivu vezu među njima.

Uzdahnuo je i odlučio da uhvati bika za rogove. Više nije bilo vremena za oklevanje. Ušao je u jedan mali restoran i pogledom potražio telefon na zidu.

Javio se najpre ženski glas. Smeškajući se u sebi, on reče:

– Dajte mi Kaminskog, molim vas.

– Oprostite, ko ga traži? – ledeni glas gospođe Keri.

Detektiv prevrte očima.

– Norman Ejken.

– Oh... – za čitavu nijansu hladnijim glasom. – Trenutak...

Ejken je strpljivo čekao da čuje glas Kaminskog.

– Molim, Norm?

– Slušaj, Volte... izgleda da ste onaj dosije pre upotrebe suviše mučkali, pa su se neki podaci poremetili...

– Na primer?

– Paulsen nije poginuo pre tri godine, već pre nešto više od godinu dana.

– Aha...

– Ništa više nemaš da kažeš? Ja sam bio ubeđen da je FBI nepogrešiv – nasmeja se Ejken.

– Slušaj, Norm... imam trenut-

no jedan važan razgovor. Kako bi bilo da se nađemo negde u gradu za jedno sat-sat i po? – glas Kaminskog zvučao je oprezno.

– Može, ali pre nego što pođeš, proveriti mi još nešto... Kod madam Grifits radila je izvesna Klara Miler. Želeo bih da je nađem, pa pogledaj postoji li negde njena sadašnja adresa. Mada, s obzirom kako su vam podaci tačni, očekujem da ćeš mi reći da je devojčica negde u Patagoniji...

– Dobro, pokušaću – promumlao je Kaminski. – Onda, za sat ili malo više u onom lokalu gde smo poslednji put bili. Sećaš se?

– Šta... zaboravio si mu ime? – nasmeja se Ejken.

– Objasniću ti... Zdravo, Norm.

Ejken je još nekoliko trenutaka ostao zagledan u slušalicu, a onda je sa uzdahom okačio na aparat.

»I Volt se neobično ponaša«, mislio je. »Da li je moguće da i u FBI nije sve čisto?«

»A zašto ne,« reče sebi malo kasnije, nad lošim viskijem, koji je barmen prosto tresnuo pred njega. »Ni ti momci tamo nisu sveci...« Ali mu se ta pomisao manje dopadala od svega što je doznao u poslednjih nekoliko dana. »Do đavola, mora postojati neko u koga čovek može imati neograničeno poverenje!«

Odmahnuo je glavom i istresao viski iz čaše. Njegova podsvest borila se da potisne jednu sliku koja mu se neprestano nametala: fotog-

rafiju ugljenisanog leša profesora Paulsená za volanom olupinê pornele od plamena i zgužvane od pada niz visoku liticu.

Zašto se neprestano vraćao na tu sliku? Nešto je tu nedostajalo, ne na slici, već u nekoliko redova zvaničnog zaključka na kraju dosijea.

Pa da!

U dosijeu nije bilo izveštaja o autopsiji!

Sanjivi barmen se trgao kada je njegov nepoznati gost gotovo skočio do telefona. Ejkenove oči su blistale. »Da li bi to moglo značiti da...«

Nekoliko minuta kasnije, Ejken je uspeo da uspostavi vezu sa inspektorom Keslerom, koji je godinu dana ranije vodio istragu povodom smrti profesora Paulsena.

– Paulsen... Paulsen... – zamišljeno je ponavljao glas sa druge strane. – Zašto ne pogledaš u dosije, do đavola?! Ne mogu ja sve podatke držati u glavi, kolega!

– Pogledao sam – strpljivo odgovori Ejken. – Nema izveštaja o autopsiji.

U ušima mu odjeknu zaglušna psovka.

– Prokletstvo, sad se sećam! Pa da, onaj naučnik koji je mislio da njegova kola mogu da lete... Šta te iznenada interesuje, Ejken?

– Izgleda da ima neke veze sa slučajem na kojem sada radim. Zbog čega nema tog izveštaja?

– Autopsija nije ni rađena – uz-

dahnu Kesler. – Dobili smo mig odozgo da to nije potrebno. A nije ni bilo, do đavola, uzrok smrti bio je jasan kao sunce! Profa je pre vremena stigao u pakao.

– Hvala – osmehnu se Ejken. U pogledu mu se video trijumf.

Njegova podsvest ipak je bila u pravu! Nema dokaza da je profesor Paulsen zaista mrtav!

»Ali nema dokaza ni da je umešan u sve ovo«, podseti ga njegov hladni policijski mozak«. Okani se maštarija, Normane! Činjenice, okružni tužilac želi samo činjenice, porota želi samo činjenice!«

Bacio je pogled na sat. Bilo je krajnje vreme da krene na sastanak sa Kaminskim.

Volter je već bio za jednim stolom u uglu malog restorana za koji su ih vezivale uspomene još iz studentskih vremena. Nije primetio kada je Ejken ušao. Lice mu je bilo napeto i uznemireno, pogled uprt u praznu čašu.

– Dva viskija! – dobaci Ejken u prolazu pored šanka. – Halo, Volte! Nešto nije u redu? Izgledaš upravo kao moj šef Braders ovih dana!

– To ti nije neki naročiti kompliment – blede se osmehnu Kaminski. – Sinoć sam ga video na televiziji...

– Gle! Šef mi je postao TV-zvezda – iznenadi se Ejken. – Hvala bogu, moj momački stan još je pošteđen tog čudovišta!

– Nemoj ni da kupuješ televizor

ako imaš malo soli u glavi! – isceri se Kaminski. – Bar dok se ne oženiš. Posle toga ćeš morati... videćeš...

Nesigurnom rukom Kaminski je dohvatio tek donetu čašu viskija i odmah je iskapio.

– Je li sve u redu kod kuće, Volte? – tiho upita Ejken. – Lilijan? Deca?

– Oh... u najboljem redu – sleže Kaminski ramenima. – Međutim, na poslu...

– Smem li bar da pitam šta?

– Zašto da ne, do đavola?! Imam novog šefa, Norm. Od juče. I znaš šta je prvo uradio? Proverio je ko je sve u poslednjih mesec dana uzimao dosije Vajczer iz kartoteka!

– I?

– Naravno, ja sam bio jedini koji je skinuo prašinu sa njega u poslednjih godinu dana. Možeš misliti kako me je izribao kada je doznao o čemu se radi?

– Rekao si mu za mene?

– Naravno da sam rekao, do đavola! Zar misliš da mogu sebi da dozvolim taj luksuz da ostanem bez posla? Čovek koga isteraju iz FBI zauzima počasnno mesto na svim crnim listama odavde do Los Anđelosa!

– Čekaj... nije ti rekao zbog čega se zanima upravo za Vajczekera?

– Ništa mi nije rekao – potišteno odvrati Kaminski kružeći pogledom po stolu. Ejken spremno gur-

nu prema njemu svoju još nepopijenu čašu i Kaminski je zahvalno ispi. – Mada sam se na kraju valjda izvadio ... – dodade kiselog lica. – Tvoj telefonski poziv maločas došao je u pravi čas. Rekao sam šefu da sam dosije uzeo kako bih proverio tačan datum Paulsenove smrti.

– Poverovao je?

– Ne znam ... ali moram biti veoma oprezan narednih nekoliko meseci, Norm. Možda i sada grešim što sam se sastao sa tobom ... Taj tip će me svakako držati na oku.

– Čekaj, ko je on u stvari? Šta je s tvojim dosadašnjim šefom, matorim Pitersonom?

– Piterson je imao infarkt ... Lidli, to je taj moj novi šef. Premešten je odnekud iz Atlante. Niko živi ne zna ništa o njemu.

– Kako izgleda? – radoznalo upita Ejken.

– Opasno ... Visok, krupan, izuzetno snažan. Tanke usne, blede plave oči, kosa zalizana sa čela pravo unatrag ... Nedostaje mu samo monokl da izgleda kao pruski general u penziji. Mada, u stvari, nije star ... Čak je možda i premlad za ovakvo mesto.

Ejken zamišljeno klimnu glavom. Pogled mu je odlutao kroz prozor restorana, preko široke ulice prepune vozila, do živice koja je trotoar odvajala od reke na drugoj strani. Kako bi bilo lepo sada sesti na kej i posmatrati kako voda teče ... odmoriti mozak od svih

Vajczekera na ovom svetu ...

– Uspeo si da proveriš datum Paulsenove smrti? Moj izveštaj je tačan?

– Potpuno – klimnu glavom Kaminski. – Pitao sam u kartoteci kako je bilo moguće da se pojavi takva greška. Slegli su ramenima: neko je uneo pogrešan datum, kažu. Nema mogućnosti da se proveriti svaki podatak koji se unosi u tu gomilu hartije ...

– To nije moralo da bude slučajno, zar ne? – tiho upita Ejken.

Kaminski se trže.

– Misliš da je neko namerno ... Ali, zašto, Norm? Zašto?

– To ti reci meni – osmehnu se detektiv. – Možda da obeshrabri svakog kome bi palo na pamet da istražuje profesorovu smrt, a?

– Zar tu ima još nešto da se istražuje?

– Izgleda da ima. Volte ... moraš mi učiniti još jednu uslugu. Prošli put veoma pažljivo si izbegavao da mi kažeš čime se konkretno bavio profesor Paulsen ... Ima li u njegovom dosijeu podataka o tome?

Kaminski je klimnuo glavom, a oči su mu budno ispitivale svako lice u malom restoranu. Nagnuo se preko stola još bliže Ejkenu.

– Reći ću ti, zainat Lidliju – iskezi se. – Profesor je rukovodio jednim projektom Pentagona. Šifrovani naziv projekta bio je SGI-1, »super džijaj«, supervojnik. Ukratko, cilj projekta bio je da stvori vojnika koji bi psihofizičkim osobina-

ma nadmašivao prosečno ljudsko biće. Paulsen se držao teorije da je stvarnu razliku moguće ostvariti tek kontrolom gena budućeg »super dži« i klonovanjem ćelija odbačenog uzorka, kako bi se dobile željene psihološke i fiziološke prednosti.

– Nije teško pogoditi kakve – stres se Ejken. – Potpuna odaynost, slepa disciplina... Sasvim dovoljno za početak, bar što se tiče onog dela iz psihologije.

– Da – klimnu Kaminski glavom. – Vojnik za kakvim generalima veka – vima čeznu... Ako se tome dodaju izuzetne fizičke predispozicije, dobio si armiju kojoj se ništa na svetu ne može suprotstaviti... Srećom, početni rezultati nisu zadovoljili senatski potkomitet koji je ispiti – vao zašto se troše sredstva namenjena odbrani. Kažu da su neki senatori bili šokirani idejom o stvaranju veštačkih vojnika, ma koliko oni bili korisni za oružane snage. Ukratko, dodatna sredstva nisu odobrena i projekt je splasnio kao balon. Nešto posle toga i profesor Paulsen je poginuo, tako da je stvar potpuno legla...

Ejken je sedeo ukočeno u svojoj stolici. Niz leđa mu se slivao hladan znoj.

– Volte... – reče promuklo – a šta ako profesor Paulsen nije mrtav?

Alkoholne magle u glavi džimena kao da su se iznenada razile. Lice mu je prebledelo.

– Otkud ti takva ideja, Norm? – procedio je. – Imaš neki dokaz da...?

– Nemam – odmahnu Ejken glavom. – Ali nema dokaza ni da je mrtav, Volte. Autopsija nije rađena, jesi li to znao?

– Kako nije? U Paulsenovom dosijeu stoji kopija izveštaja policijskog lekara!

– Naravno, sa datumom koji odgovara datumu smrti? Od pre tri godine?

– Pa da... kako bi drukčije bilo?

– Kako je jednostavno to bilo aranžirati – osmehnu se Ejken. – Policija dobija mig s pravog mesta da autopsija nije potrebna... ali tamo gde je to bitno, stoji savršen izveštaj o autopsiji. Ko je lud da pregleda istovremeno sve dosjee koji se odnose na Paulsena. Kladim se da i CIA ima svoj, Pentagon svoj i tako dalje... Previše se oslanjamo na hartije, Volte. Zaboravljamo da hartija trpi sve.

– To još nije dokaz da je Paulsen živ, zar ne?

– Nije... ali uzmimo to kao radnu pretpostavku: da je Paulsen živ, da li bi bio u mogućnosti da sopstvenim sredstvima ostvari projekt SGI-1?

– Nisam stručnjak – sleže Kaminski ramenima – ali pretpostavljam da bi mogao. Bio je veoma bogat, znaš. Novac bar ne bi predstavljao nikakav problem. Samo, otkuda ti tako šašava pomisao, Norm? Da nisi slučajno negde video Paul-

senovog supervojnika?

Kaminski je pokušao da se nasmeje svojoj šali, ali mu se lice samo iskrivilo u grimasu. Mahnuo je barmenu i zatražio još dva viskija.

– Možda i jesam – tvrdoglavo produži Ejken – samo što još ne znam kako on izgleda. Volte, u poslednje vreme dogodilo se previše neobičnih ubistava ... Gotovo sva izvršena su bukvalno golim rukama. Treba li da ti govorim kakva je snaga potrebna za to?

– Misliš da ...?

– Bojim se da je tako, Volte – tiho reče Ejken. – Užasno se bojim ...

Dva prijatelja užasnuto su se zgledala. Nijedan nije ni dotakao piće koje je stiglo pred njih ...

* * *

– Lari ...

Lesli se okrenuo devojci koja je još uvek nemoćno ležala na sedištu pored njega. Njene krupne oči bile su uperene u njega. U njima se video strah ...

Trgla se kada je pružio ruku da je pomiluje po kosi.

– Šta je bilo, devojčice?

»Mini moris« se sporo kretao u dugoj koloni vozila duž Avenije Konstitušn. Lesli je često gledao u retrovizor, ali do sada nije primetio ništa neobično. Nadao se da ih niko ne prati.

– Bilo je užasno, Lari ... – pro-

mrmljala je Magda. – Sva ona krv ... i tvoje lice ... oči ...

Leslijeve vilice su se stegle.

– Moralo je tako biti, devojčice – reče promuklim glasom. – Ili oni, ili ja ... i ti.

– Lari ... šta si ti?

– Pa, mislim da sada mogu da ti kažem – osmehnu se Lesli. – Posle onoga što si videla na keju ... Ja sam ninda.

Devojka se blede osmehnula.

– A ja sam mislila da su ninde samo bajka ...

– Čula si, znači, za njih?

– Jesam, premda ne naročito mnogo. Čak sam gledala i jedan film o njima. Lari ... da li je istina da ninde poseduju čarobne moći.

– Nije, Magdo. Oni samo znaju nešto malo više o ubijanju od drugih ljudi.

Devojka se ponovo stresla i ukočenim pogledom zagledala kroz prozor kola.

– Smeta ti što ovako govorim o ubijanju? – tiho upita Lesli.

Ona klimnu glavom.

– Protiv onih tipova – tvrdo reče on – drukčije se ne može boriti. Došli su da nas ubiju, Magdo. Spasila nas je samo njihova samouverenost ... Šta misliš, šta bi se dogodilo da se, recimo, umešala policija pre nego što se bilo šta dogodilo?

– Ne znam ... zatvorili bi ih valjda ...

– Da. Priveli bi ih u policijsku stanicu, uzeli im podatke i pola

sata kasnije pustili uz kauciju od bednih hiljadu dolara. Na sudu bi neki vešt advokat dokazao da su se oni samo šalili sa nama... Imam iskustva sa policijom i sudovima. Magdo... Njima su, jednostavno, vezane ruke glomaznim i zastarelim pravnim sistemom. Došlo je takvo vreme, bar u Americi, da čovek mora da se brani i bori sam...

– Ove ne bi tako lako pustili – osmehnu se devojka. – Video si... sva četvorica izglédali su potpuno isto!

– To nije zločin, zar ne?

– Hej! – trže se Magda. – Pa ja sam potpuno zaboravila na magnetofon! Nešto sam snimala, bar dok se nisam onesvestila. Baš me zanima šta je ostalo na traci...

Ispružila se preko sedišta i privukla magnetofon u krilo. Lesli je umirnim izrazom lica propratio njenu glasnu psovku kada je shvatila da je traka potpuno prazna.

– Do đavola – mrmljala je besno – mora da sam zaboravila da uključim snimanje... Nije mi se to dogodilo godinama. Kao prokleta početnica!

– Šteta – nasmeši se Lesli. – Mora da je tonski veoma zanimljiv zvuk izvlačenja katane iz korica...

Magda je tek u tom trenutku sa iznenađenjem shvatila da kola ulaze u podzemnu garažu zgrade u kojoj je stanovala.

– Hej, kud si me ovo doveo? A moj posao?

– Danas imaš slobodan dan – os-

mehnu se Lesli. – Tako reci Rodniku ako te bude tražio. Uostalom, još si na zadatku, zar ne? Praviš reportažu veka, o čoveku koji želi da zavlada svetom. Ima tu materijala i za Pulicerovu nagradu, devojčice!

Magda se kiselo osmehnu.

– Ako svi snimci budu kao ovaj sada...

– Biće i boljih – potapša je Lesli po ruci. – Idemo u tvoj stan...

Uprkos lakom tonu kojim je govorio, Lesli je napeto ispitivao svaki detalj oko sebe. Malo se opustio, jer im, bar za sada, nije pretila nikakva opasnost.

– Ovoga puta ne ostavljam ga u kolima – promrmlja Magda, vešajući magnetofon o rame.

– Može ti i zatrebati – osmehnu se Lesli. Korice mača bile su mu pod levim pazuhom, spuštene niz telo, kako bi bile što neupadljivije. Nikoga nisu sreli, ni u liftu, niti u hodniku ispred Magdinog stana.

Lesli je ipak ušao prvi i pažljivo ispitao svaki ugao malog stana, a potom još proverio da li su vrata zaključana. Tek posle toga je odložio mač i sa umornim uzdahom se spustio na kauč.

– Nećeš u kupatilo? – zavodljivo je upitala Magda.

– Vrlo rado – uzdahnu Lesli – ali nemamo vremena za to, devojčice. Još nisam pročitao pismo od Sumiko.

– Vrlo važno – prezrivo se osmehnu Magda. – Ja idem...

Zbacila je haljinu i gaćice sa

sebe, sve vreme motreći Leslija ispod oka.

– Vruće je ... – šapnula je. – Sva sam mokra od znoja.

Rukama je prelazila po čitavom telu kao da se briše. Kukovi su joj se zavodljivo pokretali.

Lesli ispusti hartije iz ruke i one odlepršase na pod ...

– Jesi li gladan? – sanjivo upita Magda gotovo čas kasnije, osetivši da se Lesli izvlači iz njenog zagrlja.

– Nisam – on je poljubi u kosu. – Spavaj ...

Prenula se iz dremeža i potražila Leslija pogledom. Sedeo je na podu, u položaju karakterističnom za meditaciju.

– Zaspala sam? – upitala je tiho.

– Jesi – osmehnu se Lesli. – Spavala si nešto više od pola časa.

– A ti?

– Pročitao sam pismo, onda seo da se opustim i da razmislim ...

– O meni?

Lesli se osmehnu.

– I o tebi. Potrebna mi je tvoja pomoć.

– Znala sam – uzdahnu Magda istežući se na kauču. – Čim si video njen rukopis, možeš da misliš samo na posao.

– Ovo je nešto više od posla, Magdo – ozbiljnim glasom reče on. – Seti se ... bićemo pesimisti: u pitanju je budućnost čovečanstva.

– Da, u pitanju je budućnost čovečanstva – prezrivo reče ona. – Baš me briga za čovečanstvo! Že-

lim samo ovaj trenutak sa tobom, Lari ...

– Ne smemo biti sebični, Magdo ... i drugi ljudi žele sreću za sebe. Ako ih ne možemo učiniti srećnim, otklonimo bar nesreću od njih ako je to u našoj moći.

– U redu, učitelju! – smerno se pokloni Magda iz sedećeg položaja. – Šta mogu da učinim za vas?

– Na tvom stolu je spisak koji sam načinio prema podacima iz pisma od Sumiko. Imena naučnika koji se bave ili su se bavili genetskim inženjeringom. Pogledaj ga i reci mi koji bi od njih mogao biti naš čovek.

– Tek tako – nasmeja se Magda. – Pucneš prstima i – gotovo! Ima tu mnogo posla, Lari.

– Pretpostavljam da u radio-stanici imaš podatke o svim poznatim ličnostima – strpljivo reče Lesli. – Morala bi doznati bar nešto o njima. Spisak nije dug, svega četiri imena.

– Četiri, a? – osmehnu se Magda i ustade sa kauča. – Pa, hajde da vidimo ...

Preletela je pogledom preko komada hartije i zavrtila glavom.

– Tvoja mala gejša nije baš u toku – reče. – Profesor Paulsen je mrtav ima već više od godinu dana. Njega odmah možemo da eliminišemo sa spiska ...

– Jesi li videla njegov leš? – mirno upita Lesli.

– Zašto? – podiže obrve Magda. – Nisam, naravno, ali se dobro se-

ćam šta se dogodilo. Saobraćajna nesreća, izgoreo je u kolima.

– Japanci imaju jednu veoma mudru poslovicu – osmehnu se Lesli. – »Ne veruj da je čovek mrtav, sve dok mu ne vidiš leš... a čak ni tada nemoj biti potpuno siguran« ...

– Otkuda ti takva ideja? – začudi se devojka. – Lari, nemoj mi samo još i vampire uvlačiti u ovo... Profesor Paulsen nije doktor Mabuze. Čovek je mrtav, do đavola!

– Verovatno... Hteo sam samo da te upozorim da činjenice ne prihvataš onako kako izgledaju na prvi pogled, ništa više. U redu, potraži mi podatke o ostaloj trojici. Malo ću odspavati. Imam utisak da će mi uskoro biti potrebna sva snaga. Pozovi me kad završiš, važi? I...

– I?

– Budi oprezna, Magdo, molim te...

– Vrata su zaključana, zar ne? – nesigurno se osmehnu ona.

– To sam maločas hteo da ti kažem... Ima hiljadu načina da se negde uđe, kroz vrata ili pored njih. Budi oprezna...

Ona nemo klimnu glavom, stežući usne. Ruke su joj malo drhtale dok je navlačila kućnu haljinu.

* * *

Dva časa kasnije, Leslija je probudio čaroban miris sveže kafe. Uspravio se i sa zadovoljstvom

onjušio vazduh. Nos ga nije varao. Iz kuhinje je u tom trenutku odjeknuo veseli Magdin glas:

– Kafa! Ustaj, spavalice!

Lesli se zadovoljno protegnuo i podigao sa kauča. Odmor mu je prija, osećao je da ponovo potpuno raspolaže svojim ogromnim telesnim i duševnim sposobnostima.

Osećao je još nešto: da će uskoro, možda i veoma brzo, sve te sposobnosti ponovo biti stavljene na tešku probu.

Kada je ušao u maću kuhinju, Magdino lice nije izgledalo onako veselo kako je trenutak ranije zvučao njen glas. Bilo je bledo i umorno, a u ogromnim očima videlo se jedno za nju retko osećanje.

Strah!

Lesli je duboko udahnuo. Magda je konačno shvatila da sve ovo nije igra iz koje će se roditi velika reportaža. Mora da je doznala nešto važno.

Bilo je vremena da dozna šta. Morao je najpre pomoći devojci da se opusti i savlada strah. Čovek sputan strahom ne može koristiti sve svoje sposobnosti. Poznavao je odličan način za to, ali... sada nije imao dovoljno vremena.

Široko se osmehnuo i pogladio je po kosi, a ona je upitno podigla pogled prema njemu.

– Lari...

– Znam, devojčice, uplašena si.

Nemo je klimnula glavom. On je povukao za ruku i naterao da se priljubi uz njegovo snažno telo.

Osetio je kako joj srce uzbuđeno lupa.

Lagano je prešao prstima preko njenog čela, vrata, ramena, tražeći prstima dobro poznate nervne završetke. Pritisak na ovo mesto mogao je da ubije; nekoliko milimetara dalje blago masiranje kože donosilo je olakšanje i opuštanje napetim nervima. Magda je duboko uzdahnula.

Zabacio joj je glavu unazad i nežno poljubio u poluotvorene usne. S lakoćom je podigao i privukao na grudi, osećajući kako mu se prepušta.

– Bolje? – šapnuo je.

Klimnula je glavom i osmehnula se.

– Ohladiće ti se kafa.

I on se osmehnuo i oslobodio je svog zagrljaja. Sa zadovoljstvom je otpio prvi gutljaj vrele ukusne tečnosti.

– Da čujem?

Oči joj malo potamneše.

– Lari... bojim se da si bio u pravu...

– Za Paulsena?

– Ne... Paulsen je zbilja mrtav. Međutim, on je jedno vreme radio na stvaranju supervojnika. Bio je to projekt Pentagona, koji, međutim, senatska potkomisija nije odobrila. On je posle toga poginuo, ali ima nešto neobično. Nešto kasnije nestao je i njegov asistent, doktor Bejli...

– Nestao?! Bez traga?

Ona se trijumfalno nasmeši.

– Potcenjuješ moju obaveštajnu službu, Lari. Bejli se samo povukao sa redovnog posla, ali je neke tragove ipak ostavio. Znam čak i gde se sada nalazi. Ima veliko imanje kod Sent Lionard Krika...

Lesli podiže obrve.

– Sent Lionard Krik, a? Mislim da bi naš mladi prijatelj Rik mogao da nam pokaže gde se to imanje nalazi.

Magda klimnu glavom, nesvesno gužvajući kućnu haljinu na grudima.

– Doznala sam još nešto... ko vodi policijsku istragu o svim tim zagonetnim slučajevima. Skoro svim, jer glavni inspektor Braders, izgleda, nije shvatio da među njima postoji veza. To je detektiv Ejken, veoma sposoban mladić.

– Misliš da bi trebalo da ga obavestimo? – tiho upita Lesli. Instinktivno je odbacivao i samu pomisao da potraži pomoć policije.

– Mislim da bi to bilo mudro – čvrsto reče Magda. – Znam Ejkena... Veoma je nekonvencionalan i istragu vodi na svoj način, najčešće potpuno sam. Štaviše, i sam prezire uhodane staze policijske birokratije. Videćeš, uostalom...

– Već si ga pozvala? – trže se Lesli.

Ona malo postidjeno obori pogled.

– U stvari, nisam... Tražila sam ga, ali nisam uspela da doznam gde se nalazi. Ostavila sam poruku za njega kod Bradersa. A i on je osta-

vio poruku za Ejkena kod mene – osmehnu se – da ga čeka otkaz čim ga bude našao.

Oboje su se trgli na zvuk telefona. U Magdinim očima ponovo se pojavio strah. Otišla je do telefona sporim korakom, oklevajući, kao da se boji da će čuti nešto užasno. Leslie je pošao za njom.

Lice joj se malo razvedri kada je čula glas sa druge strane.

– Ejken – došapnu Leslieju, pokrivajući rukom mikrofon. On zamišljeno klimnu glavom.

– Možete li da dođete odmah? – upitala je sagovornika na drugom kraju linije, a onda pažljivo saslušala njegovo malo duže objašnjenje. Ponovo je pokrila mikrofon rukom.

– Lari ... našli su onu četvoricu. Ejken je bio u neposrednoj blizini tog mesta. Kaže da mora ostati još neko vreme tamo.

– Nema potrebe – osmehnu se Leslie. – Mnogo bolje objašnjenje tog događaja dobiće ovde, zar ne?

– Smem li tako da mu kažem?

– Smeš – klimnu Leslie glavom. – Nadam se da je tvoj prijatelj Ejken zaista onakav kako si ga opisala. Inače ... – on sleže ramenima – ne bih voleo da se nađem iza rešetaka pod optužbom za četvorostruko ubistvo!

– Ejkene ... predlažem da odmah dođete do mene. Tu je neko koji će vam uštedeti sav trud oko istrage ... Ne, nije važno, doznaćete već kad bude vreme ... Da, evo

i adrese ...

– Misliš da si dobro učinio? – upitala je kada je spustila slušalicu.

– Videćemo – osmehnu se Leslie. – Uostalom, ne plašim se mnogo policije. Magdo, dalje ipak ne možemo sami. Potrebna nam je pomoć da provalimo u skrovište tog Paulsenovog asistenta jer ne znamo koliko ćemo protivnika tamo zateći ...

– Gle, i ti se nečega plašiš? – blago se nasmeši Magda.

– Ne plašim se, ali znam granice svojih mogućnosti. Ninde ipak nisu supermeni, Magdo. Mogu izaći na kraj sa četvoricom – šestoricom naoružanih protivnika ... ili njih deset ... ali ako me četa vojnika napadne istovremeno, imali bi velike izgleda da me ubiju ... Samo još nešto: da ne pominjemo reč »ninda« pred Ejkenom, važi?

– Kako ćeš mu onda objasniti za onu četvoricu na keju?

– Jednostavno. Ono bi i svaki samuraj mogao učiniti, ne računajući možda tipa sa pištoljem. Ispričaću mu priču o samurajskim trikovima naučenim u Japanu. Mora biti zadovoljan.

– Koliko ga poznajem, neće mnogo insistirati na detaljima. Uveke je izbegavao da istražuje obračune među bandama i ubistva u podzemlju.

– To mi se već dopada – klimnu Leslie glavom. – Tvoj magnetofon je spreman, devojčice? Od trenutka

kad Ejken stigne, možeš početi da snimaš.

– Bez ikakvih ograničenja – iznenadi se ona. – A... ti?

– Ja ću govoriti što manje budem mogao – osmehnu se Lesli. – Uostalom, stvar uvek možeš predstaviti tako kao da sam ja pripadnik tajne obaveštajne službe. Slušaoćima će se to dopasti, sudeći bar prema uspehu filmova o onom trapavku Džemsu Bondu...

– Ideja nije loša – zasvetleše Magdine oči. – Moram ti naći samo neki zgodan i zvučan pseudonim. Pukovnik Lomaks... kako ti se to sviđa?

– Nije loše... jedino što zvuči pomalo slično tvom imenu. Neko od tvojih kolega mogao bi me još nazvati gospodin Lomer, a?

– Znam! – uskliknu Magda. – Pukovnik Slaj! Kratko je i lepo zvuči.

– Meni je svejedno – sleže Lesli ramenima. – Slušaj, hajde nešto da pojedemo pre nego što Ejken stigne. Ko zna da li ćemo posle toga imati vremena za to.

– Večera je već spremna – osmehnu se Magda. – Samo da podgrejem nekoliko konzervi...

– Savremena zaposlena Amerikanka – osmehnu se Lesli. – Hrani se gotovo isključivo konzervama...

– Tvoja mala gejša to ne radi, je li?

– Veoma retko, iako japanska kuhinja zahteva mnogo više vremena nego ovo što mi nazivamo

kuhinjom...

Pojeli su na brzinu ipak veoma ukusan obrok i Lesli je sa zadovoljstvom povukao prvi dim iz cigarete.

– Dakle? – trijumfalno upita Magda.

– Nije bilo loše – priznade on sa osmehom. – Izgleda da i konzerve imaju svoje prednosti...

Zvono na vratima odjeknulo je tiho i zloslutno.

Lesli pokretom ruke zadrža Magdu, koja je ustala sa svog mesta.

– Ja ću – reče tiho.

– Zašto? Pa to je Ejken!

– To ćemo tek videti, i to veoma oprezno – osmehnu se on. – Mi pesimisti, znaš.

Držeći se zida i zaklanjajući Magdu svojim telom, Lesli je nečujno prišao vratima i dao znak devojci da pogleda kroz špijunku. Haragei nije najavljiivao nikakvu opasnost, ali je ovo bio najbolji način da Magdu uveri kako je opreznost neophodna na svakom koraku.

– Ejken – klimnu ona glavom – ali je još neko s njim...

– Otvori im – reče Lesli, vraćajući se do sredine sobe. Oštrim pogledom istraživao je svaku crtu lica dva čoveka koja su ušla u stan, sa zadovoljstvom primetivši da je Magda odmah za njima zaključala vrata.

– Detektiv – narednik Ejken – sa lakim prijatnim osmehom reče prvi čovek. Lesliju se dopalo nje-

govo sveže otvoreno lice i nije oklevao da mu pruži ruku, osetivši iznenađujuće snažan stisak.

– Moj prijatelj Volter Kaminski iz FBI – produži Ejken, pokazujući na drugog čoveka, mnogo elegantnije obučenog, ali i mnogo nervoznijeg i manje sigurnog u sebe. Lesli mu klimnu glavom.

– FBI? – javi se Magda. – I oni istražuju ove slučajeve, Ejkene?

– Pa... – osmehnu se mladić – moglo bi se reći da je Volt ovde više... privatno. Pružio mi je neke dragocene informacije koje zvaničnim putem ovog meseca verovatno ne bi ni stigle do mene. Oprostite, nisam čuo vaše ime, gospodine...?

– Etkius – osmehnu se Lesli. Lari Etkius.

– Etkius klimnu Ejken glavom kao da želi da bolje zapamti to ime. – Da li smem da vas upitam kako ste se vi našli umešani u čitavu ovu zbrku, gospodine Etkius? Sem toga, gospođica Lomer mi reče da mi možete objasniti one fantastične četvorke na keju?

– Sve u svoje vreme – osmehnu se Lesli. – Najpre da sednemo i nešto popijemo. Magdo, ti ćeš poslužiti gospodu?

– Ovo je još moj stan – veselo reče ona prilazeći baru, kao da ne primećuje zadivljeni pogled Kaminskog.

– Ovo se zove viski – zadovoljno uzdahnu Ejken, opušten u fotelji kao da nikakve brige na svetu

nema. Leslija, međutim, nije zavarao njegov sanjivi pogled.

– U redu, naredniče Ejken – počeo sigurnim glasom, svestan da se mora držati pune istine koliko god bude mogao. – Čućete kako sam se ja umešao u ovu vašingtonsku zbrku... .

Priča nije trajala dugo jer se Lesli trudio da bude što koncizniji, iznoseći samo suvoparne činjenice. Ono što je Ejken doznao, međutim, bilo je tako zanimljivo da je potpuno zaboravio čak i na čašu u ruci.

– Prokletstvo! – fascinirano je uzdahnuo na kraju. – Ono što ste izveli na keju zaista je neverovatno... Četiri momka, i to naoružana! Mogu li da vidim čime ste to učinili?

Lesli ustade i pokaza mu svoj katana.

– Katana se izvlači samo u borbi – morao je da objasni i Ejkenu, koji je želeo da vidi sečivo. – Mala uspomena iz Japana.

– Izgleda da ste vi iz Japana doneli još nešto, osim tog mača – s poštovanjem zavrte glavom Kaminski, koji je gotovo sve vreme ćutao.

– Ostavimo to sada, Volte – živahno reče Ejken, ispravljajući se u fotelji. – Ima li kod vas u FBI nekih podataka o tom Bejlju? Njegovo imanje kod Sent Lionard Krika trenutno mi je najsumnjivije mesto. Tu bi se mogla nalaziti tajna laboratorija koja fabrikuje naše su-

perblizance, šta misliš?

– Verovatno – sleže Kaminski ramenima. – Međutim, malo je teže u ovo doba doći do tih podataka... Potrebna je najpre dozvola od mog šefa, a on...

Lesli se prezrivo nasmeši.

– Ni FBI, dakle, više nije imun na proceduru koja koči svaki posao.

– Do đavola, Volte! – gotovo dreknu Ejken. – Zar ti još ne shvataš koliko je stvar ozbiljna? Braders ima dovoljno poverenja u mene da pokrene akciju na moj zahtev... a ti nešto oklevaš!

Kaminski odmahnu glavom i gotovo plašljivo priđe telefonu. Njih troje pratili su ga napetim pogledima.

– Šta je sad ovo, do đavola? – promrmlja Kaminski prinoseći slušalicu uhu. – Nema signala...

– Prokletstvo! – uzdahnu Ejken, zar baš sada?

– Vi verujete u koincidenciju, naredniče – osmehnu se Lesli. U Magdinom pogledu ponovo se video samo strah.

– Mislite da...

– Upravo tako Lesli živahno skoči na noge. – Napad možemo očekivati svakog trenutka... Ujedno i najbolji dokaz da smo na pravom tragu. Predlažem da potražimo neko sigurnije mesto...

– Napred? – trže se Ejken, osvrćući se oko sebe. – Da... do đavola, to mi je odmah moralo pasti na pamet! Sva naša jaja su u jednoj košari. Ako bi uspeali da učutkaju nas

četvoro...

Lešli je već navlačio zavese na velike prozore, pazeći da se ne izloži pogledu eventualnog posmatrača iz zgrade sa suprotne strane ulice.

– Priguši svetla, Magdo – dobaci preko ramena. – Pretpostavljam da naši protivnici imaju i ponekog snajpera.

Kaminski je i dalje, besno psujući, pritiskao taster telefona.

– Prekini s tim, Volte – umorno reče Ejken. – Etkiuse... neko bi morao da izađe odavde i javi se Bradfersu.

– Ne bi uspeo – mrko se osmehnu Lesli. – Telefon je već presečen, verovatno su i svi prolazi u zgradi blokirani...

– Možemo se zabarikadirati ovde, do đavola! – promuklo reče Kaminski, osvrćući se oko sebe. – Vrata su bezbedna, prozori... postoje li požarne stepenice, gospodiце Lomer?

– Ne, sem vrata, ne postoji nikakv normalni prilaz – odgovori Lesli umesto devojke, koja se uplašeno šćućurila na kauču. – Ali...

– Ali? – upita Ejken.

– Postoji mnoštvo načina da se uđe u ovakav stan... Sve zavisi dokle su oni spremni da idu.

– Šta smo se dogovorili, Lari? – tihim glasom ga podseti Magda.

– Da, u pravu si, treba očekivati ono najgore – složi se on. – Pokušaće svim sredstvima, a...

Hitrim korakom prišao je pro-

zoru i oprezno provirio kroz odmaknut krajičak zavese.

– Mislim da smo od snajpera sigurni, Etkiuse – osmehnu se Ejken. – Bolje da obratimo pažnju na vrata.

– Od snajpera da... ali šta ako naši prijatelji preko imaju bazuku?

Kaminski i Ejken se zgledaše.

– Zašto da ne, do đavola! – grubo opsova Kaminski. – prokletstvo, moramo se izvući iz ove mišolovke!

Čelo mu je ponovo bilo osuto znojem. Ispod pazuha je izvukao revolver i pažljivo ga pregledao.

– To ti neće pomoći protiv bazuke, Volte – osmehnu se Ejken, i dalje potpuno opušten u fotelji. – Imate li vi neku ideju, Etkiuse?

– Da. Izaći ću iz zgrade i obavestiti vašeg šefa.

– Lari... – javi se Magda drhtavim glasom.

Svetlo nad njihovim glavama je zatreperilo. Trenutak kasnije u prostoriji je zavladao mrkli mrak.

Magda je kriknula, Kaminski ponovo opsova. U glasu mu se osećao strah.

Lesli odmače zavese sa prozora.

– Ovo nam više nije potrebno – reče tiho. Soba je sada bila prilično dobro osvetljena bledom svetlošću koja je dopirala spolja.

– Kako to mislite da izvedete, Etkius – javi se Ejken.

– To prepustite meni... Međutim, ne bi bilo loše da se pomerimo u ugao kod vrata koji ne može

biti direktno pogođen kroz prozor. Prenesite stolice...

On je već bio uz vrata, napeto osluškujući i nastojeći da eliminiše tihe šumove koje je stvaralo njih troje prilazeći uglu dnevne sobe.

Bio je prilično siguran da u hodniku još nema nikoga. I Harageij je ćutao.

– Magdo – šapnu Lesli. – Ti drži na oku prozore, za svaki slučaj. Ejken i Kaminski, pazite na vrata... i malo podalje od zida, za slučaj da im eksploziv padne na pamet...

– Da malo ne preterujete, Etkiuse? – U Ejkenovom glasu osećao se smeh.

– Možda – osmehnu se i Lesli – ali sigurno je sigurno. Pazite, ja sada izlazim. Morate biti potpuno tihi...

Haragei!

Lesli je reagovao munjevito. Šćepao je Magdu i bacio se preko nje na pod. Gotovo u istom trenutku čulo se nekoliko potmulih pucnjeva. Staklo na prozorima je bučno popucalo. Trenutak kasnije čitava prostorija bila je ispunjena zaugušljivim belim dimom...

»Suzavac«, prolete Lesliju kroz glavu. Na vreme je zadržao dah i zatvorio oči. Odgurnuvši Magdu u ugao, šćepao je katana i okrenuo se licem prema vratima.

Ni trenutak prerano jer je brave nestalo u tihoj eksploziji. Lesli je bio prinuđen da otvori oči. Nekoliko tamnih senki sa nezgrapnim gas-maskama na licima uletelo je

kroz vrata. I protiv svoje volje, Lesli je morao odati priznanje protivnicima na brzom i organizovanom napadu.

Katana je fijuknuo kroz vazduh i jedan čovek se bezglasno sručio na pod, drugi trenutak kasnije. Boreći se sa kašljem i suzama, Lesli je odskočio u stranu.

– Lari! – vrisnula je Magda. Jedna od senki šćepala je devojkicu za kosu i jednom rukom je podigla sa poda. Bačeno strahovitom snagom, njeno telo poletelo je prema Lesliju.

Nije bilo drugog izbora nego da je, ne ispuštajući katanu, prihvati jednom rukom, izgubivši na trenutak ravnotežu. Sevnuo je plamen iz Ejkenovog revolvera, ali su on i Kaminski već nestajali pod gomilom tela odevenih u crno.

Neko se svom težinom okačio na Leslijevu ruku sa mačem. Precizan udarac nogom u mošnice oslobodio ga je tog protivnika. Devojkica je gotovo u istom trenutku klonula na pod. Lesli je, stežući zube, ponovo stisnuo katanu obema rukama.

Prekasno...

Pre nego što je blistavo sečivo moglo pogoditi sledeći cilj, tri napadača istovremeno su se bacila na nindžu. Njegova čula već su otkazivala. Instinktivno je izbegao jedan razoran udarac u galvu, ali to je bilo sve.

Na Leslija Eldridža spustila se tama...

* * *

Osećaj proticanja vremena rekao mu je da nije prošlo više od dvadeset minuta do časa kada mu se svest polagano vratila. Sklopljenih očiju, ostao je da leži nepokretno, pazeći da njegovo disanje ne oda protivnicima da je došao sebi. Ležao je na podu kola, u neugodnom, zgrčenom položaju, pritisnut teškim nogama dva čoveka koja su ćutke sedela nad njim. Osećao je mučninu u želucu i tup bol u glavi.

Svojim ćulima najpre se skoncentrisao na sopstveno telo. Veoma brzo je shvatio da nije ozbiljnije povređen.

I ne samo to!

Napadači su ga, verovatno, samo na brzinu pretresli, traćeći uobićajena oružja. Kjtotecu – šoge je nestao, ali nikome nisu zapale za oko šuriken – zvezdice u skrovištu ispod pojasa... niti eksplozivne kuglice raspoređene po grudima ispod košulje.

Motor kola je malo zastenjao i Lesli je svoju pažnju usmerio na okolinu. Kretali su se blagim usponom i po senkama na podu Lesli je shvatio da idu nekim šumskim putem, što je potvrđivao šum guma na kolovozu. Nije bio siguran, ali mu se činilo da još jedna kola idu za njima.

Lesli je odmah odbacio od sebe pomisao na napad. Opustio se, prikupljajući snagu za obraćun pod bar malo povoljnijim okolnosti-

ma. Nije dozvolio sebi da misli na Magdu. . . Kola koja su išla za njima ostavljala su bar neku mogućnost da je devojka još u životu.

Kola su naglo skrenula udesno, malo se zatresla i usporila. Tiho zujanje nekog elektronskog instrumenta privuče Leslieju pažnju. Gotovo nagonski, osetio je da se ispred kola razdvaja velika metalna masa kapije otvorene daljinskom komandom. Vozilo je jurnulo mnogo brže i tiše po glatkoj asfaltnoj stazi.

Lesli je napeo sva čula. Gotovo svaki obrtaj točkova povećavao je neobjašnjivo predosećanje opasnosti. Užasne opasnosti, onakve kakvu još nikada nije sreo. . .

– Doći će trenutak – rekao mu je jednom Tanaka – kada će sve tvoje sposobnosti ninde biti stavljene na probu. . . Ti ćeš sam shvatiti koji je to trenutak, Lesli. Tvoje telo i tvoj duh, ali tvoj duh pre svega, moraju potražiti i naći svu onu unutrašnju snagu koju poseduju od rođenja i koju su stekli tokom života. . . Jedno moraš shvatiti, Lesli: ta snaga možda neće biti dovoljna. . .

Kola su napravila blag luk i zaustvila se. Osluškujući, Lesli je shvatio da su se i druga kola zaustavila odmah pored njihovih.

Vrata su se otvorila. Dva čoveka koja su sedela nad njim izašla su napolje.

»Opušteni su«, pomislio je Lesli. Misle da sam još onesvešćen. To je prilika za mene. . . samo ako. . .

Jedna ruka grubo ga je šćepala za okovratnik i užasnom snagom izvukla iz kola, tako da je pao licem na asfalt. Bila mu je potrebna sva snaga da nijednim pokretom ne pokaže da to oseća. Četiri čoveka stajala su nad njim, ali ne oprezno, već više oklevajući, kao da ne znaju šta da učine s njim.

Čuo je kako se otvaraju vrata drugih kola i korake nekoliko ljudi. Osetio je malo olakšanja: u kolima je bila i jedna žena. . . Magda je bila živa!

– Hajde, šta ste stali?! – odnekud je dopro jedna grub glas. – Dovedite ih gore!

Čulo vida bilo mu je neophodno i Lesli dozvoli svom telu da se pomeri, ispuštajući tih zvuk nalik stenjanju. Osetio je da su se ljudi oko njega trgli.

Udarac nogom u slabine naterao ga je da bolno krikne i prevrne se na leđa, otvarajući oči. Četiri već dobro poznata hladna lica sa tankim usnama.

– Ustaj! – naredio je jedan od njih. Lesli je ponovo zastenjaio, praveći se da ne uspeva da se uspravi. Čovek iza njega grubo mu je pomogao. On je ustao, teturajući se kao da jedva održava ravnotežu.

Da, Magda je bila tu, vezana i zapuštenih usta. Jedan čovek gurao je pred sobom prema mračnoj zgradurini sa velikim metalnim vratima, očigledno zadnjem ulazu u kompleks koji je Leslija podsetio na neku fabriku.

Da li se nalazio pred tajanstvenom laboratorijom kod Sent Lionard Krika?

Iz drugih kola izgurali su Ejkena, takođe vezanog, dok je jedan od paklenih blizanaca vukao za sobom Kaminskog kao neku lutku. Ti »ljudi« posedovali su zaista neverovatnu snagu. . .

Lesli je pokorno dozvolio da ga povuku prema metalnim vratima, posrnuvši dva ili tri puta u hodu. Ispod oka je posmatrao lica svojih pratilaca. Ni traga nekakvom zadovoljstvu zbog ove pobede. . . Kao da obavljaju neki lak, svakodnevni posao.

Dug prazan hodnik. Po hladnim pločicama koraci su tupo odzvanjali. Jedna ogromna vrata raskrila su se pred njima. Lesli je shvatio da je to ulaz u teretni lift, sposoban da primi i najveće vozilo. Jedan pratilac pritisnuo je dugme i lift je krenu. Naniže.

Lesli je pokušao da umiri Magdu jednim pogledom, ali su njene razrogačene oči iznad vezanih usta bile prepune užasa. Ejkenove oči ponovo su bile upola sklopljene, ali je Bretu bilo jasno da i on grozničavo traga za mogućnošću da se oslobodi.

Vrata lifta ponovo su se otvorila i njih su izveli u bleštavo osvetljenju prostoriju sa hladnim zidovima od grubog betona. Nasuprot liftu nalazila su se vrata. Jedan pratilac prišao je njima i izgovorio nekoliko tihih reči u interfon. Uz tiho zu-

janje i ta vrata su se otvorila.

»Kao komandni centar svemirskog broda«, proletelo je Lesliju kroz glavu.

Samo što ova sala, ispunjena kompjuterima, džinovskim ekranima i uređajima čiju svrhu Lesli još nije shvatao, nije bila krcata užurbanim naučnicima i tehničarima. Ekрани nisu svetleli, iako je sva ta ogromna mašinerija tiho zujala, kao da čeka naređenje da bi počela da obavlja svoj nerazumljiv posao.

Na podijumu ispred njih, leđima okrenuti dugoj konzoli kompjutera, tri čoveka sedela su u udobnim foteljama. Dvojica su bili obučeni u identične radne kombinezone od skupog materijala, sa nerazumljivim simbolima na grudima. Treći je bio u uniformi generala Marinskog korpusa SAD.

Više od toga Leslija je zapanjila sličnost tog čoveka sa kreaturama koje su ga dovukle ovamo: iste ledene plave oči, tanke usne, retka kosa začesljana unazad i ogromno telo, širokih ramena u izvanredno skrojenoj uniformi.

– Jesu li oni pretreseni? – upitao je oštro.

– Da, generale! – isprsi se pred njim jedan pratilac. – Čisti su.

– Zbog čega Etkius nije vezan?

– Osvestio se tek pre nekoliko trenutaka, generale, a žurili smo da ga dovedemo pred vas. Da ga vezemo?

– Nije potrebno – prezrivo se os-

mehnu general. Dao je znak glavom, i njih četvoro su odgurnuti prema udubljenju u zidu, desno od vrata. Kaminski, koji se u međuvremenu osvestio, gledao je kao fasciniran samo u generala. Lesli je jasno čuo njegove tihe psovke.

Jedan čovek dirnuo je taster table na zidu. Ispred zatvorenika se spustila teška čelična rešetka bez ikakvog šuma.

– Možeš odvezati svoje prijatelje, Etkiuse – leđeno se osmehnuo general. – Šta je, Kaminski? Nisi mene očekivao ovde?

– Prokletstvo! – procedi besno ovaj. – Sada tek shvatam. . . Nije mi jasno kako mi ta sličnost ranije nije pala u oči!

Leslijevom pogledu nije promakao zadovoljan pogled koji su izmenila dva naučnika. Prišao je napre Magdi i nežno je oslobodio veza. – Ne plaši se, devojčice – šapnuo je, ali se ona i dalje tresla čitavim telom.

– Misliš da imamo neke šanse? – prošaptao je Ejken kada mu je prišao.

– Ne, nemate nikakve šanse, naredniče Ejken – progovorio je general sa druge strane prostorije kroz smeh. – Ti i Kaminski, naročito. Niste nam potrebni. Ženska će dobro doći mojim momcima da se malo zabave, a Etkius. . .

– Potrebna vam je moja veština, zar ne? – osmehnu se Lesli. Sa zadovoljstvom je primetio da na generalov znak njihovi čuvari discip-

linovano izlaze iz prostorije. Ostala su samo tri čoveka u foteljama i četvoro zarobljenika iza debelih rešetaka.

– Tačno – klimnu general glavom. – Hoću da doznam kako si uspeo da uništiš toliko mojih »super džija« , Etkiuse.

– A posle toga?

– Posle toga. . . videćemo. Potrebni su mi dobri borci, Etkiuse, a uvek je lepo biti na strani pobednika, zar ne?

Lesli klimnu glavom. Mozak mu je užurbano radio. Bilo je načina da se oslobode rešetke, ali su morali delovati brzo i sinhronizovano. Svi četvoro, ili bar njih trojica. Kaminski ga je zabrinjavao. Stajao je opušten u uglu, sa glavom naslonjenom na rešetke, kao da se već unapred pomirio sa sudbinom.

– Mislite da ćete pobediti, generale? – tiho je upitao. Trebalo je dobiti na vremenu, doznati što više o ovoj laboratoriji, o tome koliko su kultura do sada stvorili Paulsen i Bejli – pretpostavljao je da je Bejli onaj drugi naučnik – doznati ima li ih i na drugim mestima u Vašingtonu, u Americi. . .

– Pobedićemo – odgovorio je umesto generala Paulsen. – Imamo oružje kakvo niko do sada nije imao na svetu. Ti ga već poznaješ, Etkiusi.

– Protiv mene nije baš najbolje delovalo – osmehnu se Lesli. – Inače se ne biste trudili da me dovedete ovamo, zar ne?

– Ti si ninda, Etkiuse? – javio se general.

– Ninda?! – Lesli napravi radoznalo lice. – Ne, otkuda vam uopšte ta ideja, generale?

– Jedna ideja koja mi je pala na pamet – sleže genral ramenima. – Ta žuta kopilad znaju mnogo o borbi i šteta je da to znanje propadne. Hoćeš li da obučavaš moje ljude, Etkiuse?

– Zašto bih to činio? – hladno odvratila Lesli. – Ne dopadaju mi se.

– Alternativu znaš.

– Ja mu ne bih verovao, Grejndžer – umeša se Paulsen nervozno. – Koji će nam đavo? Momci imaju već dovoljno znanja i bez njega. Ti prokleti japanski trikovi su čisto preterivanje!

– Ne! – odmahnu general Grejndžer glavom. – Moji momci moraju biti najbolji borci na svetu i naučiće svaki prokleti trik koji postoji na kugli zemaljskoj. Paulsene, drži se svog dela posla. Vojni deo je samo moj!

– Zbog toga su vam bili potrebni i učitelji borilačkih veština? – dobaci Ejken. – Dakle, mogu vam reći da vaši »momci«, kako ih zovete, nisu ništa naročito, generale.

– Tek smo počeli – nadmoćno se osmehnu Grejndžer. – Uostalom, zaveži, Ejkene! Tako se zoveš, je li?

– Čemu sve to? – produžio je Ejken kao da ga ne čuje. – Mislite da sa šačicom tih tipova možete zavladati Amerikom? Ovo nije Nemačka tridestih godina, generale. Je-

dan Hitler bio je dovoljan da pokaže svetu šta je fašizam.

– Ja nisam Hitler – ledeno se iskezi Grejndžer – mada priznajem da sam od njega mnogo naučio. Potpuna odanost, to je ono što ću i ja zahtevati od armije i naroda, ali će zato Amerika u svetu zauzeti mesto koje joj s pravom pripada. Bilo je dosta brljanja i ulagivanja trulim demokratima i prokletim komunistima. Amerika će ono što želi i ostvariti!

– Po cenu trećeg svetskog rata? – tiho je dobacio Ejken.

– Da! – Grejndžer je tresnuo ogromnom pesnicom po fotelji. – Da! Pa šta? Pola Amerike biće uništeno, ali će zato druga polovina vladati onim što ostane od sveta!

– Ako nešto ostane. . .

– Ostaće – ledeno se osmehnu Grejndžer. – Najnoviji proračuni pokazuju da je umnogome preceњena opasnost od atomskog naoružanja. Sem toga, Rusi neće stići da upotrebe sve čime raspolažu, za to ćemo se već pobrinuti. . .

– Da – tiho, za sebe, reče Magda. Neće uspeti da nas ubiju šest, već samo četiri puta. . .

– Dosta je bilo, generale! – umeša se i Bejli, koji je sve vreme ćutao. – Imamo posla. . . Završimo već jednom sa ovim!

– Ti, Bejli, gledaj svoja posla! – prezrivo reče general. – Bolje će biti da nešto preduzmeš da moji momci dobiju i psihičku stabilnost. Prokletstvo, lete za svakom

suknjom koja se pojavi! Tako se dobar vojnik ne ponaša!

– Vi prvi niste pristali da im se ukloni seksualni nagon – sleže ramenima Paulsen. – Tvrđili ste da će im to biti najbolja nagrada. Šta sad hoćete? Naravno da im je nagon hipertrofiran. To se ne može izbeći ako želite da i sve ostale telesne funkcije imaju više performanse nego kod običnih ljudskih bića.

Lesli i Ejken sporazumeli su se jednim pogledom i policajac neupadljivo klimnu glavom.

– Magdo – prošapta Lesli – na moj znak baci se tamo u ugao i leži. Ne pomeraj se dok sve ne bude gotovo. . .

Oči su joj bile još veće i tamnije od straha, ali je klimnula glavom da ga je čula.

Neupadljivim pokretom Lesli je ispod opasača izvukao šuriken, smrtonosnu zvezdicu od čelika oštiju od brijanja. Duboko je udahnuo i dao znak Magdi.

U trenutku kada se devojka sručila na pod zvezdica je zafijukala kroz vazduh i nepogrešivo, pljoštice, pogodila taster na zidu. Čelična rešetka je zadrhtala i počela da se diže.

Lesliju se činilo da to traje čitavu večnost, ali su ga sleđena lica pred njim uverila da ni oni još nisu shvatili šta se dogodilo. Bacio se paralelno sa podom u trenutku kada je ispod rešetke bilo dovoljno prostora za to. Ejken je poleteo za

njim, odgurnuvši Kaminskog, koji je zabezeknuto stajao.

Na Leslijevo veliko iznenađenje, prvi je reagovao Bejli. Munjevito se okrenuo i pritisnuo jedno dugme na konzoli. Vazduh je ispunila zaglušna buka alarmnog uređaja. Gotovo u istom trenutku vrata prostorije su se otvorila i u nju su nahrupili Grejndžerovi »supervojnici« naoružani do zuba. Lesli, zastavši usred prostorije, prešao je pogledom preko sedam cevi automatskih pušaka. Sve su bile uperene u njega!

Onaj delić sekunde, neophodan nindi Lesliju Eldvidžu igrom slučaja poklonio je Kaminski. U času kada se rešetka zaustavila, njega je savladala panika. Urlajući od straha, poleteo je prema otvorenim vratima prostorije.

Kao po komandi, svih sedam cevi okrenulo se prema njemu. Rafali su bili zaglušujuće glasni u ograničenom prostoru. Telo Kaminskog sručilo se na pod, gotovo pcepano kišom metaka iz neposredne blizine.

Leslijeva ruka poletela je kroz vazduh, on sam prignuo se i dugim skokom oborio Grejndžera, koji se uspravio i kopao prstima oko futrole pištolja. Teško generalovo telo sručilo se preko fotelje.

Bio je to dovoljan zaklon. Sa užasnom snagom eksplodirala je kuglica koju je zavitlao prema sedmorici vojnika. Popadali su u zbrci tela, otrgnutih udova i iskrivljenog

metala oružja.

Još jedan šuriken zazviždao je kroz vazduh i zario se u grlo vojnika koji je, sedeći na podu, podizao svoju pušku prema Lesliju ne obraćajući pažnju na utrobu koja mu je kao krvava masa klizila iz razderanog stomaka.

Krajičkom oka Lesli je primetio da je i Ejken klonuo na pod, držeći se za lice, ali nije bilo vremena da vidi šta se dogodilo s njim. Udarac sa dva ukrucena prsta leve ruke umirio je generala čije je ogromno telo klonulo na pod.

Iz hodnika je već dopirala buka.

Lesli se osvrnuo oko sebe. Profesor Paulsen još je kao skamenjen sedeo na svom mestu, što je Lesliju jasno pokazalo koliko je malo vremena proteklo od trenutka kada je borba počela. Bejli se, međutim, lagano odmicao od Leslija. Ogromni ružni revolver mu se, ko zna kako, našao u rukama.

– Ne prilazi mi! – promuklo je procedio kroz stisnute zube. – Pućaću...

Šaken, strelicu koja ga je pogodila među oči nije ni video, tako je munjevit bio kratak pokret Leslijeve desne ruke...

Nova eksplozivna kuglica poletela je kroz otvorena vrata prostorije i zaustavila juriš trojice ili četvorice koji su sa oružjem nahrupili unutra. Naredna grupa bila je opreznija. Kiša metaka iz sigurnog zaklona zasula je prostoriju. Lesli je hitro potražio zaklon na podu iza

fotelja. Nimalo ga nije iznenadio promukli krik iz Paulsenovih grudi razderenih dugim rafalom...

Hitrim pokretima Lesli je kroz otvorena vrata izbacio tri preostale eksplozivne kuglice. Bilo mu je neophodno da dobije u vremenu. U tome je i uspeo. U hodniku je na trenutak zavladovala tišina.

Lesli je priskočio konzoli i usredsređenim pogledom preleteo preko nje. Odmah mu je u oči palo dugme sa natpisom DEACTIVATE, pokriveno providnom plastičnom poluloptom kako ga neko ne bi slučajno dodirnuo.

Ako je to bilo ono što je mislio da jeste...

Njegovi vešti prsti uklonili su plastični zaštitnik, ali nije stigao da pritisne dugme. Meci su ponovo zafijukali prema njemu...

I protiv svoje volje morao se diviti neljudskoj hrabrosti »supervojnika«. Njih trojica stajali su pravo, licem okrenuti Lesliju, da bi poslužili kao zaklon dvojici koji su cevi svojih pušaka položili na njihova ramena. Dva tamna otvora potražila su Leslijevo telo.

Haragei! Nikada još Lesli nije doživeo tako snažno to osećanje. Uzdrhtao je i protiv sovje volje. SMRT... pisala su krupnim slovima u zadimljenom vazduhu ona dva tamna otvora...

Nije bilo vremena da stigne do strelaca i savlada ih... nije bilo vremena da iskoristi jedini preostali šaken... nije bilo vremena da

se ukloni van domašaja tih zloslutnih cevi. . .

Ali strah od smrti nije nindu Leslija Eldridža pretvorio u nemoćnu gomili kostiju, krvi i mišića nad kojom mozak više nema nikakvu kontrolu. Duboko je udahnuo i osetio nešto čemu samo trenutak nije mogao poverovati. . .

Vazduh oko njega zapucketao je kao od snažnog električnog pražnjenja i Lesli oseti kako se u sve njegove udove sliva fantastična energija kojoj se, činilo mu se, ništa ne može odupreti. . .

Lagano, kao u igri, posegao je svojim mislima prema cevima uperenim u njega, bez imalo iznenađenja posmatrajući kako se one krive kao u topioničkoj peći. Na usnama mu je zaigrao blag osmeh. . .

Ne obraćajući više pažnju na pet figura ukočenih iznenađenjem, prišao je konzoli i mirno pritisnuo crveno dugme. Onih pet prilika ostalo je na svojim mestima kao sleđeno.

Dugme je, na neki način, jednostavno »isključivalo« sve Paulse nove kreature. . .

Lesli se osvrnuo oko sebe.

– Lesli. . . – dopro je šapat do njege. – Gotovo je?

Bila je to Magda. Glava joj je bila podignuta sa poda. Gledala je pravo u Leslija.

– Gotovo je, devojčice – nežno reče on. – Imaćeš svoju Pulicerovu nagradu. . .

– A. . . ti?

– Moram da idem, devojčice. Ti znaš zašto. . .

– Znam – njen šapat bio je jedva čujan.

– Ejken će ti pomoći, on će uskoro doći sebi – osmehnuo se Lesli. – Ja ću poslati policiju. Pozdravi mi Tošibu.

Dok je to govorio, veštini pokretima vezivao je Grejndžera tankim najlonskim konopcem koji je izvuкао odnekud iz svoje odeće.

– Tako – reče uspravljajući se. – I general će mirno sačekati policiju.

Devojka se lagano uspravljala na nesigurnim nogama.

– Lesli. . . nećeš me ni poljubiti na rastanku?

Nekoliko trenutaka on je posmatrao njeno lice napeto od iščekivanja.

– Neću – reče na kraju. – Ne zato što to ne želim. . .

Klimnula je glavom i oborila pogled, ne sklanjajući sa lica rasutu kosu.

Lesli Eldvidž je tihim korakom prošao pored ukočenih neljudskih figura u hodniku, sleđenih u najeočekivanijim položajima. Na licu mu je lebdeo prezriv osmeh.

»Ovi automati nikada ne bi doneli generalu Grejndžeru vladavinu nad svetom. . .«

Jedna pomisao izazva vedar osmeh na njegovom lisu.

»Sumiko, Sumiko, vražam se tebi. . .«

KRAJ

U januaru Ninda 8

SMRT ... TO SAM JA

Jedan jedini pokret tela bio je dovoljan da izbegne Hiršov napad. Ukrućeni prsti desne ruke zarili su se pravo u Hiršov bikovski vrat... ali tu nisu ostali.

Nepogrešivo, kao čelično sečivo, oni su probili pod kožu, kroz dušnik, kroz vratne žile, do tanke vrpce kičmenog stuba. Oštar pokret ruke, i glava narednika Hirša odlete u ugao prostorije sa još uvek iznenađenim pogledom u praznim, staklastim očima. Neka čudna sila je još delić sekunde držala njegovo ogromno telo na nogama, ali se tada i ono zaklatilo i palo, kao posećeni stub....